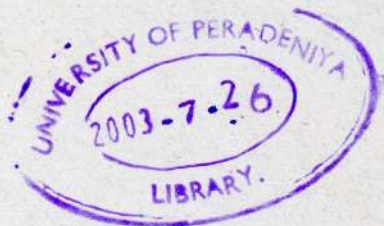

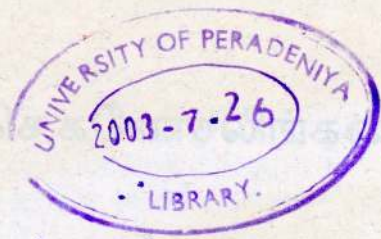
അമ്മിളി
കുറുപ്പിട്ടുപിടിക്കേണ

എ. മനോജ് വർമ്മ

நான் கு சுவர்களுக்கும்

546009

24

நான்கு கவர்களுக்குள்

செ.கணேசலிங்கன்

546009

வெளியீடு & விற்பனை

குமரன் பப்ளிஷர்ஸ்

3, மெய்கை விநாயகர் தெரு,
வடபழநி, சென்னை-600 026.

முதற்பதிப்பு : டிசம்பர், 2000

விலை ரூ: **65.00**

- ☞ Title : **NAANGU SUVARKALUKKUL
(WITHIN FOUR WALLS)**
- ☞ Subject : Novel on Feminism
- ☞ Author : Se. Ganesalingan
- ☞ No. of Pages: 248
- ☞ Type : 10 pt
- ☞ Size : 12.5 x 18 cms
- ☞ Paper : 11.6 kg Cream Wove
- ☞ Binding : Art Board
- ☞ Price : 65.00
- ☞ Publishers : Kumaran Publishers,
3, Meigai Vinayagar Street,
Vadapalani, Chennai-600 026.
- ☞ Typeset : Siva Graphics, Chennai-24. Ph: 4730810

Printed at :

நாவலைப் பற்றிய முக்கிய குறிப்புகள்

பெண்கள் மேல் வன்முறை என்பது உலகளாவியது. உலகின் பாதிப் பங்கினரின் துன்பியல் சார்ந்தது. ஆங்காங்கே கலை இலக்கியங்களிலும் சட்ட ரீதியாகவும் இக்கொடுமை தொட்டுக் காட்டப்பட்டதே அல்லாது பரந்துபட்ட ஆய்வு இன்று வரை நடத்தப்படவில்லை.

அண்மையிலேயே சர்வதேச ரீதியாகவும் தேசிய மட்டத்திலும் பெண்கள் மேலான வன்முறை முக்கியபிரச்சனையாக எடுக்கப்பட்டது. பெண்கள் மேலான வன்முறையை ஒழிப்பதற்கான ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் இணக்க ஒப்பந்தம் 1979இல் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. அந்த உறுதிப் படிவத்திலும் பாலியல் வல்லுறவையும் வீட்டுள் நடைபெறும் வன்முறையையும் தடுக்கும் விதிகள் சேர்க்கப்படவில்லை. 1993ல் வியன்னாவில் கூடிய உலக மகளிர் அமைப்பு பெண்கள் மேல் வன்முறைக்கு தக்க நடவடிக்கை எடுக்கும்படி ஐ.நா. சபையை வற்புறுத்தியது. அதன் பின்னர் ஐ.நா பொதுச்சபை மனித உரிமைகள் ஆணையாளர் கீழ் பெண்கள் மேலான வன்முறையை ஒழிப்பதற்கான அறிக்கையை வெளியிட்டது; ஐ.நா. சபை பெண்கள் மேலான வன்முறைக்கெதிரான சிறப்பு ஒருங்கிணைப்பாளர் பதவியை ஏற்படுத்தியது. (இலங்கையைச் சார்ந்த ராதிகா குமாரசாமி அவர்கள் ஒருங்கிணைப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.) 1995ல் பீக்கிங்கில் கூடிய மகளிரின் உலக மகா நாட்டில் இப்பிரச்சினை முக்கிய

இடம் பெற்றது. ஆயினும் குடும்பத்துள் நடைபெறும் வன்முறை இன்றும் உலகின் கவனத்தில் முழுமையாக ஈர்க்கப்படவில்லை.

இந்நூல் குடும்பத்துள் நடைபெறும் வன்முறையை உலகளவில் பொதுமைப்படுத்திய போதும் இந்தியப் பெண்களின் மேலான வன்முறையையே சுட்டிக் காட்ட முயலும்.

அண்மையில் அரசின் புள்ளிவிவரப்படி இந்திய குடித் தொகையில் ஏறக்குறைய 47 கோடி மக்கள் பெண்களாவர். அவர்களில் திருமணமாகி நான்கு சுவர்களுக்குள் வாழ நேர்ந்துள்ள 15-45 வயதிற்குட்பட்டவர் தொகை ஏறக்குறைய 20 கோடிப் பெண்களாவர். இவர்களது துன்பியல் சார்ந்து சுட்டிக் காட்டுவதே இந்நூலின் நோக்கமாகும்.

இதுவரை காலமும் செய்தித்தாள்கள், சஞ்சிகைகள், ஆர்ப்பாட்டங்கள் மூலம் பரபரப்பாக அறிவிக்கப்பட்ட பெண்கள் மேலான குற்றங்கள் 1998ன் கணக்குப்படி 113,000. இவற்றில் பாலியல் வல்லுறவு சார்ந்தவை 13,910. மற்றவை, கொலை, எரியூட்டல், காயப்படுத்துபவை முதலியன. போலீஸ் நிலையங்களில் பதியப்பட்டவை மட்டுமே. இந்நாவல் 47 கோடிப் பெண்களில் திருமணமாகி ஒரு குழந்தையாவது பெற்றெடுத்த 20 கோடிப் பெண்கள் பற்றியது. கருவிலும் சிசுக் கொலையாகவும் அழிக்கப்பட்ட ஏறக்குறைய 3 கோடி சிசுக்களின் வன்முறைப் பிரச்சினையும் முற்று முழுதாக இந்நாவலில் ஆராயப்படவில்லை.

சிசுவின் பால்நிலையை 2, 3 மாதங்களிலேயே ஆயத்தக்க நவீன தொழில் நுட்பம் கிராமப் புறங்களிலே பரவியுள்ளது. குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுப் பிரச்சாரமும் பெண் சிசுவையே குறி வைக்கிறது. கர்ப்பத்தில் அழிக்க முடியாத போது சிசுக்கொலை. இவ்வன்முறை நாவலில் ஓரிடத்தில் மட்டும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

பெண்களுக்கெதிரான வன்முறையை என்றும் ஒழித்துவிட முடியாது. ஆயினும் வன்முறை பற்றிய ஆய்வுகள் விளைவுகளின் காரணங்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் விழிப்புநிலை ஏற்படுத்துவதற்கும் உதவும் என ஐ.நா. பெண்களுக்கெதிரான வன்முறை சார்ந்த சிறப்பு ஒருங்கிணைப்பாளர் ராதிகா குமாரசாமி கூறியுள்ளார். அது உண்மையே, இன்றைய சமூக அமைப்பில் ஐ.நா. சபையோ, உலக நாடுகளோ சட்டங்கள் இயற்றுவதன் மூலம் பெண்களுக்கெதிரான வன்முறையை முற்றும் அகற்றிவிட இயலாது; முக்கியமாக நான்கு சுவர்களுக்குள் ஒடுக்கப்பட்ட குடும்ப அமைப்பு; அது உலக நாகரிகத்தின் சின்னமாக, புனிதமாக இன்றும் பேணப்படுகிறது. மதம், பரம்பரையான பழக்க வழக்கங்கள், சடங்கு முறைகள், இவற்றைப் பேணிக் காப்பாற்றும் அரசுகள் உள்ளன. கலாச்சாரம் சார்ந்த சட்டங்கள் அரசால் இயற்றப்படும் சட்ட விதிகளிலும் பலம் வாய்ந்தவை. அதுவும் இந்தியா போன்ற நிலப் பிரபுத்துவ அமைப்பு மேலாதிக்கம் செலுத்தும் நாடுகளில் கலாச்சாரச் சட்டங்கள் மிக மிக இறுக்கமாக நிலைக்கின்றன.

நிலப் பிரபுத்துவத்திலும் பெண்களே அதிக நேரம் உழைக்கின்றனர். கிராமப் புறங்களில் வயலில் வேலைகள் கிடைக்கும் போதெல்லாம் முதுகு வளைத்து நாற்று நடுதல், களை பிடுங்கலுடன் அறுவடையின்போது தூற்றுதல், சுமத்தல் போன்ற இக்கட்டான வேலைகளைக் குறைந்த கூலியில் செய்வதோடு வீட்டுப் பணிகள் யாவையும் செய்கின்றனர். பயனடைபவர்கள் ஆண்களே. முதலாளித்துவத்திலும் இது தொடர்கிறது. மூலதனக் குவிப்புக்கும் பெண்களின் கூலி தரப்படாத வீட்டு உழைப்புப் பயன்படுகிறது.

மார்க்சிய அறிஞர் அல்தூஸர் நிலப்பிரபுத்துவத்தில் முதன்மையாக ஆதிக்கம் செலுத்தும் கருத்தியல் மதம் என்பார்; முதலாளித்துவத்தில் அரசின் சட்ட விதிகள். ஆயினும்

மேல்நாட்டு முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பிலும் பெண்கள் சட்ட விதிகளைப் பயன்படுத்தி நான்கு சுவர்களுக்குள் இருந்து முற்றாக விடுதலை பெற முடியவில்லை. நிலப்பிரபுத்துவ மிச்ச சொச்ச சிந்தனை சார்ந்தவையும் அவற்றின் முதன்மையான மத ஆதிக்கமும் குடும்ப அமைப்பை உடையாது இன்றும் பேணுகிறது. ஐந்து செக்கனுக்கு ஒன்று எனப் பெண்களுக்கு எதிராக வன்முறை அமெரிக்காவில் நிகழ்வதாக அண்மையில் அமெரிக்க ஜனாதிபதி கிளிங்டன் கூறினார். அப்போது நிமிசத்துக்குப் 12, மணிக்கு 720 என்று கூறப்படுவது சட்ட நடவடிக்கைக்காக போலீஸ் நிலையங்களில் பதியப்படுபவையே. நடைமுறையில் இதன் பன்மடங்கு அங்கும் வீடுகளில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆங்கில அறிஞரான ஹாவ்லக் எலிஸ் எல்லாக் குடும்பங்களிலுமே பெண்கள் கணவராலும் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுகின்றனர் எனக் கூறியிருப்பது வியப்புக்குரியதே. மேல்நாட்டுப் பெண்களையும் குறிப்பிடும் போது நமது நிலப்பிரபுத்துவ நாட்டுக் குடும்பப் பெண்களின் நிலையென்ன? குடும்பத்தில், மனைவியின் அனுமதியற்ற பாலுறவை வல்லுறவு என அவர் கணித்தார்.

செய்திப் பத்திரிகைகளில் இளம் பெண் எரித்துக் கொல்லப்பட்டாள். மர்மக் கொலை, வல்லுறவு மரணம் எனப் படித்திருப்பீர்கள்; பதட்டமடைந்திருப்பீர்கள். இவை பெரும்பாலும் சீர் சீதனம், கற்பொழுக்கம் கலந்து இருக்கலாம். அவை காரணமாக வீட்டுக் கொடுமைகள்; உளவியல் சார்ந்த விஷயங்கள், அடித்தல் காரணமாகவும் இருக்கலாம். மரணங்களில் ஒரு பகுதி தவிர்க்க முடியாது போலீஸ் அறிக்கை. நீதிமன்ற விசாரணை மூலம் வெளி வரலாம். பத்திரிகைகளுக்கு இவை சுவையான செய்தியே. இச்செய்திகள் மூலம் அறிந்தே பெண்ணியம் சார்ந்த இயக்கங்கள் பெரும்பாலும் எதிர்ப்புகள், ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்துகின்றன.

இவை தவிர சமத்துவமற்ற பால்நிலையால் ஏற்படும் பல்வேறு வன்முறைகள் மிகவும் பயங்கரமானவை. மேலே கூறியவற்றின் புள்ளி விவரங்களுடன் ஒப்பிடும் போது வீட்டுக்குள்ளே, நான்கு சுவர்களுக்குள் பெண்களுக்கு பெரும்பாலும் கணவரால் இழைக்கப்படும் வன்முறை மிக மிகக் கொடுமையானது. இந்தியாவில் திருமணம் செய்த பெண்கள் அனைவருமே ஏதோ ஒரு வகையில் வன்முறைக்கு உட்படுகின்றனர்.

வன்முறை என்பது உடல் ரீதியாக தடியால், கையால், காலால் அடிப்பது மட்டுமல்ல. கட்டாயத் திருமணம், பாலியல் வல்லுறவு, வைதல், கணவன் பேசாதிருத்தல், செலவுக்குப் பணம் தராது விடுதல், பெற்றார் வீட்டுக்கு விரட்டி அனுப்புதல், வஞ்சின வல்லுறவு, குறிப்பிட்டவருடன் பேசுவதைத் தடுத்தல், வீட்டை விட்டு வெளியே செல்லாது தடுத்தல், வீட்டுவேலைப் பளுவை அதிகரித்தல் போன்றவையாகும். இவற்றை மனைவி மீறும் போதும் வன்முறைத் தண்டனை அதிகரிக்கலாம். இவற்றுக்கான அடிப்படைக் காரணம் ஆணாதிக்கமும் பெண் ஆணின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வாழவேண்டும் என்ற சமூக கலாச்சார சட்ட முறையுமாகும்; இதனால் நான்கு சுவர்க்குள் நடைபெறும் வன்முறை வெளியே வருவதில்லை. அங்கு நடைபெறும் வன்முறையை அடுத்த வீட்டார் தானும் அறியாதிருக்கலாம். தெரிந்தாலும் எதிர்ப்பதில்லை.

பெண்களே தாம் தாழ்ந்தவர் என எண்ணிக் கொள்கின்றனர். வன்முறையை தலைவிதி என ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். உடலில் ஏற்படும் வன்முறை, பிள்ளைகள் உறவினர் முன் வன்முறை அவர்களது சுயமதிப்பையே பாதிக்கிறது. கூடியவரை வெளியே கூறாது மனைவியர் துயரைத் தாங்கிக் கொள்கின்றனர்.

ஆண்களும் தமது உயர்நிலையை வீட்டில் நிலைநாட்ட வன்முறையைக் கையாள்கின்றனர், குடித்துவிட்டு வருபவன்

தான் தன் மனைவிமேல் வன்முறை காட்டுகிறான் என்று பொதுமையாகக் கூறிவிட முடியாது. வெறி தீர்ந்த பின்னர் தன் தப்பை உணர்ந்து தாழ்மையாக நடப்பவரும் உள்ளனர்.

மனைவியைத் தண்டிப்பவன் சாதாரண தப்புகளுக்கும் மனைவிமேல் வன்முறை செலுத்துகிறான். இவற்றிற்குச் சில புள்ளி விபரங்கள் சான்று பகரும். நேரத்துக்கு சமைத்துத் தராததற்காக 66%, சுவையாகச் சமைக்காததற்காக 51%, பிறரால் தூண்டப்படுவதால் 13%... பெண்கள் மேல் வன்முறை செலுத்தப்படுகிறது. 66% இந்தியப் பெண்கள் உடல் ரீதியான வன்முறைக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றனர். காரணங்கள் சாதாரணமாகவும் இருக்கலாம். மேலே கூறப்பட்டவை தவிர வறுமை, பொருளாதார நெருக்கடி, உளவியல் சார்ந்த நிலைகள், பெண் எதிர்த்துப் பேசுதல் ஆகியவையும் வன்முறைக்கான காரணங்கள். எதிர்த்துப் பேசாது அடங்கியிருக்கும் பெண்களும் தமது பிறந்தகம் குடும்பத்தைப் பற்றி, கணவன் இழிவாகப் பேசும் வேளை எதிர்க்கின்றனர். எதிர்த்துப் பேசுவதனால் மேலும் வன்முறை மூலம் ஒடுக்கப்படுகின்றனர். பிறந்த வீட்டுக்கு அனுப்பப்படுபவர் அல்லது வன்முறை தாங்க முடியாது ஓடும் பெண்களும் பின்னர் கணவன் வீட்டுக்குத் திரும்புவர். வன்முறை தொடரும். வேறு புகலிடம் அவர்களுக்கில்லை. பெற்றாரும் நீண்ட நாள் ஏற்கார்.

புள்ளி விபரங்களின்படி திருணமாகி சில மாதங்களின் பின்னர் ஆரம்பிக்கும் வன்முறை காலப்போக்கில் குறைந்து விடுவதில்லை. அதிகரிப்பதாகவே உள்ளது. உதாரணமாக திருமணமாகிய 5 ஆண்டுகளுக்குள் உணவு நேரத்திற்கு சமைத்து வழங்காததற்காகக் காட்டப்படும் வன்முறையில் 47%, 15 ஆண்டுகளின் பின்னர் 78%மாக உயர்கிறது.

தாழ்ந்த சாதியினர் எனக் கூறப்படுபவரிடையேயும் உயர் சாதியினரிடையேயும் நேரத்திற்கு உணவு வழங்காமையால்

வேறுபாடு இருந்தபோதும் சுவையாக சமைக்காததற்கான வன்முறையில் பெரிய மாற்றமில்லை. வீட்டை நன்கு பேணாததற்காக உயர்சாதிப் பெண்களே பெரும்பாலும் தண்டனை பெறுகின்றனர். பொருளாதார காரணங்களால் வன்முறைக்கு உட்படும் பெண்கள் பின்தங்கிய சாதியினரிடையே அதிகமாகும். மனைவியின் கல்வியறிவு வன்முறையை ஓரளவு குறைத்த போதும், கணவனின் மேலான கல்வியறிவு அவனது தண்டனை வழங்கும் ஆணாதிக்கத்தை பெரிதாகக் குறைத்து விடவில்லை. கூட்டுக் குடும்பத்திற்குள்ளும், தனிக்குடும்பத்திலுள்ள கணவனின் வன்முறையில் பெரிய மாற்றமில்லை. பொருளாதார காரணங்கள் காரணமாக நடைபெறும் வன்முறை கூட்டுக் குடும்பத்துள் 51%ல் இருந்து தனிக்குடித்தனத்தில் 42%க்கு குறைகிறது.

இழிந்த பேச்சில் வைதல் 80% (வீட்டை விட்டு வெளியே போ, பணம் தராமல், பேசாது விடுதல் உட்பட) உடல் ரீதியாகத் தண்டித்தல் 64% ஆகும். இங்கு தடியால் அடித்தல் 58%, மனைவிமேல் பொருட்களை வீசுதல் 63%, தலையை சுவர்மேல் இடித்தல் 8%, வல்லுறவாகத் தண்டித்தல் 10%, பாலுறுப்புகளில் அடித்தல் 10%.... கடைசித் தண்டனை பின்தங்கிய சாதியினரிடையே உயர்வாக உள்ளது.

திருமணமான ஆரம்ப காலத்தில் வன்முறைக்கு எதிர்ப்பாக பிறந்தகம் செல்வோர் 65%, பின்னர் 25% ஆக குறைகிறது. 40% பெண்கள் தம்மேல் காட்டப்படும் வன்முறையை வெளியே கூறுவதில்லை. பெரும்பாலும் 57% வன்முறை குடும்ப விஷயம் என அடங்குவர். அறிந்தால் மீண்டும் தண்டனை கிட்டும் என 18% பெண்கள் வன்செயலை வெளியே பேசுவதில்லை. அடுத்த வீட்டுப் பெண்களிடம் சொல்லி ஆறுதலடைபவர் 56%, கணவனின் சகோதரி, நாத்தனாரிடம் கூறுவோர் 16%.

அனுபவத்தின் தொகுப்பே தகவல்கள். அவை பகுத்தறிவைத் தூண்டலாம். ஆழ்ந்து ஆராய்வதன் மூலமே சரியான அறிவைப் பெற முடியும்.

குடும்பம் என்ற அமைப்புள் மூன்று அடிப்படைக் காரணங்களுக்காக பெண்கள் ஆர்வத்துடனும் நல்லெண்ணத்துடனும் நுழைய நேரிடுகிறது.

மனைவி என்ற சமூக அந்தஸ்து, பாதுகாப்பு, பாலுறவின்பம்; பெண்ணுக்கு பாலுறவின்பம் திருமணத்தின் மூலமே அனுமதிக்கப்படுகிறது. ஆயினும் மேலே கூறப்பட்ட வன்முறைகளை குடும்ப நிறுவனத்துடன் பெண்ணினம் அனுபவிக்க நேரிடுகிறது. பெண் எதிர்பார்த்த இம்மூன்றுமே ஆணாதிக்க அமைப்பில் ஆட்டம் காண நேரிடுகிறது. நாலு சுவருக்குள் நடைபெறும் வன்முறையை வெளியே சொன்னால் சமூக அந்தஸ்துக் குறைந்துவிடும் எனப் பெரும்பாலான பெண்கள் எண்ணிவிடுகின்றனர். பாலுறவின்பம் வல்லுறவாக மாறிவிடுகிறது. கணவரின் பாதுகாப்பு என்பது வன்முறையுடன் கூடியது. அவள் விரும்பியவாறு நடமாட முடியாது. விரும்பிய வேளையெல்லாம் தன் பெற்றார், குடும்பத்தவரையும் பார்க்க முடியாது.

பெற்றார் ஏற்பாடு செய்யும் கலியாணம், காதல் திருமணங்கள் இரண்டிலும் நான்கு சுவருக்குள் நடைபெறும் வன்முறைக்கு வேறுபாடில்லை. ஆணாதிக்க சமூக அமைப்பில் பெண் என்ன நிலையிலும் அடிமையே. காதல் திருமணங்கள் இங்கு நடைமுறையில் ஒரு சதவீதமாகவும் இருக்காது. சினிமாவிலேயே 95 சதவீத காதல் திருமணங்களைக் காணலாம்.

மனைவியான பின்னர் வீட்டிற்கு ஓடிவிட முடியாது. தூர இடம், இடம் பெயர்வதே பெண்ணிற்குப் பிரச்சினை. பிறந்த வீட்டாரும் மகள் வரின் நீண்ட நாள் ஏற்கார். குடும்பத்துடன் வயதாக, அனுபவம் மிகுந்ததால் வன்முறை கூடுவதல்லாது

குறைவதாக இல்லை. குழந்தைகள் பெற்று வளர்க்கும் போதும் வேலைப் பளு கூடுவதோடு வன்முறை குறைவதில்லை. விவாகரத்து நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பில் சமூக அந்தஸ்தைக் குறைக்கலாம். தனித்த வாழ்வு சிரமமாக பிறந்த வீடு செல்ல நேரும். மீண்டும் திருமணம் செய்யும் போதும் மற்றொரு ஆணாதிக்க புருஷனே வருவான். வன்முறை குறையும் என்பதற்கு சான்று கூற முடியாது. மூன்றில் ஒரு பங்கான பெண்கள் வீட்டை விட்டு ஓடிவிட, தற்கொலை செய்துகொள்ள வன்முறை வேளை எண்ணுகின்றனர். ஆனால் நடைமுறைப் படுத்த துணிவு ஏற்படுவதில்லை. இருப்பியல் வாழ்வின் சாரத்திலும் பார்க்க முதன்மையானது என இருப்பியல்வாத சித்தாந்தம் கூறும். விதிவிலக்காக ஒரு பகுதியினரின் செயல் விதியாகாது.

வல்லுறவு, சீர் சீதன கொலைகளிலும் குற்றம் செய்தோர் தப்பிவிடுகின்றனர். ஆணாதிக்க சமூக அமைப்பு அவர்கள் சார்பாகவே இயங்கும்.

பெண்கள் உயர் கல்வி கற்று வேலை தேடி, தாமே தம் காலில் நிற்கத்தக்க நிலை ஏற்படும் வேளையில் குடும்பத்தில் நுழையின் வன்முறையை ஓரளவு குறைத்துக் கொள்ள முடியும்.

தனிச் சொத்துடைய குடும்பம் அமைய முன்னைய காலகட்டக் கணக்குழு வாழ்வில் பெண்ணுக்குப் பாதுகாப்பிருந்தது. இயற்கையிலிருந்து காய், கனி, கொட்டை, கிழங்கு தேடுவதிலும் அவளே ஈடுபட்டாள். குழந்தைகளின் பால், உணவுத் தேவையை அவளே கவனித்தாள். அரவணைப்பிலும் சுகம் கண்டாள்.

தன் தேவைக்கேற்ப பாலுறவிலும் கிடப்பையும் அவளே தீர்மானித்தாள். மாதவிலக்கு, கர்ப்ப காலத்திலும், பாலூட்டும் காலத்தில் பாலுறவைத் தவிர்த்தாள். (வளர்ச்சியடைந்த மிருகங்கள் கூட இக்கால கட்டங்களைத் தவிர்க்கின்றன என

மானிடவியல் ஆய்வாளர் கூறுவர்.) அவ்வேளை குடித் தொகையும் வேகமாக வளரவில்லை. தனிச் சொத்துடைமையுடன் சேர்ந்த குடும்ப அமைப்பில் நுழைய நேரிட்ட பின்னரே (ஆணின் ஆதிக்கம்) அவனது தொடர்ந்த பாலின்பம் வேண்டிய வல்லுறவால் குடித்தொகை வேகமாகப் பெருகத் தொடங்கியது.

‘ஐயாயிரமாண்டு நாகரிக வளர்ச்சியில் நாம் முன்னோடியாக இருக்கிறோம்’ என்று தமிழர்கள் மட்டுமல்ல. இந்தியர்களும் கூறிப் பெருமைப்படலாம். ஆனால் சிறிது ஊன்றிப் பார்க்கும்போது இந்த நாகரிகத்தின் போலித்தன்மை தெரியும். இது தந்தை வழிச் சமூக ஆணாதிக்கப் போலி நாகரிகம். சமூகத்தின் பாதிப் பங்கு மக்களே அடிமைகளாக வீட்டுக்குள்ளே வைத்துக் கொண்டு வெளியே தாமே தம்மைப் புகழ்ந்து கொள்ளும் நாகரிகம்.

உரோமாபுரியில் விலங்குபூட்டிய அடிமைகள் ஒருபுறம் உழைக்க, மறுபுறத்தில் எஜமானர்கள் செனட் சபை அமைத்து ஜனநாயகம் பற்றிப் பேசி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தனர். அதேபோலவே இங்கேயும் நாகரிகமான ஜனநாயக அரசியல் தேர்வில் தெரியப்பட்ட பிரதிநிதிகள் நாடாளுமன்றத்தில் விவாதம் நடத்தி சட்ட விதிகளை ஆக்குகிறோம், உலக நாகரிகத்தின் உயர்நிலையில் உள்ளோம் என வாய்ச் சொல்லில் வல்லவராகக் காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றனர். உரோமாபுரி அடிமைகளுக்கும் நமது நாட்டில் நான்கு சுவருள் வாழும் பெண்களுக்கும் இடையில் ஒரு வேறுபாடு. உரோமாபுரி அடிமைகளுக்குக் கையிலே விலங்கு, வேலை செய்யும் நேரமே தவிர, இங்கே இவர்கள் கரங்களில் விலங்குகளில்லை. அதன் மிச்ச சொச்சமான காப்புகள் உள்ளன.

இந்திய நாகரிக வளர்ச்சியில் இருபெரும் தனித்துவங்கள், உலக நாகரிகத்துடன் ஒப்பிடும்போது, இவையிரண்டும் கவனிக்கத்தக்கவை. ஆகவே வரலாற்றாசிரியர்கள், சமூக

வியலார்கள், இந்திய நாகரிகத்தை ஆராயும் போது இவ்விரு தனித்துவ அடிப்படைக் குணாம்சங்களைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். அவற்றிற்கு சமயங்களின் வேர் உண்டு.

இந்தியாவில் தோன்றி நிலை பெற்ற நான்கு பிரதான சமயங்களும் மறுபிறவியை ஏற்பன.

இந்து சமயம்

சமண சமயம்

புத்த சமயம்

சீக்கிய சமயம்

சமணமும் புத்தமும் உயிர்க் கொலையை எதிர்த்தன. பின்னர் இந்து சமயமும் அக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டது. உலகிலே இன்றும் சைவ உணவு உண்பவரின் விழுக்காடு அதிகமான நாடு இந்தியா. சீக்கியம் இந்து சமயத்தின் மறுபிறவிக் கொள்கையை ஏற்ற போதும் இஸ்லாம் சமயத்தின் மாமிச உணவு முறையையும் கடைப்பிடித்தது.

இரண்டாவதாக, இந்த நான்கு சமயங்களும் ஊழ்வினைக் கொள்கையையும் ஏற்றன. ஒரு பிறவியில் செய்யும் பாவ, புண்ணியங்களின் பலன் அடுத்த பிறவிக்கும் தொடரும் என்பதாகும்.

இந்த இரு அடிப்படையான தனித்துவ நெறிகளும் எத்தகைய சமூக அமைப்பை இந்திய மக்களிடையே ஏற்படுத்தின என்பது சிறப்பான ஆராய்ச்சிக்குரியதாகும்.

மேலோட்டமாக அணுகும் போது இந்த அடிப்படைக் கருத்தியல்களின் தாக்கம் இந்தியாவிற்கே உரிய தனித்துவ இரு சிறப்புகளை (?) ஆக்கியதாகக் கூறலாம். ஒன்று: வர்ணாச்சிரம தர்மமும் சாதிப்பிரிவினைகளும். இரண்டு: தந்தை வழிச் சமூக அமைப்பின் இறுக்கமும், பெண்ணடிமைத் தனமும்.

இவ்விரண்டும் ஜனநாயக அரசு முறையில் இன்று அநாகரிகமாகக் கருதப்பட்டும் ஒழிக்க முடியாத நிலையில் வேருன்றியிருப்பதைக் காணலாம். இரண்டிற்குமே அடிப்படையாக அமைந்தவை மநுஸ்மிருதி எனும் மநுதர்ம சாத்திரமும் கௌடில்யனின் அர்த்த சாத்திரமுமாகும்.

பிராமணீயம் வகுத்த நான்கு வர்ணங்களான பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் ஆகிய பகுப்புகள் இன்று ஓரளவு மாற்றம் பெற்றுள்ளன என்பது உண்மையே. சத்திரிய வம்சத்தவரான மகாவீரரும், கௌதமபுத்தரும், பிராமணீயத்திற்கு எதிராகப் புரட்சி செய்தனர். சமணம், பௌத்த சமயங்கள் இந்திய வரலாற்றில் ஒரு காலகட்டத்தில் உச்சநிலை பெற்றன. பின்னர் சிறிது சிறிதாக வீழ்ச்சியுற்றன. புத்தம் பிற நாடுகளில் வளர்ச்சியுற்றது. பிராமணீயம் வளர்த்த சமஸ்கிருதமும் சமணம் புத்தம் போற்றிய பாளிமொழியும் வழக்கிழந்தன. சமஸ்கிருதம் இந்துக் கோவில்களில் தேவபாஷையாக இன்றும் நிலைத்துள்ளது.

பிராமணீயம் தவிர்ந்து சத்திரியர், வைசியர் இன்றைய ஜனநாயகத்தில் வர்ண அமைப்பிலிருந்து மறைந்த போதும், பல்வேறு சாதியாகி சமூக அமைப்பில் இன்றும் நிலைத்துள்ளது. சட்டரீதியாக சமத்துவம் பேசிய போதும் நடைமுறையில் படிநிலை சாதியமைப்பும் ஒடுக்குமுறையும் நீடிக்கவே செய்கிறது. ஊழ்வினை, நியதி, தலைவிதிக் கருத்தியல்களும் சமூகத்தில் ஊடுருவியுள்ளன.

அத்துடன் சமண சமயத்தில் பிளவு ஏற்பட, திகம்பரர் பிரிவு மநுதர்மத்தின் பாதிப்பில் பெண்ணடிமை நிலையை கருத்தியலாக மேலும் மோசமாக்கியது. பெண்கள் கடைப்பிடிக்கும் தர்மம் மூலம் மறுபிறவியில் ஆண்மகனாகப் பிறந்தே நிர்வாணம் (மோட்சம்) அடைய முடியும்.

இன்றைய இந்திய சமூக அமைப்பில் குடும்ப அமைப்பை விரைவில் உடைத்துவிட முடியாது. இந்நிலையில் வீடுகளில் நடைபெறும் வன்முறைகளுக்கு குடும்பத்துள்ளே அல்லது சமூக அமைப்புள்ளேயே ஓரளவு தீர்வு காண முயலலாம். மகளிர், இளம் பெண்களிடையே கல்வியை விரிவாக்கல் வேண்டும். பெண்களிடையே சுதந்திர உணர்வும் துணிச்சலும் கல்வி மூலமும் தாமே தனித்து வாழத்தக்க வாய்ப்புகளும் அத்தியாவசியமாகும். அடுத்து தீர்வு காண முயலும் முறை குடும்ப நிறுவனத்துடன் ஆண்களுக்கு அறிவுணர்த்துவது. கல்விமுறை என்பது ஆண், பெண் பாலாரிடை அனைத்து விஷயத்திலும் சமத்துவம் பற்றியது. கலந்தாலோசிப்பதை ஊக்க வேண்டும்.

ஆண், பெண் உறவு பற்றி நல்ல நோக்கத்துடன் மீடியாக்கள் உதவலாம். இதுவரை காலம் காட்டிய வாய்பாடாக அடிமையாகப் பெண்ணை வேலைப் பிரிவினையுடன் காட்டுதல் தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

சமூகத்துள்ளேயே பெண்கள் குழுக்கள் அமைத்து வன்முறை, பெண்கள் தனிமைப்படல் ஆகியவை பற்றிய வழிகள் ஆராயப்படல் வேண்டும். நாள்தோறும் நடைபெறும் வன்முறைகளைக் குறைக்க இது வாய்ப்பளிக்கும். ஒரே நோக்குடன் பெண்கள் ஐக்கியப்பட்டு பணிபுரியின் வன்முறையில் ஈடுபடுபவரை வெட்கமடையச் செய்ய முடியும். அரசு சாரா இயக்கங்களிடமும் உதவி வேண்டலாம்.

வயது, சாதி, கல்வி, திருமணமாகிய குடும்ப வாழ்வுக்காலம். குழந்தைகள் ஆகியவற்றை முன்வைத்து வீடுகளில் நடைபெறும் வன்முறைகள் பற்றி மேலும் ஆராய்ந்து தீர்வு காணத் தக்க வழிகளைக் கண்டறிய முயலவேண்டும்.

உள்ளடக்கமே கலையின் அமைப்பையும் தீர்மானிக்கிறது. பெண்கள் மேலான வன்முறை பற்றியே நாவல் எழுத

முயன்றேன். அது உரையாடல் கூடியதும் பரவலான கதை மாந்தர் கொண்டதுமாக அமைந்துள்ளது. நாவலுக்கென இலக்கண வரம்பை எவரும் அமைக்கவில்லை. கலாநிதி கைலாசபதி உரையாடல், விவரணம், பஃத்திரங்களின் கூற்று, ஆசிரியரது கருத்துக்களை உள்ளடக்கும் என்பார். அத்துடன் இன்றைய இலக்கிய வடிவத்தில் நாவலே முதன்மையானது, முன்னைய காவிய மரபின் நவீன வடிவம் எனவும் கூறுவார்.

நாவலை அச்சேற்றுவதில் உதவிய சிவா கிராபிக்ஸ் நண்பர்களுக்கு அன்பு. அட்டைப் படத்தை வரைந்துதவிய நண்பர் மருதுவுக்கு அன்பு.

சென்னை

செ.கணேசலிங்கன்

5.12.2000

பயன்பட்ட சில தகவல் குறிப்புகள்:

லீலா விசாரியாவின் நேர்காணல் ஆய்வு:

EPW. 35/20 நாள் 13.5.2000

முனைவர் வி.கே. இராமச்சந்திரன்:

கூலி உழைப்பு, விவசாயத்தில் சுதந்திரமின்மை

முனைவர் க.கோவிந்தன்:

திரைப்படத்தில் பால் நிலை வேறுபாடு

மூவருக்கும் நன்றி

நான்கு சுவர்களுக்குள்

1

“என்ன மல்லிகா, வீட்டிலே ராத்திரி சத்தம் கேட்டுதே ஏதாவது பிரச்சனையா?”

தண்ணீர் பிடிக்க வந்து நீண்ட வரிசையில் நின்ற மல்லிகாவின் பின்புறமாகச் சேர்ந்து நின்ற துளசி கேட்டாள்.

மல்லிகாவும் துளசியும் அடுத்தடுத்த வீட்டுக்காரரே. வீடு என்று சொல்வதிலும் பார்க்க அடுத்தடுத்த அறையில் வசிப்பவர என்றும் சொல்லலாம். நீள் மண்டபம் போலக் கட்டப்பட்ட கட்டிடம். தனித்தனியாக நாலு அறைகளாகப் பிரிக்கப் பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு பிரிவிலும் ஒவ்வொரு குடும்பம். வெளியார் வரின் வரவேற்க முன் பகுதி. அப்புறம் படுக்கை. சமையல் கட்டு. பின்புறத்தில் கம்பியடித்த சிறு ஜன்னல். ஹாலின் இரு ஓரங்களிலும் குளியல் பகுதியோடு கழிவறை. அவரவர் தமது சமையல், குளியலுக்கு வெளியே தெரு ராங்கில் லாரி வந்து நிரப்பும் வேளை குடங்களில் தண்ணீர் பிடித்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். முண்டியடித்து கியூவில் நின்று குடங்களை நிரப்பிவிட வேண்டும். தவறின் மீன் வண்டிச் சயிக்கிளில் வருபவனிடம் குடத்துக்குப் பணம் தந்து பெற வேண்டும்.

“வழக்கமான பிரச்சினைதான். அவருக்கு நாவுக்கு ருசியாக சமையல் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் கோபம் வந்துவிடும். சண்டைதான்.”

“எங்க வீட்டுக்காரரோடும் இதே பிரச்சினைதான். ஒவ்வொரு நாளும் ஒரே மாதிரி காயோ, கூட்டோ, குழம்போ இருக்க முடியுமா! இது அவங்களுக்குப் புரிய மாட்டேன் என்கிறது...”
-துளசி தன் வீட்டு அனுபவத்தைச் சொன்னாள்.

“அம்மாவின் சமையல்... அம்மா குழம்பு... அம்மா, அம்மா என்று மந்திரம் போலச் சொல்லுவார். எனக்கும் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வரும். பல்லைக் கடித்துக் கொண்டே கேட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் என்னையறியாமலே ஏதோ ஒரு வார்த்தை வந்துவிடும். உடனே ‘என்னடி சொன்னாய்... என்னடி சொன்னாய்...’ என்று எழுந்து விடுவார். சாப்பிட்ட எச்சில் கையே கன்னத்தில் விழும். ராத்திரி அதுதான் நடந்தது... எனக்கு அழுகையும் வந்துவிட்டது...”

“பிறகு சாப்பிட்டாரா...”

“ஆமா...”

“நம்ம வீட்டிலே சிலவேளை பிளேட்டையே வீசி விட்டு வெளியே போய்விட்டு வருவார்...”

“வெளியே போய் ஓட்டலில் உப்பு, காரம் கூடினாலும் பேசாமல் சாப்பிட்டுவிட்டு வருவார்கள். வீட்டிலே நாம் அடிமை வேலையாளாக சமைச்சுப் போடுகிறோம். அதிகாரம் காட்டுவார்கள்...”

“ஆமாம் இந்த ‘அம்மா சமையல்... அம்மா சமையல்’ தான் எரிச்சலூட்டும்...”

“நம்ம வீட்டிலும் அதே பிரச்சினைதான். அம்மாதான் சிறுவயதிலிருந்தே ஒரு ரக ருசியைப் பழக்கிவிட்டார்கள்.

பெண்டாட்டியிடமும் அதே ருசியை எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்..." -துளசி வெறுப்போடு சொன்னாள்.

"சரியாய் சொன்னீங்க. அப்போதும் கலியாணம் முடித்து மாமியார் வீட்டிலேயே மூணு நாலு மாதம் அவங்க சமையலைப் பழகினேன். அங்கு அவரது வீட்டில் வந்து நிற்கும் வேளை. 'மல்லிகாதான் சமைத்தான்' என்றால் நல்லாயிருக்கு என்பார். இப்போதுதெல்லாம் கசக்குது... என்ன வேடிக்கை..."

"ஆம்பிள்ளைங்க எல்லாம் அப்படித்தான். ஆரம்பத்தில ஆ... ஊ... என்று பாராட்டிச் சொல்லுவாங்க. சில்லறை சண்டைகளையும் ஊடல் என்பாங்க. எல்லாம் ஆறு மாதத்தில் போய்விடும்..."

கியூ வரிசையில் அவரவர் தமது துன்பங்களைப் பேசும் சலசலப்பு.

"ஆமாம் போயே விட்டது..."

"சரி குடத்தை எடுத்து முன்னுக்கு வை. நாம கூட இந்தப் பொய் வார்த்தைகளிலே ஏமாந்தம் பாரு. அதுதான் வேடிக்கையானது..."

"இப்போதுதான் வேதனை தெரிகிறது. நீங்க பாக்டரிக்குப் போகவும் நேரமாகிறது..." -மல்லிகா நினைவூட்டினான்.

"ஆமாம். அங்கே போய் எட்டு மணி நேரம் அந்த 'சூப்பர்வைசரின்' ஏச்சையும், பேச்சையும் கேட்க வேணும். பிறகு வந்து ராத்திரிக்குச் சமைக்க வேணும். அதிலே குறை கூறிச் சண்டை..."

"ஏதோ பாக்டரிக்குக் கிட்ட வீடு கிடைச்சது நல்லதாய்ப் போய் விட்டது..."

“அதற்காகத்தானே இந்த மூச்சு விடமுடியாத இருட்டறையிலிருந்து மாட்டிக்கிறேனே...” -துளசி அந்த வீட்டின் மேலிருந்த வெறுப்பையும் காட்டினாள்.

“கிராமத்தைப் போல் வருமா. திறந்த வெளி காத்து வீசும். மூச்சு விடலாம். இங்கே ஏன் வந்தோம் என்றிருக்கிறது...”

“ராமன் இருந்த இடம் தான் சீதைக்கு அயோத்தி என்பார்கள்...”

“அங்கேயும் அயோத்தியை விட்டு காட்டுக்குப் போனாங்க. இங்கே காட்டிலிருந்து அயோத்தி நகருக்கா வந்திருக்கோம். நல்ல நரகம்தான்...” மல்லிகா தன் வெறுப்பை வார்த்தைகளில் காட்டினாள். முந்தானைச் சேலைத் தலைப்பால் முகத்தையும் கழுத்தையும் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“ராத்திரியிலேயும் சேலைதான் கட்டுகிறாயா?” அழுக்கான மங்கிய காட்டன் சேலையும் சட்டையும்.

“ஆமா, அவருக்கு இந்த நீளச்சட்டையெல்லாம் பிடிக்காது. கலியாணத்துக்கு முந்தி உங்க சட்டை போலத்தான் வீட்டிலே போடுவேன். இன்னும் இரண்டு மூன்று இருக்கிறது. இந்த மனுஷன் போட விடமாட்டார். அது தமிழர் பண்பாடில்லையாம்...” -சோர்வான மல்லிகாவின் வார்த்தைகள்; துளசியின் அச்சிட்ட நீள் சட்டையைப் பார்த்தபடி சொன்னாள்.

“காங்கிரஸ்காரரா...”

“ம்ம்...”

“எந்தப் பிரிவு...”

“எனக்கே புரியாது. திட்டிக் கொண்டிருப்பார். அம்மா பக்கம் மாறினாலும் மாறி விடுவார்.”

“நீயும் அம்மாவின் சினிமாவைச் சொல்லி சட்டைக்கு மாறி விடலாம்...”

“அவரு பிடிச்சால் பிடிச்சதுதான்... குரங்குப்பிடி...”

“சேலையில்லை. அழுக்காய் போச்சு... ஈரம் காயல்லை... என்று பொய் சொல்லி விடலாம். பக்கத்து வீட்டைப் பார் என்றும் சொல்லி ஓரிரு நாள் சட்டையைப் போடு... பிறகு விட்டுவிடுவார்...” -துளசி சிரித்தபடி சொன்னான்.

“ஆரம்ப காலமே இப்படியானால் இன்னும் எத்தனை காலம் கஷ்டப்படுவது...” -சோர்ந்த குரல்.

“சரிசரி முன்னே போடி. அதனால் எந்தப் பெண்ணும் ஓடி விடுவதில்லை. தற்கொலை நினைவெல்லாம் வரும். தூக்குப் போடுவதில்லை. பிறகு கஷ்டப்பட்டு வாரிசுக்கு ஆண்குழந்தை வரை பெற்றுத் தள்ள வேண்டும். பிறகு வேலைத் தொல்லை மேலும் கூடும். பிள்ளைப் பாசம்... குடும்பமே மேலும் இறுக்கமாகும். அவற்றாலும் ஏச்சுப் பேச்சு அடி குறையும் என்று நினைக்காதே. இதுதான் விதி என்று வருஷங்களைக் கடத்த வேண்டியதுதான்...”

“அப்பப்பா பயங்கரமாயிருக்கிறது.” -கியூ வரிசையில் முன்னேறிய படியே மல்லிகா சொன்னாள்.

“போடி இதெல்லாம் கண்முன்னே நடந்து கொண்டிருப்பதுவே... தாலி, குங்குமம், கலியாணம் என்ற மயக்கம் எல்லாவற்றையும் முன்னர் மறக்கச் செய்துவிடுகிறது. நேரடியாக இறங்கி அனுபவிக்கும் போதுதான் உண்மை நிலை தெரியும். இதுதான் விதி என்று வாழ வேண்டியதுதான்.” -சாவதானமாகத் துளசி சொன்னாள்.

“இத்தனை கஷ்டங்களை சாதாரணமாகச் சொல்லுறீங்க.”

“எல்லாம் பழகிப் போச்சு. அந்தச் சந்து பக்கமாக தூரமாக சைக்கிள் ஒன்று தெரிகிறதே. அதன் எதிரே பச்சை நிற கேட்பார்க்கிறாயா. அங்கே உமாராணி அம்மா இருக்கிறாங்க. ரொம்பப் படிச்ச பெண். பக்கத்து அரசுப் பள்ளிக் கூடத்து

ஆசிரியை. சாதாரண வீடு தேடி வந்து நான்தான் கூட்டிச் சென்று காட்டினேன். ரொம்ப பிரெண்டாகி விட்டாங்க. எனக்கு ஒரே ஆறுதல் அவங்க தான். என்ன பிரச்சனை என்றாலும் சொல்லி ஆற முடியும். அறிவுரையும் கூறுவாங்க. பெருமை எதுவுமேயில்லை. சிம்பிளாய் தான் வாழறாங்க. ஒருநாளைக்கு வா. நீயும் பேசிப் பழகலாம்.” -மற்றப் பெண்களின் விரக்தியான பேச்சொலி கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

“கலியாணமாச்சா...”

“ஆமாம். ஒரு பெண் குழந்தை மட்டுமே. ஏதோ பிரச்சினையில்லாமல் வாழறாங்க.”

“வீட்டுக்காரர் என்ன செய்கிறார்...”

“அவரும் செங்குன்றம் பக்கமாக படிப்பிக்கிறாராம். அரசியல் கட்சி வேறு. ஸ்கூட்டர் வைத்திருக்கிறார். காலையில் புறப்பட்டால் இரவு தான் வருவார். சரி சரி முன்னுக்குப் போய் தண்ணீரைப் பிடி. எனக்கும் அவசரம்தான். மீதிக் கதையைப் பிறகு சொல்லுகிறேன்” -துளசி கூறியபடியே மல்லிகாவை முதலில் தண்ணீர் பிடிக்க விட்டாள். பின்னர்தான் மூன்று குடத்தில் பிடித்துக் கொண்டாள்.

துளசியின் சுறுசுறுப்பும் பேச்சுகளும் காலை வரை நீடித்த மனத் துன்பத்தை ஆற்றியதோடு மீண்டும் தொடர்கதை கேட்பதோடு உமா என்ற அந்த ஆசிரியர் வீட்டுக்குப் போய்ப் பழக வேண்டும் எனவும் எண்ணினாள்.

இரவு நடந்த சண்டையையும் வாங்கிய அடியையும் மறந்தவளாக தோசை சுட்டுத் தந்து, டிபன் பாக்ஸிலும் ஐந்து தோசையும் சட்னியும் போட்டு தந்திருந்தாள்.

காலையிலும் அதிகம் பேச்சாடல் இருக்கவில்லை. சண்டை முடிந்ததாக கணவனும் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

மல்லிகா தண்ணீர் குடத்தை வைத்து விட்டு தன் காலைக் கடன்களை முடித்தாள். பாதிக்குடத் தண்ணீரில் சிக்கனமாகக் குளித்துவிட்டு துளசி நினைவூட்டிய நீள்சட்டையை அடிப்பெட்டியில் எடுத்துப் போட்டாள். எத்தனை இதமாக இருந்தது. கதவு சாத்தியிருந்தது. எவரும் அங்கே வருவதாக இல்லை. கணவர் வருவதானாலும் மாலையில் தானே.

கெரசின் குக்கரை மூட்டி, தோசைக்கல்லை வைத்து அடுப்பை மூட்டினாள். மூணு தோசையைச் சுட்டு பிளேட்டில் வைத்துவிட்டு அடுப்பை அணைத்தாள். கிராமத்தில் அடுப்பூதி விறகு எரிப்பதிலும் பார்க்க அதுவே ஓரளவு வாய்ப்பாயிருந்தது. ஆனாலும் கெரசினை சிக்கனமாகப் பாவிக்க வேணும் என்ற நினைவு வரும்.

தோசையை காலையில் அரைத்த சட்னி, இராத்திரிக் குழம்புடன் சாப்பிட்டுப் பசி ஆறினாள்.

நண்பகலும் காலை டிபனுடனே சமாளித்துவிட்டு மாலையிலேயே கணவர் வரவை எதிர்பார்த்து சமைக்கத் தொடங்குவாள்.

பாத்திரங்களைக் கழுவி வைத்துவிட்டு வீட்டைப் பெருக்கினாள். வெளியே வாங்க வேண்டிய சரக்கு சாமான், காய் ஆகியவற்றையும் கையிலுள்ள காசுக் கணக்கையும் பார்த்துக் கொண்டாள்.

அன்று காலை செலவுக்குக் கணக்கிட்டு பணம் கேட்கவில்லை. அவனும் தன் கோபத்தைக் காட்டுவதாகக் கேட்டுத்தரவில்லை.

பணம் கேட்டிருந்தாலும் 'நேற்றுத் தந்தது எங்கையடி' என்று சிக்கனம் பேசிக் கணக்குத் தர வேண்டும்.

மாலையில் வந்து ஏதாவது சமையலில் குறையிருந்து 'கையில் காசிருக்கவில்லை' என்றால் 'ஏனடி காலையில் கேட்கவில்லை கழுதை' என்று பதில் வரும்.

எந்த வேளையிலும் கணவரை வாயால் வென்று விட முடியாது. வெல்ல முயன்றால் கையால் பதில் வந்து ஒடுக்கி விடும்.

அப்பாவின் தராதரத்திற்கேற்ப தரப்பட்ட பிளாக் அன்வொயிட் சின்ன டிவிதான் அங்கு ஓரளவு ஆறுதல். பகல் வேளை பாட்டு, சினிமா, டிவி, நாடகம் பார்ப்பாள்.

அங்கும் பெண்களுக்கு ஆதரவில்லை. அங்கே கணவன் எதிர்த்துப் பேசும் பெண்ணுக்கு கையால் கன்னத்தில் அடிக்கிறான்.

“பாரடி அங்கே வாயை அடக்க அவன் அடிப்பதை. நான் அடித்தால் ஏதோ கொடுமைப் படுத்துவதாக நாய் போல் கத்தி ஒப்பாரி வைக்கிறாய்.”

“அந்தப் பெண்ணின் நோவு மட்டுமல்ல. மனம் எத்தனை கஷ்டப்படும்... மற்றவர் முன்னால் அடிக்கும் போது எத்தனை கலக்கமாயிருக்கும். சிறுமைப்பட்டு விடும்...”

“நான் அப்பிடி அடிக்கவில்லையே. இந்த நாலு சுவருக்குள் தானே அடிக்கிறேன். நீதான் வெளியே கேட்கும்படிக் கத்தி என் மானத்தையும் வாங்குகிறாய்.”

“என் மானமும் மரியாதையும் கூட போகுதே...”

“உனக்கென்னடி மானம், மரியாதை. எங்கே எவனாவது வந்து ‘ஏன் அடிக்கிறாய்’ என்று கேட்பானா, கேட்க மாட்டான். பெண்டாட்டியை அடிக்க புருஷனுக்கு உரிமை இருக்கிறது. அதுதான் கேட்க மாட்டார்கள்.”

“நீதி நியாயமில்லையா?”

“என்னடி நீதி நியாயம். தப்புச் செய்தால் தண்டனை கிடைக்கும்...”

“நான் என்ன தப்பு செய்தேன்...”

“நீ எதிர்த்துப் பேசுகிறாய். அது தப்பு, மீண்டும் பேசுகிறாய். அடிவாங்கியும் அறிவு வரவில்லை.”

மீண்டும் கன்னத்தில் கண்ணைப் பொத்தி பலமான அடி.

‘ஐயோ அம்மா...’ என்று கத்தியபடி கீழே உட்கார்ந்து விட்டாள்.

“உன் அம்மா எங்கையடி இங்கே வரப் போகிறாள். வந்தாலும் என்னைக் கேட்பாளா? கேட்க உரிமை இருக்கா. ‘நீ தப்புத் தண்டா செய்திருப்பாய் அதுதான் திருத்துகிறதுக்காக அடித்திருப்பார். தப்புக்குத் தண்டனை கொடுக்கத்தான் வேணும்’ என்று உன் அம்மா அல்ல அப்பா அண்ணாவே சொல்லுவார். அடுத்த வீட்டிலும் கேட்டுப்பார்.”

ஓரிரவுப் படலம் முடிந்து இன்னும் மனம் முற்றாக ஆறவில்லை. துளசியின் பேச்சுத் தான் ஓரளவு ஆறுதலாயிருந்தது.

துளசி மாலை வந்ததும் அந்த உமா பற்றிய மீதிக் கதை கேட்க வேண்டும் எனக் காத்திருந்தாள்.

மாலையில் காய் கூட்டு சமையலை முடித்து விட்டு துளசியின் வரவுக்காகக் காத்திருந்தாள். உடையை மாற்றி வெளியே கடைக்குப் போகும் போதே சேலை கட்டிவிட்டாள்.

அன்று கணவன் காலம் கழித்தே வருவார்; எப்படியும் இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு வந்து விடுவார் என்பது மல்லிகாவிற்கு நன்கு தெரியும்.

மாலை பாக்டரி வேலை முடிந்து பிள்ளையையும் அழைத்து வந்து இரவுச் சமையலுக்குத் துளசி ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தாள். பிள்ளைகள் பக்கத்து வீட்டுக்கு விளையாடப் போய் விட்டனர்.

துளசி காய் வெட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது மல்லிகா வந்து சொன்னாள்:

“அந்த உமா அம்மா கதையை நீங்க முடிக்கவில்லையே...”

“எங்கே விட்டேன் என்று மறந்து விட்டேன்...”

“புருஷனைப் பற்றி ஏதோ செல்லி விசித்திரமான சம்பவம் என்றீங்க...”

“அவர் வீட்டு வேலை கூடச் செய்வார். பிள்ளையைப் பார்ப்பதோடு பிள்ளைட்களும் கழுவுவார். வீட்டைப் பெருக்குவார்.”

“அப்படியெல்லாம் செய்வாரா?”

“தனக்கு குழந்தை பெறவே விருப்பமில்லை என்று புருஷனிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாராம். பிறகு கூடி வாழ்ந்து இரண்டு வருஷமாகியதும் குழந்தை வேணுமென்றாராம். வேணுமென்றால் பெத்துத் தாரேன். வளர்க்கிறது உங்க பொறுப்பு என்றாராம். பெற்றுக் கொடுத்தேன். பால் மட்டும் நான் கொடுத்தேன். அவர் வளர்த்தார். இப்போது அத்தனை பிரச்சனையில்லை. இருவருமாக வளர்க்கிறோம்.”

“பெட்டைப் பிள்ளை.”

“ஆமா அவர் பெண் பிள்ளையே கேட்டாராம். தானும் தங்கள் வீட்டாரும் ஆண்குழந்தைக்கு ஆசைப்பட்டார்கள், வாரிசு என சொத்து எதுவும் இல்லாத போதும். அவரே வென்றார் என்றார்.” -சிரித்தபடி துளசி சொன்னாள்.

“நல்ல விசித்திரமான கதை தான். நல்ல குடும்பந்தான்.”

“இப்படி எத்தனையோ விசித்திரமான கதை மட்டுமல்ல. ஆலோசனைகளும் அந்த அம்மாவிடம் கேட்கலாம்.”

“கட்டாயம் அழைத்துப் போங்க. நான் எப்போதும் வருவேன்...” -மல்லிகா சிரத்தையோடு சொன்னாள்.

“வீட்டுக்காரர் இல்லாத வேளை...”

“ஆமாம்... என் வீட்டுக்காரரும் இல்லாத வேளை. நான் அந்தம்மாவிடம் அடிக்கடி போறதும் இவருக்குப் பிடிக்காது...”

“அதுவும் அப்படியா?”

எப்படியும் வசதியான ஒருவேளை அழைத்துப் போகிறேன். அந்த அம்மாவும் ஓய்வாக இருக்கும் வேளை போனால் சாவதானமாகப் பேசலாம்.

2

துளசியின் வாழ்க்கையில் ஏதோ மர்மம் இருப்பதை நெருங்கிப் பழகி தன் பிரச்சனையையும் கூச்சமின்றிக் கூறிப் பழகிய பின்னர் மல்லிகாவால் உணர முடிந்தது. அவளது முதல் பிரசவத்திற்கு பெற்றாரிடம் செல்லவில்லை. சென்னையில் எழும்பூர் மருத்துவமனையில் நடந்தது. பெண் குழந்தை. கனிமொழியெனப் பெயர் சூட்டினர். கலைஞரின் மூன்றாவது மனைவி இராசாத்தியின் மகளின் பெயர் எனத் தெரிந்து கொண்டே பெயரிட்டனர். துளசியே அப்பெயரை மருத்துவ மனையிலேயே பதிந்து விட்டாள்.

மாமன் மாமியார் குழந்தையைப் பார்க்க சென்னைக்கு வரவில்லையாம். ‘நீயே சென்னையில் பிரசவம் என்று பிடிவாதம் பிடித்தாய். நல்லா கஷ்டப்படு. என்னிடம் இரக்கம் எதுவும் எதிர்பார்க்காதே’ என கணவன் வேலாயுதம் சொல்லிவிட்டாராம். ஏதோ கடமைக்கு மருத்துவ மனைக்கு அழைத்துவந்து உதவினாராம். கிராமத்திலிருந்து வந்த தாயோடு வீட்டுப் பகுதியில் ஆயா வேலை பார்க்கும் விதவைப்

பெண்ணும் உதவினாள். மருத்துவமனையிலிருந்து வந்த பின்னர் ஒரு வாரமாக வீட்டில் ஆயா உதவினாளாம். மூன்று மாத லீவில் குழந்தையை பாலூட்டி வளர்த்தாள். தாயாருக்கு சென்னை பிடிக்கவில்லை. பின்னர் ஆயாவிடம் குழந்தையைத் தந்து விட்டு பாக்டரிக்குச் சென்று வந்தாள். அண்மையிலேயே பாக்டரி இருந்ததால் நண்பகல் உணவு இடைவேளையின் போது வீட்டுக்கு ஓடிவந்து குழந்தைக்குப் பாலூட்டிவிட்டு வேலைக்கு ஓடி விடுவாளாம். துளசியின் தாய், தந்தையார் தவிர மாமா, மாமி எட்டியே பார்க்கவில்லையாம். அவர்களது காரணத்தை மல்லிகாவால் ஓரளவு ஊகித்து அறிய முடிந்தது.

“தலைப் பிரசவம். பெற்றோர்தானே பொறுப்பாகப் பார்ப்பது மட்டுமல்ல செலவெல்லாம் பொறுக்க வேண்டும் என்பது காரணமாயிருக்கலாம்...” -மல்லிகாவே தக்க காரணத்தை ஊகிப்பதாக துளசியிடம் சொன்னாள்.

“அதுவும் உண்மைதான். வேறும் காரணம் இருந்தது...”

“பிறந்தது பெட்டைப் பிள்ளை என்றா...”

“ஆமடி. சரியாய் சொன்னாய்...”

“பெண் குழந்தை என்றால் அவர்களுக்குப் பிடிக்காதோ...”

“பிடிக்காதென்ன. ஒரே வெறுப்பு.”

“தங்க மகனை ஒரு பெண்ணுக்குத்தானே கட்டி வைத்தார்களே...”

“அது எதுக்காகத் தெரியுமா?”

“வாரிசுக்கு ஆம்பிளைப் பிள்ளை பெற்றுக் கொடுப்பதற்கு.”

“ஏற்கெனவே பெண் குழந்தை தான் என்பது உனக்குத் தெரியுமா...”

“கெர்ப்பமாகி மூணு மாசத்திலே இவரோடு ஊருக்குப் போனபோது மாமா சொல்லியோ, மாமி சிபார்க் செய்தோ தெரியவில்லை. அங்கேயுள்ள டாக்டரிடம் என்ன பிள்ளை என ஸ்கான் பண்ணிப் பார்க்கும்படி இவரிடம் சொன்னார்கள். ‘அந்தப் பகுதியில் எல்லோரும் செய்கிறார்கள். நீ பட்டணத்தில் இருந்தே ஸ்கான் பார்க்கவில்லையா’ என்று கேலியாகவும் பேசினார்கள்.”

“நீங்க சம்மதிக்கவில்லையா?” -மல்லிகா கேட்டாள்.

“பட்டணத்திலே போய் செய்வோம் என்று சமாளித்து விட்டேன். பின்னரும் “என்ன குழந்தை என்ன பிள்ளை” என மாமி இருவருக்கும் எனக்கும் எழுதிக் கொண்டே யிருந்தார்கள்...”

“உன் வீட்டுக்காரர் திட்டவில்லையா?”

“என்ன பிள்ளையானாலும் நான்தானே பெற்று வளர்க்கப் போகிறேன். கொலை செய்ய மாட்டேன் என்று சொல்லி அவரது வாயை அடக்கினேன். வளைகாப்புக்கு வரும்படி எழுதியும் வீட்டுக்கும் நான் செல்லவில்லை.”

“தொடர்ந்த சண்டைதான்...” - மல்லிகா தன் ஊகத்தைச் சொன்னாள்.

“ஆமாம். சினிமாப் படங்களில் காட்டுவது போல இவர் குழந்தை என்றதும் துள்ளிக் குதிக்கவில்லை. ஏதோ உள்ளூர ஓரளவு சந்தோசம். அதே போல வெறுப்பும் காட்டினார். வீட்டுச் செலவு அதிகரிக்கப் போகிறது என்ற கவலையும் இருந்தது...”

“நீங்க சத்தி வயிற்றுச்சுமையோடு வீட்டுவேலை, பாக்டரிக்குச் செல்வது பற்றி கவலைப்படுவதில்லையா?” - மல்லிகா கேட்டாள்.

“கொஞ்சமும், இரக்கமும் காட்ட மாட்டார். அதேவேளை தனது சகங்களைக் கூட சிறிது காலம் விட்டுவிடவும் தயாரில்லை. ‘இத்தனை மாதத்தில் மிருகமாக நடக்கிறீங்களே, குழந்தைக்கு ஏதாவது ஆனாலும்...’ என்றால், ‘நீ மலடி இல்லேதானேடி. இது போனால் இன்னொன்று பெத்துக்கலாம்’ என்பார்.”

“அப்படியும் சொல்லுவாரா...” மல்லிகாவின் குரலில் வியப்பு, தனக்கும் ஒரு காலத்தில் இதே நிலை ஏற்படுமோ என்ற அச்சம்.

“ம்... ம்... என்னைப் பொறுத்தவரையும் அவரே ஒரு உண்மையை ஏற்றதில் மகிழ்ச்சியே. மற்றைய பெண்களைப் போலத் தான் என்ன கஷ்டப் பட்டென்றாலும் ஒரு பிள்ளையை பெத்துவிட வேணும். மலடி என்ற பேரெடுக்கக்கூடாது...”

“கர்ப்பம் சுமந்து பிள்ளைப் பெறுவது என்பது ஆடுமாடுகள் குட்டி போடுவது போல என எண்ணுகிறார்களா?” -தன் அனுபவமின்மையை மல்லிகா சொன்னாள்.

“ஆடு, மாடு, மிருகங்கள் என்ன குட்டி போடுகிறோம் என்று கவலைப்படுவதில்லை. இங்கே ஆண் குழந்தை பெற்றுத் தர வேண்டும் என எதிர்பார்க்கிறார்கள்.”

“பெண் குழந்தையென்றால் சில வேளை சில இடங்களில் கொன்றும் போடுவார்களாம். உசிலம்பட்டி... சேலத்தில்... அதுக்கும் பயந்துதான் நீங்க தலைப்பிரசவத்தையே இங்கே வைத்தீங்க போல இருக்கு...”

மல்லிகா மெல்லிய சிரிப்போடு நளிளமாகவே சொன்னாள். துளசியின் முகத்தில் வியப்புக் குறியைத் தொடர்ந்து மெல்லிய வெற்றிப் புன்னகையும் ஒளிர்ந்தது.

“உனக்குச் சொன்னாலென்ன மல்லிகா. நீ தானே என் தங்கை போலவும் இப்போது பழகிவிட்டாய். வீட்டுக்காரருக்கும் தெரியாது. நீ ஊகித்துச் சென்னதிலும் தப்பில்லை...”

துளசி அதன் பின்னர் தன் கிராமப்புற கோரக் கதைகள் சிலவற்றையும் மல்லிகாவிடம் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

மல்லிகாவும் இடையிடை வினா எழுப்பி தான் அறியாத விபரங்கள் பலவற்றை அறிந்து கொண்டாள்.

“வீட்டுக்காரரின் அண்ணா கிராமத்தில் கூலி விவசாயியாகத் தான் பிழைக்கிறார். சொந்த மாமன் மகளைக் கட்டி வைத்தனர். தலைப் பிள்ளை பொம்பிளை என்று ஸ்கானில் தெரிந்தது. மாமா சொன்னபடி அதை அங்கு ஈனத்தொழில் செய்யும் கிழவனுக்குப் பணம் தந்து கொலை செய்து விட்டார்கள். இந்தச் செய்தி என் கலியாணத்தின் பின்னரே என் காதில் விழுந்தது. அதன் பின்னர் அதை, மாமாவையே எனக்குக் கண்ணிலே பார்க்கவும் பிடிக்காது. பச்சைக் குழந்தையை கொல்பவர்கள், நல்ல வேளை ஏற்கெனவே எனக்குத் தெரிந்தது. இங்கேயே கஷ்டப்பட்டு இருந்து பிள்ளையைக் காப்பாற்றினேன். அங்கே போயிருந்தால் கொலை செய்திருப்பார்கள்...” -துளசி பதட்டத் தோடு மல்லிகாவிடம் கதை சொன்னாள்.

“ஏன்தான் இப்படியெல்லாம் பச்சைக் குழந்தையைக் கொலை செய்கிறார்கள். பாவமில்லையா?”

“எங்க கிராமம் சேலம் மாவட்டத்தில் ஆத்தூர் பக்கம். அங்கே ஓரளவு இந்தக் கொலையெல்லாம் பழகிப்போய் விட்டது. பிள்ளைகளை வளர்க்க ஆற்றா நிலையிலேயே செய்கிறார்கள் என்றும் சமாதானம் சொல்லுவார்கள்...” -துளசி சமாதானம் கூற முயன்றாள்.

“கொலை பாவம்... மனம் துடிக்காதா?”

“கொலை செய்வதென்று மனம் துடிக்கத்தான் செய்யும். பாவம் என்றும் இரங்குவார்கள். அப்படியிருந்தும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நடப்பதைப் பார்த்து சமூகத்தில் நடப்பது தானே என்றும் மன ஆறுதல் படவும்

செய்கிறார்கள். ஆனாலும் குற்ற உணர்வு இருக்கத்தான் செய்யும்.”

“தப்புச் செய்பவர்களும் அதற்கு நியாயம் கூறிக் சமாளிப்பதில்லையா?” -மல்லிகா சொன்னாள்.

“அப்படித்தான் நடக்கிறது...”

“இவற்றைக் கேட்டால் ஆண்கள் மேல் வெறுப்புத் தான் ஏற்படுகிறது...” -மல்லிகா தன் மனக் கொதிப்பைச் சொன்னாள்.

“இதுமட்டுமல்ல அவர்களது செயல், பேச்சு, அதிகாரம் எல்லாமே அறியும்போது வெறுப்புத்தான் ஏற்படுகிறது. உன்னைப் போலவே அடி வேறு அடிக்கடி விழுகிறது. அப்போதும் விடமுடியாது ஒட்டிக் கொண்டு வாழ நேரிடுகிறதே...”

“அது உண்மைதான். இந்தச் சிகக் கொலைகளை எப்படித் தான் நாகுக்காகச் செய்து விடுகிறார்கள்...” -மல்லிகா தன் வியப்பைத் தெரிவித்தாள். முறைகளை அறியும் நோக்கோடு.

“ஆங்காங்கே அவரவர் தமக்கு ஏற்றபடி நடைமுறைகள் இருக்கின்றன. எருக்கம் பாலை சில இடங்களில் பருக்கி விடுகிறார்கள். ஈரத் துணியைப் போர்த்தி விட்டாலும் பச்சைக் குழந்தை மூச்சுத் திணறிச் செத்துவிடும் என்றும் பேசிக் கொள்வார்கள்.”

“நெல்லுமணியை பாலில் போட்டுக் கொடுப்பார்கள் என்றும் எங்கோ பேப்பரில் வந்ததாம்.” -மல்லிகா தான் எங்கோ, எப்பொழுதோ கேட்டதை நினைவு படுத்திச் சொன்னாள்.

“ஆமாம்... இப்படி எத்தனையோ சொல்வார்கள். அந்தத் தொழிலில் பழகியவர்களிடம் பிள்ளையையும் காசையும் கொடுத்து விடுவார்கள். பால் தராமல் விட்டாலும் அல்லது பச்சைக் குழைந்தையின் மூக்கைப் பிடித்தாலுமே செத்து விடுமாம்...”

“அப்படிக் கொலை செய்வதாக வாங்கி பிள்ளையில்லாத வருக்கு வித்ததாகவும் கதைகள் பேசுவார்கள்...”

“கருத்தம்மா என்றோர் சினிமாவும் வந்ததாமே... நான் பார்க்கவில்லை. இது ஒரு புறமிருக்க... கள்ளப் பிள்ளை பெத்து கொலை செய்வதோ, குப்பைத் தொட்டியில் போடுவதோ கூட நடப்பதாகப் பேப்பரில் போடுகிறார்கள்...” -துளசி சொன்னாள்.

“பாரதக் கதையில் கூட குந்தி தேவி மூத்த பிள்ளையை கூடையில் வைத்து ஆற்றில் மிதக்க விட்டாளாம்...” -மல்லிகா தான் அறிந்ததைச் சொன்னாள்.

“எங்கே பார்த்தாலும் பெண்ணாய் பிறந்தவருக்குத்தான் எல்லாத் துன்பங்களும் மனக் கஷ்டங்களும், மாதக் கணக்காக வாந்தியெடுத்து, சாப்பிடவும் முடியாது கிடந்து, வயிற்றில் சுமந்து, வாழ்வோ, சாவோ என இரத்தம் சிந்திப் பெத்தெடுத்த பிள்ளையைப் பறி கொடுப்பதென்றால் தாய்க்கு எத்தனை மனக்கஷ்டம் ஏற்படும்... தூக்கமே வராதே... வளர்க்கும் போதே நோய், நொடி வந்துவிட்டால் தவறி விடுமோ என்று சிலவேளை பதைக்கிறோமே...” -துளசி சொன்னாள்.

“ஆமா என் அக்கா வளர்த்த பிள்ளையை பதினோராம் மாதம் பறிகொடுத்தபோது பார்த்தேன். நினைவு வந்த நேரமெல்லாம் மாதக் கணக்காக அழுது கொண்டிருந்தா...”

“எங்க ஊர்ப் பக்கத்திலே இதெல்லாம் பழக்கமாகிப் போச்சு. நம்ம குழந்தை பிறந்து ஆறு மாதம். அத்தையும் மாமாவும் தங்க ஊர்க் கோயில்லே முடி இறக்க வேணும். காது குத்த வேணும். கிராமத்துக்கு குழந்தையைக் கொண்டு வரும்படி எழுதிக் கொண்டே இருந்தாங்க. ஆறுமாதம் கடத்திவிட்டேன். பின்னர் அங்கு போனோம். கோயிலுக்குப் போனபோது ஐயர் வீட்டு மாடு கன்று போட்டதென்று கோவில் திறக்கவில்லை. குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்க வேணும் என்றதும் அதை ஒரு

குடிசை வீட்டைக் காட்டிவிட்டு ஐயர் வீட்டுக்குப் போய் விட்டாள்...”

“ஏன் பாலைக் கரைத்து புட்டியில் போட்டுக் கொண்டு செல்லவில்லையா?” -மல்லிகா கேட்டாள்.

“சீக்கிரம் வந்துவிடலாம் என்றே போனோம். நானே பால் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். பாலை எடுக்காவிட்டாலும் கஷ்டமாகிப் போகும்...”

“சிசுக் கொலையென்றாலும் மார்பிலே பால் தேங்கி வலி எடுக்குமே... அக்காவும் சொன்னாள்.” -மல்லிகா இடையிட்டிக் கேட்டாள்.

“ஆமா அதுவும் உண்மைதான். பீத்தி எடுத்துக் கொட்டி விடுவார்கள். இப்போதெல்லாம் மாத்திரை போட்டும் நிறுத்துவார்களாம். அதை விட்டு இந்தக் கதையைக் கேளேன். அந்தக் குடிசையிலே மாமா பெயரைச் சொல்லி நுழைந்தேனா. பாய் போட்டு வரவேற்று உட்காரச் செய்தார்கள், தாயும் மகளும்; பால் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது அருகே வந்த ஏழு எட்டு வயசான சிறுமி கேட்டாள். ‘இது பொம்பிளைப் பிள்ளை உங்க இரண்டாவது குழந்தையா’ என்றாள். ‘இல்லை முதல் குழந்தை. ஏன் கேட்கிறாய்?’ என்றேன். ‘இந்தப் பக்கத்தில் முதல் பிள்ளை பொம்பிளை என்றால் கொன்று போடுவாங்களாம்...’

“அந்த சின்னப் பிள்ளையே இவற்றையெல்லாம் அறிஞ்சி வெச்சிருக்குப் பாரு...” -மல்லிகா வியப்போடு இடைமறிச்சச் சொன்னாள்.

“அப்போது, ‘நீ எப்படித் தப்பினாய்?’ என்றேன். ‘அண்ணன் இருக்கிறான்’ என்றாள். அப்போது அடுப்பெரித்துக் கொண்டிருந்த தாய் வந்தாள்.

“என்ன இந்தப் பிள்ளை ஏதோ கதையெல்லாம் சொல்லுது என்றேன்.”

“ஆமா அதுவும் ஓரளவு அங்கங்கே நடக்கிறதைத்தான் சொல்லுது பிள்ளை. நீ பட்டணத்திலிருந்து வந்திருக்கிறாய். இந்தப் பக்கத்துக் கஷ்டம் தெரியாது. இந்தப் பொண்ணு எனக்கு துணையாயிருக்கும் என நான் வளர்த்தேன். பையன் என்றால் உடுப்பே தேவையில்லை. பொம்பிளைப் பிள்ளை என்றால் ஏதோ உடுப்புப் போட வேணும். காது குத்தவேணும். பெரிசானால் வேறு உடுப்பு. கண்ட இடங்களுக்கெல்லாம் போக விடாது. கண்டிப்பாக வளர்க்க வேணும். சீக்கிரமாய் கட்டிக் கொடுக்க என்றாலும் ஏதாவது சீர் சீதனம், நாலு ஐந்து பவுணாவது கேட்பாங்க. பிறகு சீமந்தம், பிள்ளைப் பேறு எத்தனை கஷ்டம். இதையெல்லாம் முன்கூட்டியே பார்த்துத்தான் பாபம் என்று தெரிந்தும் செய்யிறாங்க. ஆரோ எல்லாம் வந்து பேசறாங்க. சட்டப்படி குற்றம் என்பாங்க. நிறுத்த முடியல்லையே...” என்றாள் அந்தப் பெண். அதையின் குரல் கேட்டதும் ‘நீங்க சொல்லுறதும் உண்மைதான்...” என்று சொல்லிவிட்டு கோவிலுக்குச் சென்றேன்...”

“மூத்தது ஆண்பிள்ளை என்றால் பொம்பிளைப் பிள்ளையைக் காப்பாற்றுவான் என்ற மனிதாபிமானமும் இருக்கிறது போலும். என்ன வேடிக்கை.” -மல்லிகா தன் கவனிப்பைக் கூறினாள்.

“ஆமாம். அதில் ஓரளவு உண்மை இருக்கிறது.”

“என்ன சாதிக்காரரிடை பெண் குழந்தை வெறுப்பு அதிகமாயிருக்கிறது...”

“எங்க கிராமப் பகுதியில் வன்னியரும், ஆதி திராவிடரும் தான் குடிசனத்தில் அதிகமாயிருக்கும். அங்கு பொதுவாக இருபத்தைந்து முப்பது சாதி வரை இருக்கலாம். என்ன வென்றாலும் பெண் குழந்தை என்றால் வெறுப்பு எங்குமே பரவலாக இருப்பது தானே. வேடிக்கை என்னவென்றால் தொற்று நோய் போல பெரும்பாலும் எல்லா சாதியினரிடமும்

இப்போக்குப் பரவியுள்ளது. அவரவர் தமக்குச் சாதகமாகக் காரணம் கூறிக் கொள்வார்கள்..." -துளசி சொன்னாள்.

மல்லிகாவோடு மனம் விட்டுப் பேசத் தக்கதாக பழகியதும் சிறிது சிறிதாக சிசுக் கொலை பற்றி அவன் அறிந்தவற்றை சிறிது சிறிதாகக் கூறுபவற்றையும் மல்லிகா தெரிந்து கொண்டாள்.

சிறு நகரங்களில் ஸ்கான் மெஷின் மூலம் மூன்று மாதத்திலேயே ஆணா, பெண்ணா என்பதை அறிந்து ஆரம்பத்திலேயே கருச்சிதைவு செய்தும் விடுகின்றனர். ஸ்கானுக்கு 200, 250 ரூபாயும், பின்னர் கருச்சிதைவு என்றால் டாக்டருக்கு 500, 600 ரூபாய் வரையும் செலவு செய்கின்றனர். அதற்கும் கடன் பட்டாவது பணம் தேடுகின்றனர்.

குழந்தை பிறந்துவிட்டால் வளர்ப்பதிலும், பார்க்க அழிப்பது வாய்ப்பானது எனக் கணக்கிட்டுவிடுகின்றனர். அதே வேளை தாய்மாரின் உடல் நலன் பற்றியே இவர்கள் கவலைப் படுவதில்லை. கருச்சிதைவினால் மரணங்களும் ஏற்பட்டு விடலாம். பெண் கர்ப்பம் சார்ந்த நோயாளியாகியும் விடலாம்.

"ஆண்களுக்கு இன்ப விளையாட்டு. பெண்களுக்கு கர்ப்பம் என்பது பதட்ட மூட்டும் தொடர்கதையாகி விடுகிறது." -துளசி சுருக்கமாகச் சொன்னாள்.

"ஜாதகம் கணித்து குழந்தையால் பெற்றோருக்கு ஆபத்தென்றாலும் கொன்றுவிடுவார்கள்..."

"புராணக் கதைகளில் வருவது... ஹம்சன் போலவா... சினிமாவிலும் பார்த்தேன்..."

"இங்கேயும் நம்ம பக்கம் கிராமத்தில் ஹம்சன்கள் இருக்கிறார்கள்."

3

அன்று பாக்கடரி தோழி சந்திராவை அழைத்துக் கொண்டு, துளசி உமா ராணி வீட்டுக்குச் சென்றாள். ஏற்கெனவே உமாதனக்குச் செய்த உதவிகள் பற்றி துளசி சந்திராவிடம் சொல்லியிருந்தாள். முக்கியமாக தன் மகள் கனிமொழிக்கு பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ப்பதற்கு உதவி செய்திருந்தாள். உமாவை காணும்போதெல்லாம் கனிமொழி பற்றி விசாரிப்பாள். அந்தப் பெயர் உமாவிற்கு நன்கு பிடித்தது பற்றியும் தெரிவித்திருந்தாள். பிள்ளைக்குப் பெயர் வைப்பதில் துளசி பிடிவாதமாக நின்றது பற்றியும் உமா பாராட்டியிருந்தாள். பிள்ளைகள் தாயின் பெயரை முதலாவதாகக் கொண்டே பெயரெழுத வேண்டும். தந்தைக்குக் குழந்தையில் அதிக உரிமையில்லை. தனிச் சொத்தை வைத்தே ஆணாதிக்கம் தன் குழந்தை என்று உரிமை பேசுகிறது. பெண்கள் அரசியலாதிக்கம் பெறும் காலகட்டத்தில் தாய் பெயருடனேயே பிள்ளையின் பெயர் குறிப்பிடப்பட வேண்டும் என சட்டமியற்றப்படும் எனவும் உமா கூறியிருந்தாள்.

உமாவின் கூற்றுகளில் இருக்கும் புதிய கருத்துக்கள் துளசியையும் சிந்திக்க வைத்தது. ஆங்காங்கே தொழிற்சாலையிலும் மற்றைய பெண்களிடம் அவற்றைக் கூறுவாள். தோழி சந்திராவிடம் நம்பிக்கை ஏற்படுத்தி அழைப்பதே கஷ்டமாயிருந்தது.

“அந்தக் காலம் எப்போது வரப்போகிறது.” சோர்வோடு மற்றைய பெண்கள் கூறுவர். “நம்ம காலத்தில் வராவிட்டாலும் நம்ம பிள்ளைகள் காலத்திலே வந்துவிடும் என்று அந்த அம்மா சொல்லுவாள்.”

“நாள் தோறும் வீட்டிலே புருஷன் வாய்ச் சண்டை போடுகிறான். எதிர்த்துப் பேசினால் கையால் அடிக்கிறான்.

கையில் கிடைத்ததை வீசுகிறான். அவற்றை நிறுத்தக் காணைல்லை. நீ ஏதோ எல்லாம் கற்பனை பேசுகிறாய்.”

சந்திரா என்ற தொழிற்சாலைத் தோழி துளசியிடம் சொன்னாள்.

“இது வீட்டுக்கு வீடு வாசப்படியாய் நடக்கிற சமாச்சாரம் தானே. ஆனாலும் இவற்றை எப்படிக் குறைக்கலாம் என்பதை மட்டும், விபரம் யாவும் விசாரித்தறிந்து, அந்த அம்மா சொல்லுவா. ஒரு நாளைக்கு வாவேண்டி. நானே அழைத்துப் போவேன்.”

“அய்யோடி அம்மா. நம்ம வீட்டுக்காரர் அறிந்தால் கொன்னு போட்டுடுவார்.”

“அவருக்கு ஏண்டி அந்த அம்மாவிடம் போனதென்று சொல்ல வேணும். நம்ம வீட்டை வந்து அப்படியே அங்கேயும் போய் விடலாம்...”

“என்னடி வீட்டுக்காரரிட்டைப் பொய் சொல்லச் சொல்லுறாயா?”

“ஏதோ உண்மையே பேசுகிற அரிச்சந்திரன் வீட்டுப் பெண்சாதி. வீட்டுக்காரர் எப்போதும் உன்னிடம் உண்மைதானா பேசுகிறாரா?”

“அதற்காக...”

“குடும்பம் நடத்துகிறதென்றால் பொய்யும் பேசித்தான் நடத்த முடியும். அந்த சூப்பர்வைசர் குமார் உன்னையும் உன் மார்பையும் உற்றுப் பார்க்கிறான். ஓரமாகப் போகும்போது முழங்கையால் மார்பில் இடிக்கிறான். இந்த உண்மைகளை எனக்குச் சொல்லுகிறாய். உன் வீட்டுக்காரர் 'வெள்ளைத் தோல் எவனாவது சேட்டைக்கு வருகிறானா' என்று கேட்டபோது உண்மை சொன்னாயா? எப்போதும் வீட்டுக்காரருக்கு

அளவுக்குத்தான் உண்மை சொல்லி வாழ முடியும். தேவைக்கு ஓரளவு பொய்யும் சொல்லத்தான் வேணுமடி..." -துளசி கூறினாள்.

"ஆமெடி நீ சொல்லுறதிலும் உண்மையிருக்கு... வீட்டுக் காரருக்கு அளவுக்குத்தான் பொய் சொல்லவேணும். தேவையில்லாமல் அதிகம் பேசியும் மாட்டுப் பட்டுவிடப்படாது."

"சில வேளை நீ உண்மையைச் சொன்னாலும் அவர் பொய் என்று சண்டை போடலாம். அடிக்கவும் உரிமை பெற்றவர். அதே வேளை, நீ ஒரு பொய்யைச் சொல்லியும் தப்பி விடலாம். "குடும்பங்களெல்லாம் பொய்யில் கட்டப்பட்டு நிலைத்திருப்பது போலக் காட்டப்படுவதுதான் வேடிக்கையானது" என அந்த அம்மா ஒருநாள் சொன்னாள். உடனே எனக்குப் புரியவில்லை. பிறகுதான் பலபேருடைய குடும்ப வாழ்க்கைகளைப் பார்த்துப் பின்னர்தான் ஓரளவு புரிந்தது.

"நீ என்ன பெரிய சித்தாந்தமெல்லாம் பேசப் பழகிவிட்டாய்."

'ஆமாடி நீயே யோசித்துப்பார். உன் வீட்டுக்காரர் பொய் சொல்லுகிறார் என்று தெரிந்தும் 'நீங்க பொய் சொல்லுறீங்க' என்று எப்பவாவது எதிர்த்துப் பேசியிருக்கிறாயா?' சொல்லு..."

'ஆமாடி, அப்படிச் சொல்லியும் சிலவேளை அடி வாங்கியிருக்கிறேன். அடி வாங்கத் தயாராகிக் கொண்டே சில வேளை 'பொய் பேசுறீங்க' என்று சொல்லியிருப்பேன். 'நான் ஏனடி பொய் சொல்லுகிறேன்'டி என்று கன்னத்தில் தான் விழும் அவரிடம் அதிகாரமும் பலமும் இருக்கும். ஏன் எதிர்த்துப் பேசி அடிவாங்குவான் என மனக் கொதிப்பை அடக்கிக் கொள் வேன்." -சந்திரா மனநோயுடன் சொல்வது குரலில் ஒலித்தது.

துளசிக்கு தொழிற்சாலைப் பெண்களிடமே நல்ல மதிப்பு இருந்தது. அதனால் வீடுகளில் நடைபெறும் பிரச்சனைகள் பற்றியும் மனந்திறந்து அவளிடம் கூறுவர். மன ஆறுதலுக்காகச்

சொல்லுவார். அவற்றை அவள் பொறுமையோடு கேட்பாள். மனக் கஷ்டங்களைச் சொல்லி ஆற எவரும் கிடைக்காத தினாலேயே தன்னிடம் தெரிவிப்பதாக அவள் அறிவாள்.

உமாராணியே துளசிக்கு இந்த அறிவுரையைக் கூறியிருந்தாள்.

“ஆலோசனை கேட்பவருக்கும் அதிகம் உதவ முடியாது. ஆனாலும் அவரவர் தமது தனிச் பிரச்சனைகளைச் சொல்லும் போது பொறுமையாகக் கேட்பதுவே ஓரளவு ஆறுதல் தரும். மோசமான நிலையென்றால் நீ அழைத்து வரலாம். நாம ஏதாவது ஆலோசனை கூறலாம். நாம ஒரு குழு வைத்திருக்கிறோம். அந்தக் குழுவில் இலவச சட்ட ஆலோசகரும் இருக்கிறார்கள். அவற்றை விட நானும் பெண்கள் பிரச்சனை பற்றி கற்றும் வருகிறேன்.”

“உங்க வீட்டுக்காரர் இதற்கெல்லாம் அனுமதி தருகிறாரா?”

“நம்ம வீட்டிலே பிரச்சனை இல்லை என்று முற்றிலும் சொல்லமாட்டேன். உங்க வீட்டுச் சண்டைகளை விட சிறிது வேறு பட்டிருக்கும் அவ்வளவே...” -உமா சொல்லியிருந்தாள்.

“எப்படியும் நீங்க நம்ம விட அதிர்ஷ்டசாலி” -துளசி சொன்னாள்.

“அப்படியெல்லாம் சொல்லிவிட முடியாது. எப்படியும் கல்வியும் தன் காலில் நிற்கத்தக்க உழைப்பும் இருப்பின் ஓரளவு சுதந்திரம் பெறலாம். குடும்பம் என்று நுழைந்து விட்டால் ஆணாதிக்கத்திலிருந்து முற்று முழுதாக விடுபட்டுவிட முடியாது.”

“நீங்க கூட இப்படிப் பேசுறீங்களே”

“ஆமா நானும் உன்னைப் போலப் பெண் இனம் தானே. ஆண்களது உலகத்திலே நாம இரண்டாவது சாதிதானே. உடுப்பைப் பார்த்தால் தெரியேல்லையா?”

துளசிக்கு முற்று முழுதாக உமாவின் கூற்றுகள் புரியவில்லை. படித்த பெண். ஓரளவு வசதியாக வாழ்பவள். தன்னைப் போன்ற தரத்துப் பெண்களைக் கூட அழைத்து ஓய்வாகப் பேசி ஆலோசனை கூறுபவர் என்ற மதிப்பு. இடையிடை மிக இக்கட்டான நிலையிலுள்ள தோழியரை துளசி அழைத்துச் செல்வாள். என்ன வேலையிருப்பினும் அவற்றை விட்டு விட்டு ஓய்வாகப் பேசி ஆலோசனை கூறி அனுப்புவார். சமையற்கட்டு வேலையில் அடுப்பில் அவ்வேளை ஏதாவது காய்ந்து கொண்டிருப்பினும் துளசி பார்த்துக் கொண்டு உமாலைப் பேசவிடுவாள்.

சந்திராவை ஒரு நாள் மாலையில் உமா வீட்டிற்குத் துளசி அழைத்துச் சென்றாள். அன்று ஓய்வு நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை. தன் வீட்டுக்கு அவளை வரச் செய்து கூட்டிச் சென்றாள். சக தோழியின் வீட்டுக்கு கடன் கேட்டுவருவதாக மாமியாரிடம் பொய் கூறிவிட்டே சந்திரா வந்திருந்தாள்.

உமா வீட்டுக்குச் செல்லும் போதே அந்த அம்மாவிடம் டாக்டரிடம் பேசுவது போல உண்மையைப் பேச வேண்டும். பொய் பேசினாலும் அந்த அம்மா கண்டுகொள்வார் என துளசி அச்சுறுத்தி வைத்தாள்.

அவர்கள் இருவரும் சென்ற போது உமா டிரஸ்ஸிங் கவுண் உடையுடன் கையில் பேனாவோடு புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். கணவர் அங்கு இல்லை ஒரே மகள். முல்லையின் அரவமில்லை. தூங்கியிருப்பாள் போலிருந்தது.

சந்திராவை சக தோழி என அறிமுகப்படுத்தினாள். எதற்காக துளசி அழைத்து வந்தாள். என்பதை உமா ஊகிக்காமலில்லை. வீட்டின் முன் பகுதியில் சுவரோடு இருக்கச் செய்து தானும் உட்காரந்து கொண்டாள்.

“சந்திரா நல்ல பெயர். கலியாணமாகி எத்தனை வருடம்?”

“எட்டு வருடம் இரண்டு குழந்தைகள். மூத்தது பையன். மற்றது பெண்.”

“நல்லது பரவாயில்லை எங்கே இருக்கிறீங்க?” -மரியாதையான வார்த்தைகள்.

“வீட்டுக்காரரின் அப்பா, அம்மாவுடன் வடபழநி கோவிலின் பின்புறமாக.”

“மாமிக்கு பெண் பிள்ளையைப் பிடிக்குமா?”

“வீட்டுக்காரர்கூட பிறந்த போது வெறுப்பாயிருந்தார். நம்ம கிராமத்திலே வீட்டிலேயே பெற்றேன். எவரும் வந்து பார்க்கவில்லை. தற்போது ஓரளவு பழகிய பின்னால் பாசம் காட்டுகிறார்கள்.”

“ஆமா வழக்கமான விஷயம் தான். சமையலில் மாமி உதவுகிறார்களா?”

“வயதாச்சு உடம்பு சரியில்லை. காய் கறி மட்டும் வெட்டித்தருவாங்க, சமையல் கூட நானே தான் காலையில், ராத்திரியில்...”

“வீட்டுக்காரருக்கு நேரத்துக்குச் சாப்பாடுதரா விட்டாலோ, டேஸ்ட் இல்லாவிட்டாலோ கோபம் வரும்...”

“நேரத்துக்குச் சாப்பாடு தயாராக இல்லாவிட்டால் பொத்தென்று கோபம் வந்து விடும்.”

“திட்டி விட்டு போவாரா...”

“சில வேளைகளில்... அல்லது கன்னத்தில் ‘பளார்’ என்று விழும். உப்புப்புளி சரியில்லாவிட்டாலும் பிளேட்டை வீசிவிட்டு வெளியே சாப்பிடுவதாகப் போய்விடுவார். பிறகு வந்து என்னுடன் பேசமாட்டார். நானும் வீண் செலவு என்று ஏதாவது சொல்லிவிட்டால் போதும். சமைக்கக் தெரியாத பெண்டாட்டி என்னடி பேசறாய் என்று அடிவிழும்”

“கையாலே தான் அடிப்பாரா?” -உமா நேரடியாகக் கேட்டாள்.

“முதலில் இரண்டு கையாலும் விழும். மேலும் ஏதாவது பேசினால் கையில் கிடைக்கிற பாத்திரம், சப்பாத்திக் கட்டையாலும் விழும்.”

“மாமா... மாமி...”

“ஏதாவது சொன்னால் 'என்னோட பெண்டாட்டி... எதுவும் செய்வேன்' என்று சொல்லிவிடுவார்...”

“பிள்ளைகள்...”

“போடா, போடி என்று தள்ளி விடுவார்... அவர்கள் என்பக்கம் நின்று பரிதாப்பப்படுவது தான் ஓரளவு ஆறுதல்...”

“அந்த வேளைகளில் என்ன செய்யலாம் என்று மனம் ஓடும்...”

“எங்காவது ஓடி விடலாமோ...”

“எங்கே ஓட முடியும். குழந்தைகள் வேறு. ஊருக்குப் போனாலும் 'திரும்பிப் போடி' என்றுதானே சொல்வார்கள்...”

“ஆமா... சரியாகச் சொன்னீங்க. சில வேளைகளில் தற்கொலை செய்து விடலாமோ என்றும் தோன்றும்...”

“ஆனா செய்ய மாட்டாய். செய்ய முடியாது...”

“சில நாட்களில் என்னோடு பேசவே மாட்டார்...” -சந்திரா சொன்னாள்.

“அதுவும் ஒரு தண்டனைதான்...”

“ஆமாம்மா இரண்டு மூன்று நாளுக்கு ஒரே டென்ஷனா யிருக்கும்...”

“தாம்பத்திய வாழ்வு எப்படி...?”

“கோபம் ஆறிய பிறகு காலைப்பிடி, தோளைப்பிடி என்பாரு. எல்லாம் அவருடைய விருப்பத்துக்குத்தான் நடைபெறும். உடம்பு சரியில்லை... மாத விலக்கு என்றாலும் மனுஷன் விட்டு விடமாட்டார்...”

“சண்டை போடும் வேளையிலும்...”

“சில வேளைகளில் தன் கோபத்தைத் தீர்க்க அடித்த பின்னரும் கதவைப் பூட்டிவிட்டு நிலத்திலே போட்டு அமத்திப் போட்டு தண்டனை போல தன் ஆண்குணத்தைக் காட்டிவிட்டு மூச்சிழுத்தபடி பழிவாங்கியதாகப் பார்ப்பார். ஒரே ஆத்திரமாயிருக்கும்... என்ன செய்கிறது, சிறிது நேரம் கழித்து எழுந்து போய் தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு பிள்ளைகளுக்காயினும் சமைக்க வேண்டியதுதான்...”

“மாப்பிள்ளை உறவுக்காரரா?”

“இல்லை. ஒரே ஜாதிக்காரங்க. ஜாதகப் பொருத்தம் பார்த்து, பெண் பார்த்துத்தான் கலியாணம் நடந்தது. என்னைப் பிடித்துக் கொண்டது என்று சீர், சீதனப் பேச்சில் அவங்க வீட்டுக்காரர் அத்தனை நெருக்கவில்லை...”

“வெள்ளைத் தோல்... அழகாயிருக்கிறாய். அதனால்தான் பேரம் பேசுவதைக் குறைத்திருப்பாங்க...”

“ஆமா, கலியாண வேளை பெருமையாய்த் தான் இருந்தது. பிறகு தான் இந்த வெள்ளை நிறத்தால் பிரச்சினையும் வருகிறது. ‘அவனோடு என்ன பேச்சு. இவனை ஏன் பார்த்தாய்... ஏனடி பால்காரனோடு சிரித்துப் பேசுகிறாய்...?’ இப்படியான சந்தேகப் பேச்சு வேற. அவரோடு கலியாணத்துக்கோ, கோவிலுக்கோ போனாலும் டென்ஷனோடுதான் போவேன்...”

“உங்க குடும்பத்தை” பற்றியும் பேசுவாரா...?”

“நம்ம குடும்பத்தைப் பற்றிக் குற்றங்குறை சொல்லிக் கொண்டே இருப்பார். வெள்ளைத் தோல் என்று புரோக்கர் உன்னை எனக்குக் கட்டி அடித்தான். எனக்கு எத்தனை இடத்தில் சீர், சீதனத்தோடு பேசி வந்தாங்க. பொங்கல், தீபாவளிக்கு என்று உன் வீட்டுக்காரர் ஏதாவது வேஷ்டி, சட்டை என்று வாங்கித் தர்றாங்களா?... என்பார்”

“நீ உழைப்பதைப் பற்றிச் சொல்லவில்லையா?”

“அதற்கு, ‘நீ உழைச்சு எனக்கென்னடி ஒரு ஸ்கூட்டர் வாங்கித் தந்தாயா?’ என்பார். ‘வீட்டுச் செலவும் பார்க்கிறேனே என்று சொல்லறாய், என்னடி சமைச்சப் போடுறாய். நா ருசிக்குச் சமைத்துப் போடத் தெரியாத நாய்’ எனத் திட்டுவார். அதைத் தொடர்ந்தால் மேலும் திட்டுவார்; பின்னர் அடி உதை!” -சந்திராவின் கண்கள் கலங்கி வார்த்தைகள் தடுமாறின.

“வீட்டுக்காரர் எங்கே வேலை செய்வதாகச் சொன்னாய்...?”

“உள்ளூர் கம்பெனியில் சைக்கிள் ஓடலியாக...?”

“தொழிற்சங்கம் எதிலும் அவரில்லையா?”

“இல்லை. அது சின்ன கம்பெனி...”

“உன்னுடைய நிலை சாதாரணமாக எங்கும் நடப்பதுதான்...”

“ஏனப்படிச் சொல்லுறீங்கம்மா...”

“எப்போதாவதுபுருஷன் அடித்து உடற்காயம் ஏற்பட்டதா...?”

“நெற்றிக் காயம் ஏற்பட்டு இரத்தம் வடிந்தது...”

“நீ போலிசுக்குப் போகவில்லையா...?”

“எப்படியம்மா போவேன். அவரே பக்கத்து டாக்டரிடம் அழைத்துச் சென்று கட்டுப்போடச் செய்தார்...”

“டாக்டரிடம் வீட்டுக்காரர் அடித்தது என்று சொன்னாயா...” -
உமா மனதுள் சிரித்தபடி கேட்டாள்.

“எப்படிச் சொல்லுவேனம்மா... இருட்டில் சுவரோடு
அடிபட்டது என்றே சொன்னேன்.”

“அடுத்த வீட்டுக்காரருக்கு... பாக்டரியில் என்ன
சொன்னாய்?”

“டாக்டருக்குச் சொன்னபடியே சொன்னேன். துளசியிடம்
மட்டும் உண்மை சொன்னேன்.”

“ஊருக்குப் போகப் போகிறேன் என்று அப்போது நீ
மிரட்டவில்லையா?”

“ஆமா மிரட்டினேன். ‘நல்லாய் போட. பிள்ளைகளையும்
அழைத்துக் கொண்டு போட’ என்றார். அவருக்கு நல்லாகத்
தெரியும். வேலையை விட்டுவிட்டு நான் போக மாட்டேன்
என்று; ஊரில் நம்ம குடும்ப நிலைமையும் அவருக்குத்
தெரியும்...”

“வேலை செய்து உழைக்கிறாய். தனிக் குடும்பமாகப் போகப்
போவதாகச் சொல்லிப் பார்த்தாயா...?”

“ஆமாம். ஆத்திரம் வரும்போது சொல்லுவேன். ‘நல்லாய்
போட எனக்கு சமைக்கவும், படுக்கவும் மற்றொருத்தி கிடைக்க
மாட்டாளா’ என்பார். நான் அப்படிப் போகமாட்டேன் என்றும்
அவருக்குத் தெரியும்...”

“ஆமாம்... சமூகச்சூழல்கள் கூட உன்னை வெளியேற
விடாது தடுக்கின்றன. விவாகரத்து என்றால் துணிச்சல்
வேண்டும். குழந்தைகள் வேறு. அவர்கள் பொறுப்பேற்க
மாட்டார்கள்...”

“இந்தப் பிள்ளைகள் நான் சமைத்துத் தந்தால்தான் சாப்பிடும். ஊருக்குச் சில வேளை போக நேர்ந்தாலும் அங்கும் அம்மா, தங்கையல்ல நானே சமைத்துப்போட வேணும்.”

“நீ பழக்கிய ருசி, பிள்ளைகள் அதையே சாப்பிடும். அவர் தொடர்ந்து அடிக்கும் போது எப்போதாவது நீ திருப்பி அடித்திருக்கிறாயா?”

“அதெப்படி முடியுமுங்க. அப்படிச் செய்தால் கொலை செய்து போடுவாங்க...”

“கொலை செய்ய மாட்டாங்க. மேலும் காயப்படும்படி அடிப்பாங்க. நீ ஆசுபத்திரிக்குப் போக நேரும். அங்கே உண்மையைச் சொன்னால் போலீஸ் வரும். சுவரிடித்தது என்று சொல்லுவாய். மீண்டும் வீட்டுச் சிறைதான்...” -உமா மனத்துன்பத்தை வெளிக் காட்டாது சொன்னாள்.

“இங்கே வருவதற்கு வீட்டில் பொய் சொல்ல இவள் பயந்தாள். இப்படி வெளியே புருஷனுக்காக எத்தனை தடவை பயங்கரமான பொய் சொல்லியிருக்கிறாள்...” -துளசி இடையிட்டு சந்திராவிடம் சொன்னாள்.

“புருஷன் அடிப்பதில்லை. திட்டுவதில்லை. அன்பாக இருக்கிறார். பிள்ளைகளை, வீட்டைப் பார்க்கிறார் என்றெல்லாம் வெளியே பொய் சொல்லித்தான் குடும்பங்கள் எல்லாம் வாழுகின்றன...” -உமா தான் அறிந்த, யதார்த்த உண்மையைச் சொன்னாள்.

“நம்ம அடுத்த வீட்டுக்காரர் ஒருவர் ஒருவனைத் திட்டி அடித்துக் காயப்படுத்திய குற்றத்திற்காக ஆறு மாதம் ஜெயிலுக்குப் போய் விட்டு வந்தார். ‘எப்படி சார் அங்கே வாழ்க்கை’ என்று கேட்டேன். பிரச்சனை ஒன்றுமில்லை. சொல்லும் வேலையைச் செய்ய வேணும் அவ்வளவே என்றார். நெற்றியில் என்ன வடு என்றேன். கம்பி இடிந்து விட்டது.

'அங்கேயே மருந்து போட்டு மாற்றிவிட்டார்கள்' என்றார்... - துளசி சிரித்தபடி இருவரிடமும் சொன்னாள்.

"ஆமா... அதேதான் குடும்பத்திலும் நடக்கிறது. பெண்களின் பேச்சும் அப்படித்தான்" -உமா சிரித்தபடி சொன்னாள்.

"இவளுக்கு ஏதாவது சொல்லி விடுங்கம்மா. வீட்டிலே பொய் சொல்லிவிட்டு வந்தவள். நேரத்துக்கு வீட்டுக்குப் போய் தாமதத்திற்கு விளக்கம் வேறு கொடுக்க வேணும்..." -துளசி துரிதப்படுத்தினாள்.

"இந்தக் கஷ்டங்களை யெல்லாம் மனந்திறந்து சொல்லுவதன் மூலம் ஓரளவு துன்பச் சுகை உனக்குக் குறைந்திருக்கும். இந்த நிலையில் தனிச்சுதந்திரம் வேண்டின் ரொம்பத் துணிச்சல் வேண்டும். காயம்பட்டு ஆசுபத்திரிக்குப் போய் அங்கும் போலீசிலும் உண்மை சொல்லி பிரியலாம். அல்லது தற்காலிக ஏற்பாடு செய்து கொண்டு வீட்டை விட்டு வெளியேறி தனிக்குடித்தனம் நடத்தலாம். இவற்றுக்கும் பின்னர் விவாகரத்து தேவைப்படின் சட்ட ரீதியாக உதவியும் செய்து தரலாம். முதலாளித்துவ வளர்ச்சியான மேல் நாடுகளில் இவை சுவபமானவை. நம் நாடுகளில் இன்னும் அந்தளவு முன்னேறவில்லை. இந்தியாவிலுள்ள பெரும்பாலான குடும்பங்கள் எல்லாம் இன்றும் மோசமான அடிமைப்பட்ட நிலையிலேயே உள்ளன. வேறு ஆலோசனை கூறுவதானால் மேலும் யோசித்துப் பார்க்க வேணும். மற்றும் ஒரு தடவை வந்தால் நல்லது..."

"அப்படியே ஒரு மாதம் கழித்து அழைத்து வருகிறேனே..." -துளசி சொன்னாள்.

"உட்காருங்க... டீ போட்டுக் கொண்டு வருகிறேன். இதுவரை சொல்லாத விஷயம் இருப்பின் யோசித்து வையுங்க..."

உமா எழுந்து சமையற்கட்டுப் பக்கம் போனாள். துளசியும் சந்திராவும் சிறிது நேரம் பேசினர். பின்னர் துளசி எழுந்து உமாவுக்கு உதவுவதற்காக அடுப்பங்கரைப் பக்கம் சென்றாள்.

தேனீரும் பிஸ்கெட்டுமாக இருவரும் திரும்பி வந்தனர். உமா கேட்டாள்:

“மறந்து விட்டேன் சந்திரா. உங்க வீட்டுக்காரர் தண்ணி கிண்ணி போடுவாரா...”

“அப்படியான பழக்கமில்லை. எப்போதாவது நண்பர்களுடன் தண்ணி போட்டு விட்டு வந்து சொல்லுவார். ‘நீ செய்யும் கொடுமையை மறக்கத்தான் இன்று தண்ணி போட்டேனடி’. தவறு எல்லாவற்றிற்கும் என் மேல் பழி போடுவார்...”

“வேறு தொடுப்புக் கிடுப்புப் பழக்கமில்லையா?”

“அவருக்கும் ஆசை இருக்கு. செலவுக்குப் பணமில்லை. பெற்றாரும் இருக்கிறார்களல்லவா. அதனால் ஓரளவு ஒழுக்கமாக இருக்கிறார் என்றுதான் சொல்லவேணும்...”

“வீட்டுச் செலவுக்கெல்லாம் பணம் தருகிறார்தானே...”

“தாய் பார்க்கத்தக்கதாக வீட்டுச் செலவுக்குத் தருவார். தன் உழைப்பில் பெற்றார் வாழ்வதாகக் காட்டிக் கொள்வதாக நடந்து கொள்வார். பணக் கஷ்டம் வேறு. மாமிக்குத் தெரியும். இப்போதும் துளசியிடம் கடன் வாங்கப் போவதாக வீட்டில் சொல்லி விட்டே வந்தேன்...”

பேசிய களைப்புத் தீர பிஸ்கெட்டைக் கடித்து வரண்ட நெஞ்சை தேனீரைக் குடித்து சந்திரா ஆற்றினாள். ஏதோ ஒருவித மனச்சுமை இறங்கியது போன்ற உணர்வு. துளசியும் உமாவுடன் சேர்ந்து பிஸ்கெட்டைக் கடித்து தேனீர் அருந்தினாள்.

4

சனிக்கிழமை வேலாயுதம் உமாராணி வீட்டுக்கு வந்திருந்தான். பஸ்ஸரை அழுத்தியதும் உமாவே வந்து கதவைத் திறந்தாள். ஏற்கெனவே துளசி வீட்டுக்கு ஏதாவது அலுவலாக உமா செல்லும் வேளை வேலாயுதம் அறிமுகமாகியிருந்தான். ஆனால் உமா அதிகமாகப் பேசியதில்லை. ஆனால் துளசியுடன் நெருங்கிப் பழகும் தோழி உமா என்பதை வேலாயுதம் அறிவான். படித்த பெண், ஆசிரியராகப் பணி புரிவது பற்றி அறிந்து, துளசி உமா வீடு சென்று வரும் பழக்கத்தை வேலாயுதம் என்றும் தடை செய்ததில்லை. தன் பிள்ளைகளும் உமாவோடு பழகி வருவதை அறிவான்.

உமாவின் கணவர் எங்கோ புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். உமா வேலாயுதத்தை தன் கணவருக்கு அறிமுகப் படுத்தினார்.

“ஆமா பார்த்திருக்கிறேனே... நான் அவசர அலுவலாகக் கிளம்பியிருக்கின்றேன். மன்னிக்கவும்.” கணவர் தன் ஸ்கூட்டரில் புறப்பட்டு விட்டார். உமாவின் பிள்ளை வந்து அங்கிள் கனியைக் கூட்டி வரேல்லையா. ஆன்டி எங்கே?” என்று கேட்டு விட்டு பதிவை எதிர்பாராது தன் பாடப் புத்தகத்தைப் பார்த்து ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தாள்.

“திடீரென இந்தப் பக்கம்... நல்லது உட்காருங்க...” -உமா அங்கிருந்த நாற்காலியைக் காட்டினாள்.

“உங்களிடம் ஒரு உதவி வேண்டியே வந்தேன்.” -வேலாயுதம் நயமாகச் சொன்னான்.

“நான் அப்படி என்ன பிரமாதமாகச் செய்ய முடியும். வீட்டிலேயே துளசி இல்லையா?”

“அவள் பாக்டரிக்குப் போய் விட்டாள். இங்கே வாறது அவளுக்குத் தெரியாதுங்க...”

“அவளுக்குத் தெரியாமல் என்ன இரகசியம் சார்...”

“நீங்கதான் அவளோடு ரொம்ப நெருக்கம். அவளுக்கு நீங்க கொஞ்சம் புத்தி சொல்ல வேணுமுங்க...”

“அப்படி என்ன புத்தியுங்க, நீங்க சொல்ல முடியாதது... ஏதாவது இருக்கிறதா?” -உமா வியப்போடு கேட்பதாக் காட்டிக் கொண்டே கேட்டாள்.

“வீட்டிலேயே அடிக்கடி சண்டை போடுதுங்க. இவள் தொட்டதும் கத்துகிறாள். பக்கத்து வீடெல்லாம் பரிகாசமாய் போகுதுங்க...”

“அப்பிடி என்ன தப்பு செய்யுறாங்க?”

“நேரத்துக்கு சமைப்பதில்லை. பிள்ளைகளைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை... வீட்டை துப்புரவாக வைப்பதில்லை. வாய் மட்டும் காட்டுவாள்.”

“எத்தனை மணிக்கு காலையில் எழும்பி சமைக்கிறாள்?”

“அஞ்சு மணிக்கு எழும்பினாலும் நானெல்லாம் ஏழரைக்குச் சயிக்கிளில் கிளம்ப வேணும். சத்தம் போட்டால் அரைகுறையாய் தான் டிபன் பாக்லை நிரப்பித் தருவாள்.”

“நீங்க சத்தம் போடாமல் விட்டு விடுவீங்களா?”

“அப்படி ஏண்டி உனக்கு நேரம் தெரியேல்லையாடி என்றால் எதிர்த்துப் பேசுவாள்...?”

“ஆம்பிளைகள் சும்மா விடமாட்டாங்களே. பொத்தடி வாய் என்பது மட்டுமல்ல சிலவேளை அடிப்பாங்களே...” -உமாயதார்த்த நடைமுறையைக் கூறுவதாகச் சொன்னாள்.

“தப்பு என்றால் எந்தப் புருஷன் தான் அடிக்க மாட்டான். இடையிடை அடித்தாலும் அடுத்த வீடு கேட்க சத்தம் போடுகிறாள். அவள் திருந்துவதாயில்லை...”

“வேறு என்ன தப்புச் செய்கிறாள் சொல்லுங்களேன்.”

“பணத்தை சிக்கனமாகச் செலவழிக்கத் தெரியேல்லை. நாம கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிற பணம்...”

“அவளும் உழைக்கிறாள் தானே...”

“அந்தப் பணத்தையும் சேர்த்துத்தான் சொல்லுகிறேன்.”

“அதுவும் குடும்பத்திற்கு உதவும் தானே...”

“தான் பாக்கடரிக்குப் போய் உழைக்கிறேன் என்று திமிர் வேறு பேசுகிறாள். அதை அடிக்கடி சொல்லி வேறு காட்டுகிறாள்...”

“நாள்தோறும் சொல்கிறாளா? சண்டை போடும் வேளையா?”

“நான் ஏதாவது சிக்கனம் பற்றிப் பேசினால் உடனே தான் உழைப்பதைப் பற்றிச் சொல்லிவிடுகிறாள்.”

“வழக்கமாகவே பெண்களது வேலைக்கு எவரும் கூலி தருவதில்லை. அவள் கூலியாக உழைப்பதனால் பெருமையாகச் சொல்லுகிறாள் போலும்...”

“அதுதானுங்க காரணம்...”

“நீங்க இப்படியெல்லாம் பேசுவதுடன் தப்புத்தண்டா எல்லாவற்றுக்கும் தண்டனை கொடுக்கிறீங்கதானே...?”

“இவளுக்கு அடிச்சம் பயனில்லை. திருத்த முடியேல்லை. அதனால் தான் உங்களிடம் வந்தேன்...”

“அப்போது நான் என்ன செய்யலாம் என்று சொல்லுங்க.”

“எதிர்த்துப் பேசி சண்டை போடுவதை விட்டு தப்புத் தண்டா செய்யாமல் வீட்டையும், பிள்ளைகளையும் பார்க்கும்படி

சொல்லுங்க. அடுத்த வீட்டுக்குக் கேட்கச் சத்தமிட்டு மானத்தை வாங்க வேணாமென்றெல்லாம் சொல்லலாம்.”

“உங்களுக்கும் துளசிக்கும் வயசில் எத்தனை வயசு வித்தியாசம்.”

“எட்டு வயசுங்க.”

“என்ன வகுப்பு வரை படித்திருக்கிறீங்க?”

“பத்து.. எஸ்.எஸ்.எல்.சி...”

“துளசி...”

“எட்டு வரை.”

“துளசி எத்தை மணிக்கு காலையில் எழுவாள்.”

“சுமார் அஞ்சு அஞ்சரை.”

“ஐ, காப்பி என்ன டைம் தருவாள்...?”

“ஆறரை வரையில்...”

“என்ன டைம் தூங்கப் போவீங்க...”

“பத்து மணி வரையில்...”

“துளசி...”

“பத்தரையாகும்.”

“கால் பிடிக்கச் சொல்லுவதில்லையா?”

“சில வேளை மட்டும்.”

“குழந்தைக்கு நீங்க பாடம் சொல்லித் தருவதில்லையா?”

“எனக்கு நேரம் கிடையாதுங்க...”

“சமையல் காய், கூட்டு அல்லது பொரியல் எல்லாம் பண்ணுகிறாளா?”

“ஆமா பண்ணுவாள். இத்தனை காலம் சமைத்தும் ருசியாகச் சமைக்கத் தெரியாதுங்க. உப்புப் புளி அளவே தெரியாது அவளுக்கு.”

“அது உண்மைதானாங்க. உங்க அம்மா போலாகுமா. நம்ம வீட்டுக்காரர் கூடக் குறைப்படுவார். அவருடைய அம்மா போல் என்னால் சமைக்க முடியவில்லை.”

“துளசியின் சமையல் குழந்தைகளுக்குப் பிடிக்கிறதா?”

“ஆமாம். அவள் பயமுறுத்தியும் சாப்பிடப் பண்ணி விடுவாள்.”

“நண்பர்கள், சொந்தக்காரர் வந்தால் சாப்பாடு தந்து நல்ல மனதோடு உபசரிப்பதில்லையா?”

“இல்லைங்க. அரை மனதோடு ஏதோ பண்ணுவாள்.”

“அறியாதவர், வீண் தொல்லை என்றும் சிலவேளை கவனம் எடுக்காமல் விடலாம். எல்லா வேளையுமா? அல்லது உடம்புக்குச் சரிவராத நேரமா?”

“எல்லா வேளையும் தான். காய்ச்சல் என்று படுத்தால எதற்கு நான் குறை சொல்லப் போகிறேன்...?”

“அதுவல்லங்க. பெண்களுக்கு மாதவிலக்கு வேளை உடம்பு சரியில்லாமல் சோர்வாகவும் போகலாம். அந்த வேளைகளில் நண்பர், உறவினரைக் கவனிப்பது கஷ்டமாயிருக்கலாம்...”

“அது உண்மைதான். அந்த வேளைகளைப் பார்த்துக் குறை சொல்லமாட்டேன். குறை சொல்வதுமில்லை...” -வேலாயுதம் சமாளித்துச் சொல்வதை உமாவால் உணர முடிந்தது.

“துணியெல்லாம் தோய்த்து ஸ்திரி போட்டுத் தருகிறாளா...?”

“எல்லாம் அவசர அவசரமாக அரை குறையாகத்தான் செய்வாள். பாருங்க இந்த சட்டையையும், வேஷ்டியையும்...”

“நல்ல தண்ணீர் பைப்பில் வருகிறதா...?” -குடத்தில் தண்ணீர் எடுத்தே வீட்டில் சமையல், குளித்தல், துணி தோய்ப்பது யாவும் நடைபெறுவதை உமா அறிவாள்.

“குடத்தில் தான் லாரித் தண்ணீர் பிடித்துப் பயன்படுத்துகிறோம். அடிபம்பில் அடித்தும் எடுப்போம். சில வேளை நானே அடித்துக் குடத்தை நிரப்பி விடுவேன்.” -வேலாயுதம் தயக்கத்துடனேயே சொன்னார். அவரும் உமா மறைமுகமாக துளசிக்காகப் பேசுவது போலவும் சந்தேகப்படத் தொடங்கினார். உமா துளசியின் குற்றங்களை மூடி மறைப்பதாகச் சொன்னார்.

“நீங்க சொல்லிய குற்றச்சாட்டுகளை துளசியிடம் சொல்லுவேன். அவள் இவற்றிற்கு என்ன பதில் கூறுகிறாள் என்பதைப் பார்த்து ஆலோசனைகள் கூறுவேன்.”

“ஆலோசனை மட்டுமல்ல, தப்புத் தண்டா செய்யாது நடக்கும்படியும் சொல்லுங்க...”

“சரியுங்க... ஆனால் பாருங்க. ஒவ்வொருவரும் தான் சரியாகச் செய்வதாக, நீதியாகப் பேசுவதாகவே எண்ணிக் கொள்கிறார்கள். அவளுடைய கல்வி, அறிவு, வேலைகள் வேறு. உங்கள் கல்வி, அறிவு, வேலைகள் வேறு. யாவிலும் வேறுபட்ட இருவர் ஒரே வீட்டில் வாழ முயலும் போது பிரச்சினைகள் எழத்தான் செய்யும். நம்ம வீட்டிலேயே இப்படியான பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. அவரும் இதே போன்ற குறைகள் கூறுவார்...”

“அவரும் உங்களில் குறை கூறுவாரா...?”

“வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படியுங்க. தப்பு என்றால் அவர் திட்டுவார். நானும் அவர் தப்பாக எதுவும் செய்தால், நடந்தால் விட்டு விடமாட்டேன். சொல்லிக் காட்டி விடுவேன்.” -உமா சொன்னாள்.

“மற்ற வீடுகளிலும் சில்லரை சண்டைகள் நடப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன். நீங்க படிச்சவங்க. ஓரளவு வசதி உள்ளவங்க. உங்க வீட்டிலுமா?” -வேலாயுதம் தன் வியப்பைத் தெரிவித்தான்.

“ம்ம்... உண்மையைத் தான் சொல்லுகிறேன்...”

“எதற்காக இப்படியெல்லாம்...”

“ஓரே காரணம்தான். அவர் ஆண்பிள்ளை நான் பெண்ணுங்க. குறைந்த சாதியாக மற்ற ஆண்களைப் போலவே இவரும் என்னை குறைவாக நினைக்கிறார். குறைந்த சாதியாக நடத்தப் பார்க்கிறார். அவ்வளவே...”

உமா அவருக்கு வீட்டுச் சண்டைகளைப் பொதுமைப்படுத்தி விழிப்புநிலை ஏற்படுத்தவும் முயன்றாள்.

ஆணாதிக்கம், குடும்ப வாழ்க்கையில் மனைவியிடம் என்ன எதிர்பார்க்கிறது என்பதை வேலாயுதத்தின் பேச்சிலிருந்து உமாவால் அறிய முடிந்தது. இது ஏற்கெனவே பல வீடுகளில் கேட்ட குரலே. நேரடியாக ஆண்கள் மூலம் அதிகமாகக் கேட்க முடியாத போதும் பெண்கள் மூலம் கேட்டறிந்து புள்ளி விபரங்களும் தொகுத்த அனுபவமும் உமாவிடமிருந்து உண்டு. ஆணாதிக்கம் என்ற அளவில் கிராமத்திற்கும் நகர வாழ்விற்கும் அதிக வேற்றுமையில்லை என்பதையும் முன்னரே அறிந்திருந்தாள். வேலாயுதம் போன்றோரும் கிராமத்திலிருந்து வந்தவர்களே.

மறுநாள் மாலையில் மல்லிகாவை அழைத்து வந்து உமாவிடமிருந்து துளசி அறிமுகப்படுத்தினாள். உமா மரியாதையாக மல்லிகாவை வரவேற்று உட்காரச் செய்தாள். ஏற்கெனவே மல்லிகா பற்றி உமாவிடம் ஓரளவு துளசி சொல்லியிருந்தாள்.

“மல்லிகா நல்ல பெயர். கிராமத்தில் விவசாயக் குடும்பமா?”

“ஆமாம்.”

“சொந்த நிலத்தில் அப்பா பயிரிடுவாரா?”

“ஆமாங்க.”

“உழவு மாடெல்லாம் இருக்கிறதா?”

“இரண்டு ஜோடி இருக்குங்க...”

“ஜாதகம் கணித்து பொண்ணு பார்த்து நடத்திய கலியாணம் தானே... எத்தனை சவரன் கேட்டாங்க...?”

“பத்து வேணுமென்று அடம் பிடித்தாங்க. அப்பா எட்டுப் போட்டு சமாளித்தார். அந்த இரண்டு பவுனை அடிக்கடி கேட்பாங்க. கலியாணத்தில் ஏமாத்திப் போட்டாங்க என்றும் இவர் சொல்லுவார்...”

“அவர் எங்கே வேலை செய்கிறார்...?”

“ராயப்பேட்டையில் ஒரு அச்சகத்திலே...”

“காலையிலே டிபன் செய்து டிபன் பாக்ஸ் எல்லாம் கொடுப்பாய்தானே...?”

“காலையில் சமையலே செய்து கொடுப்பேனுங்க. கெரசின் குக்கருங்க, சிலவேளை அது லவுக்கடித்தாலும் நேரத்துக்கு எதுவும் செய்ய முடியாது போகும். சண்டை போட்டுக் கொண்டு போய் விடுவார்...”

“இன்னும் ஏதும் உண்டாகவில்லையா?”

“இல்லைங்க. அதைப் பற்றி அவர் கவலைப்படவில்லை. அவரது வீட்டார் தான் எழுதிக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பாங்க...”
-மல்லிகா தலைகுனிந்தபடி சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள்.

“அவர் அடித்தால் பலத்து அழுவாயா?”

“இல்லைங்க. பக்கத்து வீட்டுக்குக் கேட்டால் வெட்கமென்று வாயைப் பொத்திக் கொள்வேன். இல்லாவிட்டாலும் அவரே

பொத்தி விடுவார். அன்றைக்கு ஒருநாள் மோசமாக அடித்து விட்டார். துளசி அக்காவிற்கே கேட்டுவிட்டது. அவருக்கு மட்டும்தான் எங்க பிரச்சினையைச் சொன்னேன்.”

“நல்லது. மனம் ஆற ஒரு தோழி எப்போதும் வேணும். என்னிடம் வந்ததும் ஆறுதலாயிருக்கும். டீ போட்டுக் கொண்டு வருகிறேன். பின்னர் பேசுவோம்.”

உமா எழுந்து சமையற்கட்டுப் பக்கமாகப் போனாள். துளசியையும் கை காட்டி அழைத்தாள். அவளும் பின் தொடர்ந்தாள்.

“பிள்ளையைக் காணல்லைங்க...”

“அவர் ஸ்கூட்டரில் எங்கோ அழைத்துப் போய் விட்டார்...”

அடுப்பிலே பாலைக் கொதிக்க வைக்க துளசி டம்ளர்களைக் கழுவினாள்.

துளசியின் கணவர் முதல் நாள் வந்து கூறிய முறைப்பாடுகள் பற்றி உமா சிரித்தபடி சொன்னாள். துளசியும் ஆர்வமாகக் கேட்டாள்

“அவர் தவறான எண்ணத்துடன் தவறான இடத்துக்கு வந்தது தான் சிரிப்பூட்டியது. மறைமுகமாக அவருக்கு நீ செய்யும் வேலை, உழைப்புப் பற்றியெல்லாம் சொன்னேன். அவையெல்லாம் அவர் போன்றவரது மூளையில் ஏற மாட்டாது...”

“அடிப்படையாக ஏன் வந்து முறைப்பாடு வைத்தார் என்று நினைக்கிறீங்க...?” -துளசி கேட்டாள்.

“வீட்டுச் சண்டைகள் பக்கத்து வீட்டார் அறிவதை அவர் விரும்பவில்லை. மல்லிகாவின் புருஷனும் அப்படியேதான் எண்ணுகிறார். நான்கு சுவருக்குள் நடப்பதை மற்றவர் அறியப்படாது என்பதில் புருஷன்மார் கவனமாக

இருக்கிறார்கள். பெண்டாட்டியைக் கொடுமைப்படுத்துகிறான் என்று மற்றவர் பேசிக் கொள்வதையும் புருஷன்மார் விரும்புவதில்லை. அதே வேளை அடுத்த வீட்டார் ஒருபோதும் தலையிட மாட்டார்கள் என்பதையும் அறிவார்கள்.”

“ஆமாங்க. அதுவும் உண்மைதான்.”

“நீ உன் பெண்டாட்டியைப் பார்த்துக் கொள். நான் என் பெண்டாட்டியைக் கவனித்துக் கொள்வேன். இப்படியான ஒற்றுமை அந்த ஆணாதிக்கத்திடம் நிலைத்திருக்கிறது...”

“எல்லா இடத்திலும் இப்படித்தானுங்க...”

“நான்கு சுவரை பாலுறவின்பத்திற்குப் பயன்படுத்துவது போல, அந்த வன்முறை போலவே அடிப்பது, திட்டுவது போன்ற வன்முறைகளையும் நான்கு சுவருக்குள் காப்பாற்றப் பார்க்கிறார்கள்.”

“இரண்டுமே எல்லோருக்கும் நன்கு தெரிந்த விஷயம்தான்...”
-பாலுறவையும் வன்முறையையும் குறிப்பிட்டே துளசி சொன்னாள்.

“வீட்டுக்குள் நடப்பது வெளியே அம்பலமாகப் படாது என்று கணவன் மட்டுமல்ல மனைவியும் எதிர்பார்க்கிறார்கள். நகரங்களில் தனித்தனி வீடு கிடையாது. அடுத்தடுத்த அறை போல வீடுகள். எதையும் மறைத்து விட முடியாது. அதனாலும் மனக் கஷ்டப்படுகிறார்கள்.”

“கிராமத்து வீடுகளா இங்கே. மல்லிகாவின் அறைக்கு இடையே சுவர் கூட இல்லை. மரப் பலகை தான் இருக்கிறது...”
-துளசி கிராம நகர வாழ்க்கையின் வேறுபாடுகளைச் சொன்னாள்.

“கிராமத்தில் நிரந்தரமாக வாழ்ந்ததால் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்தவராகவோ, உறவினராகவோ தானும் இருக்கலாம்.

இங்கே அடுத்த வீட்டார், அறையில் வாழ்பவர் அந்நியராயிருப்பார். நகரத்து நாகரிகம் பேணவும் முயலலாம்..."

தேயிலை போட்ட பால் கொதிப்பதைப் பார்த்து எடுத்து மூன்று டம்ளர்களிலும் துளசி வடித்தாள். உமா சர்க்கரையைப் போட்டுக் கலக்கினாள்.

"நீயும் வீட்டிலே நான் அறிவுரை கூறியதாகக் காட்டிக் கொள். நான் உன் பக்கச் சார்பாக இருப்பதை அவரும் ஊகித்திருக்கலாம். பாவம். அவராலும் இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியாது என்பதை அறியார். தனி மனிதரில்லை. குடும்பம் என்ற நிறுவன அமைப்பிலுள்ள குறைபாடு, பிரச்சனை என்பதை எப்படிப் புரிய வைக்க முடியும்..." -உமா கூறிய போதும் துளசியால் முற்றாக அந்த வார்த்தையைப் புரிந்து கொள்ள மாட்டாள் என்பதையும் உமா உள்ளூர அறிவாள். வார்த்தைகள் தானாகவே வந்துவிட்டது.

குடான தேநீர் டம்ளர்களை ஒரு தட்டிலில் வைத்து உமா எடுத்து வந்தாள். சிந்தனையோடு சுவரோரமாக சாய்ந்து கொண்டிருந்த மல்லிகாவிடம் ஒரு கப்பைத் தந்தாள்.

"உங்களுக்கு வீண் சிரமங்க..."

"இல்லை. நானும் டீ குடிக்கும் நேரம் தான்..."

உமாவும் துளசியும் டம்ளர்களை எடுத்து சிறிது சிறிதாக ஊதியபடி அருந்தினாள்.

உமா மீண்டும் மல்லிகாவின் பிரச்சினைகள் பற்றி மேலும் விவரங்களைக் கேட்டறிந்தாள்.

"பக்கத்திலே நல்லதோழி துளசி இருக்கிறாள் தானே. அவளே ஆலோசனைகள் கூறி உதவக் கூடியவள். இங்கே என்னிடமும் எப்போதும் வரலாம். இன்னும் ரொம்பப் பேச வேணும்."

“சரியுங்க...” -மல்லிகா நன்றியாக புன்னகையையும் வரவழைத்தாள்.

உமா ஆறுதல் கூறி மல்லிகாவை அனுப்பினாள்.

துளசியும் அவளுடன் புறப்பட்டாள்.

5

அன்று உமா வீட்டிற்கு சாவதானமாக வந்திருந்த போது துளசி தங்கள் வீட்டிற்கு எதிராக, சில குடிசைகள் தள்ளி சந்து வீட்டில் வாழும் செம்பருத்தியைப் பற்றி பேச்சிடையே சொல்ல நேரிட்டது.

செம்பருத்தி உருண்டு திரண்ட கருப்பு உருவம். நெற்றியில் பத்துப்பைசா நாணய அளவில் குங்குமம் பொட்டை வீழ்ந்தி மேல் வைத்திருப்பாள். வாயில் குதப்பிய வெற்றிலையால் சிவந்த உதடுகள். முடியை அள்ளி முடிந்திருப்பாள். கழுத்தில் அழுக்கான மஞ்சள் கயிற்றில் தாலி ஜாக்கட்டுள்ளே அமிழ்ந்திருக்கும். பூ வட்டத்தில் ஜிமிக்கி. மூக்கில் கல்லுப்பதித்த மூக்குத்தி. சேலையை உயர்த்திக் கட்டி இடையில் கை பிடிக்கத்தக்க இடைவெளி. கார்ப்பரேசனில் அவளுக்கு நிரந்தர வேலை. காலையில் சென்று தெருக்கூட்டிவிட்டு மாலையில் வந்து விடுவாள். பள்ளிக்குப் போகும் இரண்டு பிள்ளைகள் பெற்றாரோடு இருந்ததால் பகலில் அவர்கள் பார்த்துக் கொள்வர். கணவன் கதிரேசன் ஒரு கம்பெனியில் எலெக்ட்ரிசனாக வேலை பார்த்து வருவதையும் துளசி அறிந்திருந்தாள்.

செம்பருத்தி பற்றி அப்பகுதியில் அனைவரும் அறிவர். அவளிடம் வாய் கொடுத்து எவரும் தப்பி விடமுடியாது. வீட்டிலே சத்தமிடுவது சில வேளை துளசி வீட்டிற்கும் கேட்கும்.

துளசி செம்பருத்தியைக் காணும் வேளை சிரித்துக் கொள்வாள். அதிகமாகப் பேசிப்பழகியது கிடையாது.

துளசியின் வீட்டிற்கு விளக்கேற்றி கொண்டிருந்த ஒரே டியூப்லையில் திடீரென எரிய மறுந்து விட்டது. மாலையில் பாக்டரியிலிருந்து வந்து சமையல் வேலைகளை கவனிப்பதே கஷ்டமாகிவிட்டது. நேரத்துக்குச் சாப்பாட்டில்லை என்றால் குழந்தைகளுக்கு வடிச்ச கஞ்சி தந்து ஆற்றலாம். வேலாயுதத் தோடு வீண் வம்புதான். புருஷனுக்குத்தன் பிரச்சனைகளை புரியவைக்க முடியாது என்பதை அறிவாள், என்ன செய்யலாம். மெழுகுவர்த்தியைக் கொளுத்துவதா என்ற சிந்தனையோடு பாடம் படிக்க முடியாத பிள்ளைகளுடன் வாயிலண்டை நிற்பதைப் பார்த்த எதிர் வீட்டுக்காரியிடம் நிலைமையைச் சொன்னாள்.

“மெழுகுவர்த்தி கொளுத்தி என்ன செய்யப் போகிறாய். இரா முழுவதும் இருட்டாகிவிடும் அந்த நாலாம் வீட்டிலே செம்பருத்தி இருக்கிறாளே அவளது புருஷன் எலக்ரிஷன் தெரியும் தானே அவளிடம் சொன்னால் புருஷன் வந்து ரிப்பேர் பண்ணிவிடுவான்...”

“வீட்டுக்காரருக்குத் தொல்லை தருவதாய் ஏதாவது குறை நினைக்க மாட்டாங்களா...”

“அப்படியெல்லாமில்லை, செம்பருத்தியிடமே சொல்லு. தன்னிடம் உதவிக்குத் தேடி வந்தவள் என்று அவள் பெருமைப் படுவாள். புருஷன் இருந்தாலும் அவரிடம் கேட்டுவிடாதே”

“அப்படியா, நல்லது சொன்னாய்....” -நன்றி கூறுவதாக துளசியின் வார்த்தைகள் வெளி வந்தன.

“ஆபத்துக்கு வெட்கம் தயக்கமென்ன போய் கேளு” - மீண்டும் குரல் தந்து ஊக்கினாள்.

துளசி தயக்கத்தோடு செம்பருத்தி வீட்டுக்குச் சென்றாள்.

செம்பருத்தி வாசலில் இருந்து பேப்பரில் பரப்பிய அரிசியில் நெல்லு உமி பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள். வாயில் குதப்பிய வெற்றிலை. எதிரே எவரோ நின்ற அரவம் தெரிந்து செம்பருத்தி துளசியை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“நீங்க என்னைப் பார்த்திருப்பீங்க துளசி. அந்த மூலைப்பக்க வீட்டில் இருக்கிறேன்”

“ஆமா உன்னைத் தெரியாமலா. அந்தத் தையல் பாக்டரியில் வேலை செய்பவள் தானே...”

“ஆமாங்க”

“என்ன விஷயம் இங்கே...”

“வீட்டிலே திடீரென லையிட் போயிட்டுதுங்க. எந்த வேலையுமே செய்ய முடியேல்லை அதுதான் உங்க வீட்டுக்காரர் இருந்தா சொல்லி...” -தயக்கமும் தயவுமான குரலில் இழுத்தபடிவார்த்தைகள் வெளிவந்தன.

“ஆமா இதுதானா. சொல்ல என்ன தயக்கம். அவர் இப்ப வந்திடுவாரு. அனுப்பிவிடுகிறேனே....” செம்பருத்தியின் உறுதியான குரல்.

“ரொம்ப தாங்ஸுங்க. கொஞ்சநேரம் பொறுத்து நான் வரட்டாங்க” -மீண்டும் நயமான குரல்.

“தேவையில்லை வந்த உடனேயே அனுப்பிவைப்பேன்.” செம்பருத்தியின் உறுதியான குரல்.

“அவருக்கு வீண்சிரமம் தர நேர்ந்து விட்டது கவலையே”

“அதைப் பற்றியெல்லாம் நீ சொல்ல வேண்டியதில்லை. நான் சொன்னா அவர் வருவார் நீங்க தாண்டி புருஷனை எப்படி

வைச்சிருக்கிறதென்று தெரியாது. அடியும், ஏச்சும் வாங்கிற கூட்டம்... எனக்குத் தெரியாதா..."

செம்பருத்தியின் பேச்சு துளசியை ஒரு கணம் திணற அடித்ததோடு தலை குனிவும் வெட்கமும் ஏற்படுத்தியது.

எதுவும் பதில் பேசாது தலை குனிந்தபடி துளசி சோர்வோடு திரும்பினாள். ஏன்தான் உதவி கேட்டு வந்தேன் என்றும் மனம் நொந்தது. அவளது சோர்வைப் பார்த்து எதிர்வீட்டுப் பெண் கேட்டாள்.

"செம்பருத்தி இருந்தாளா? என்ன சொன்னாள்?"

"வீட்டுக்காரரை அனுப்புவாளாம்..." -துளசியின் பேச்சில் குடு இருந்ததை எதிர்வீட்டுப் பெண்ணாலும் ஊகிக்க முடிந்தது.

"அவள் சொல்லிவிட்டால் புருஷன் வீட்டுக்கு வந்ததும் அனுப்பிவிடுவாள். அவளைப் போல எல்லாப் பொம்பிளைகளாலும் புருஷனை ஆட்டிப் படைக்க முடியுமா?"

"ஆமா அது அவங்களுக்குத் தெரியல்லையே" -துளசி, தானும் வீட்டில் பெறும் அடிக்கும் செம்பருத்தியின் ஏச்சுக்கும் சமாதானம் பேசுவதாகச் சொன்னாள்.

கால்மணி நேரத்தில் செம்பருத்தியின் புருஷன் கதிரேசன் துளசி வீட்டுக்கு வந்து விட்டான். கையிலே டார்ச் லைட், டெஸ்டர், ஸ்கூரூ டிரைவர். துளசி நிலைமையைச் சொல்லி லைட்டைக் காட்டியதும் தன் டார்ச்சை அடித்து ஸ்விட்சு எல்லாவற்றையும் பார்த்தார். பின்னர் நாற்காலியை வைத்து டியூப் லைட்டை எடுத்துவிட்டு மின் ஓட்டத்தைச் சரிபார்த்தார். ஸ்ராட்டரை வெளியே எடுத்துப் பார்த்தார். "ஆம்மமா, பெரிசாய் ஒன்றுமில்லை. ஸ்ராட்டர் தான் சரியில்லை, வீட்டிலே இருக்கு. எடுத்துப் போட்டு விடுவேன்."

கதிரேசன் இறங்கிச் சென்று சில நிமிடத்தில் திரும்பி வந்தார். ஸ்ராட்டரைப் போட்டு லையிட்டை எரியச் செய்தார்.

“சரியம்மா, இனிப் பிரச்சனையில்லை...”

கதிரேசன் இரண்டு மூன்று தடவை சவிச்சைப் போட்டுக் காட்டிவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

“இதற்கான செலவு சார்..” -கையிலே பணத்தை வைத்துக் கொண்டு துளசி கேட்டாள்.

“செம்பருத்தி எதுவும் வாங்கக்கூடாது என்று செல்லிவிட்டாள்...” -கதிரேசனின் உறுதியான குரலை அவளாலும் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

“ரொம்ப தாங்ஸ்... வீட்டிலும் சொல்லுங்க”

எதிர் வீட்டுப் பெண்ணிடம் அவர் பணம் வாங்க மறுத்ததை துளசி சொன்னாள்.

“அவர் செம்பருத்தி சொல்லைத் தட்ட மாட்டார் என்று சொன்னேனே. அப்படித்தான். வீட்டிலே கார சாரமான வாய்ச்சண்டை நடைபெறும். செம்பருத்தியே அடுத்த வீடெல்லாம் கேட்கச் சத்தமிட்டு அடக்கிவிடுவாள்; இருவருமே வாய்ச்சண்டை மட்டுமல்ல. கைகள் காலாலும் போட்டுக் கொள்வார்களாம். அடுத்த வீட்டுப் பெண் இப்படி ரொம்ப வேடிக்கைக் கதைகள் சொல்லுவாள்”.

“ஸ்ராட்டருக்கும் பணம் வாங்கவில்லை...”

“செம்பருத்தி இப்படியான உதவிகள் மூலம் இப்பகுதியில் தன் செல்வாக்கை நிலைநாட்டப் பார்க்கிறாள்.”

இப்படியான வீடுகள் பற்றி துளசியும் கேள்விப்பட்டிருந்தாள். சினிமாவிலும் புருஷன் ஆதிக்கம் செலுத்தும் பெண்களைப் பார்த்திருந்தாள். அதற்கு ஆண்களின் நகைச்

சுவைச் சிரிப்பு வேறு. நேரடியாக ஒரு குடும்பத்தை அறிந்ததால் உமாவிடம் விபரமாகச் சொல்லி, அவளது கருத்தை அறியவும் விரும்பினாள்.

ஓய்வாக உமா இருந்த வேளை செம்பருத்தி பற்றிய கதைகளைச் சொன்னாள்.

“ஆமாம் துளசி, இப்படியான குடும்பங்கள் இருக்கவே செய்கின்றன... இது பெண்களுக்கு வெற்றிதானே...”

“எல்லாப் பெண்களாலும் செம்பருத்தி போல நடக்க முடியுமா?”

“இவையெல்லாம் விதிவிலக்கானவை துளசி. பொதுமை யாக்கிக்கூற முடியாது. புருஷனின் குறைபாடுகளை அறிந்து பெண்களால் ஓரளவு கணவனைக் கட்டி வைக்கலாம் என்பதை ஏற்றுக் கொள்வேன். ஏனெனில் புருஷனும் குடும்பத்தை உடைக்க முடியாது. ஒரு வகையில் சிறைப்பட்டுள்ளான். உன் வீட்டுக்காரர் வந்து குறைப்பட்டாரே. அவரும் நீ அம்பலப்படுத்துவதை விரும்புவில்லை. அதற்கே பயப்படுகிறார்”

“பெண் சாதியும் புருஷனை எதிர்த்து கை உயர்த்தி அடிக்கிறதென்றால்...”

“அது பெரும்பாலான பெண்களால் முடியாது போகலாம். நம்ம நாட்டில் வன்முறையாக எதிர்ப்பவர் குறைந்த தொகையாக இருக்கலாம். சில இடங்களில் கோபம் ஆத்திரம் மேலிட்டாலும் நினைவிழந்து எதிர்க்கலாம். மேல்நாடுகளில் பொருளாதார பலத்தால் குடும்பத்தைத் துறக்கத் தக்க பலம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அதனால் பெண்களும் தயங்காது கை உயர்த்தி விடுகிறார்கள். அல்லது காயம் ஏற்பட்டால் போலிசுக்கே முறைப்பாடு செய்தும் விடுகிறார்கள்...” -உமா விரிவாக விளக்கினாள்.

“அப்போதும் காயம் ஏற்படாது அடித்துவிட்டால் எதுவும் செய்ய முடியாது என்று சொல்லுவீங்களா?” -துளசி வியப்போடு கேட்டாள்.

“ஆமாம் நாலுசுவருக்குள் நடைபெறும் ஏச்சுபேச்சு. அடி நமக்கு சாட்சி தேடுவது கஷ்டம். அதை வைத்தே ஆணாதிக்க ஆட்சி வீட்டுள்ளே பயங்கரமாக நடைபெறுகிறது. மனைவியும் அடித்து காயமேற்படுத்தினால் கணவன் சென்று போலிசில் முறைப்பாடு செய்துவிடலாம். அங்கே இந்த முறைப்பாடுகள். விவாகரத்துக்கும் ஆதாரமாகிவிடுகிறது...”

“அதற்குப் பின்னரும்....மற்றொரு கலியாணம் செய்கிறார்களே...”

“அதுவும் வேடிக்கைதான். சமூக அந்தஸ்து. பெற்றோரி லிருந்து பிரிந்த தனிமை ஆகியவற்றைப் போக்க மீண்டும் திருமணம் செய்து கொள்கிறார்கள்.... அங்கு விவாகரத்தும் சுலபமாக எடுக்கவும் முடிகிறது. அந்த நம்பிக்கையும் இருக்கிறதே.....”

“ஆமா அதுவும் சரிதான். நாம அதைப் பற்றி யோசிக்கவே முடியாது. புருஷன் அடிக்கிறதை சாகும் வரை வாங்கிக் கொண்டுதான் வாழவேண்டும்...” -துளசியின் சோர்ந்த குரல்.

“இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், இவங்க படுக்கும் போதும் மனைவியிடம் தமது வன்முறையைக் காட்டுறாங்க. அதே வேளை வெளியேபோய் பழகும் பெண்களிடம் பணம் தந்து வன்முறையான சுகத்தை எதிர்பார்க்கிறார்கள்.....”

“ஆமாம்மா... கலியாணம் கட்டிய ஆரம்ப காலத்திலே நாம உணர்ச்சிவசப்பட்டு ஏதாவது பண்ணிவிட்டால் அவங்களுக்கு கோபம் வந்துவிடுகிறது. அதனால் நாமே கட்டுப்படுத்தி அவங்க விருப்பத்துக்கு மட்டும் விட்டுவிடுகிறோம்...”-

துளசியின் கூற்றின் ஆழத்தை உமாவால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. பாலுறவின்பத்திலும் ஆணுக்கே முழு உரிமை.

பெண் ஒருவரலாற்றுக் காலத்தில் தன் மேலாதிக்கத்தை இழந்து அடிமைப்பட்ட நிலையை எண்ணிப்பார்த்தாள். அது பற்றி உமா தனிக் கோட்பாடு வகுத்திருந்தாள்.

“அதுதான் துளசி உண்மை. உன் வீட்டில் மட்டுமல்ல. நம்ம நாட்டிலே எல்லா இடங்களிலும் நடக்கிறது. அடிமைகளுக்கு எல்லாவற்றிலும் கட்டுப்பாடு....”

“எப்படியும் செம்பருத்தியை எனக்குப் பிடித்துக் கொண்டது...”

“ஆனாலும் அவளைப் போல உன்னால் நடக்க முடியாது. புருஷன்மாரின் குறைகளை, பணம், பாலியல் குறைபாடுகள்... அடுத்தவீட்டார், நண்பர்களுக்கு பயப்படுவது, குடிப்பழக்கம் போன்ற குறைபாடுகளைப் பயன்படுத்தி குடும்பத்துள்ளே ஓரளவு அதிகாரம் காட்டலாம். அதனால் அந்தப் பெண் விடுதலை பெற்றுவிட்டாள் என்று சொல்லிவிட முடியாது. சமூகத்திலே அவள் அடிமைப் பெண்ணே. அதே சேலை, முடி, உடையுடன் இரவில் தெருச்சுற்ற முடியாது. அவள் தன்னைப் பெண்ணாகவே வெளியே காட்டிக் கொள்ள வேண்டியுள்ளதே...”

“ஆமாங்க. நடுராத்தியிலை வெளியே தெருச்சுற்ற முடியுமா?”

“புருஷனிலுள்ள குறைபாடுகளை மனைவி பயன்படுத்தி வீட்டில் மட்டும் ஓரளவு ஆதிக்கம் மட்டும் செலுத்த முடியும் என்பதையே செம்பருத்தி காட்டுகிறாள்...” -உமா தன் கருத்தைச் சொன்னாள்.

“பிறகு அல்லிராணி என்றும் கேலிபேசி திட்டுவாங்க..” -துளசி சொன்னாள்.

“சேலைகட்டி, முடி வளர்த்து அள்ளிமுடிந்திருப்பாள். பொட்டு வைத்து காதில் ஜிமிக்கி, வீட்டைப் பெருக்கி சமையல் துணி துவைப்பாள். சில மாறுபட்ட பேச்சு செயல்கள் இருந்தபோதும் பெண், பெண்தானே. பெண்ணுக்கென பரம்பரையாக ஒதுக்கப்பட்ட வேலைகளை ஆண்கள் செய்ய நேரிட்டாலும் வேடிக்கையாக சிரிக்கிறார்கள். சினிமா, நாடகம், கார்ட்டூன் படங்களிலும் நகைப்பூட்டுவதற்காகச் செய்கிறார்கள்.”

“ஆமாங்க. எதிர்வீட்டிலே தினந்தந்திப் பேப்பர் எடுப்பாங்க. அதிலே இரண்டு படங்களும் உரையாடலும் இருக்கும். ஆண்கள் துணிதோய்ப்பது, சமைப்பதைக் கேலியாகப் போட்டிருப்பார்கள்.”

“இதில் மற்றொரு வேடிக்கை என்னவென்றால்...ஆண்களின் வேலையைப் பெண்கள் செய்வதை நகைச்சுவையாக்க மாட்டார்கள். சிலவேளை வெறுப்போடு பார்க்கலாம்.”

“இந்த ஆம்பிளைகளே இப்படித்தான். இன்பசுகம் வேணுமென்றால் காதல் பேசிக்கொண்டு கொஞ்ச வருவாங்க. பிறகு வெறுப்புக் காட்டி அடிப்பாங்க. என்ன மனுஷ சாதி இவங்க...”

துளசியின் பேச்சிலிருந்து உண்மையை உமா ஒரு கணம் எண்ணிப் பார்த்தாள். ஆங்கிலத்தில் கூறும் ‘லவ் அன் ஹேட்’ காதலும் வெறுப்பும் எனும் உறவு பற்றிய நினைவு வந்தது. எஜமானுக்கும் அடிமைக்கும் உள்ள உறவா? அடிமையின் உழைப்பு பயன்படும் வரை மனதுள் பாராட்டு. அடிமை பயப்படாது எதிர்க்கும்போது வெறுப்பு. இந்த உறவு ஆணினத்தின் மூளையில் பதிந்து விட்டதா? எக்காலக் கட்டத்தில்? பெண்ணே மேலாதிக்கம் செலுத்திய காலமொன்று இருந்ததே.

6

வேலை தேடிவந்த சேத்தம்மாவுக்கு உதவக்கூடிய ஒரே நபர் உமாராணி என்பது துளசியின் நினைவில் வந்தது. தானே முன்வந்து எவருக்கும் உதவும் தன்மை துளசியிடம் இயல்பாகவே இருந்தது. அப்பகுதிக் குடும்பத்தவர் துளசியின் குறைபாட்டையோ, சிறப்பையோ நன்கு பயன்படுத்திக் கொள்வர்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. ஓய்வுநாள். தொழிற் சாலைக்குப் போகாத ஓய்வே. ஆனால் அதே நாளை துணி துவைப்பது, குழந்தைகளுக்கு எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டுவது, வீட்டைத் துடைப்பது போன்ற பல வேலைகளை வைத்திருப்பாள். இடையில் வீட்டுக்காரர் சாப்பாட்டுக்கு நண்பர் எவரையாவது அழைத்துவருவார். அவருக்காக அன்று மீன், இறைச்சி ஏதாவது ஆக்கித் தர வேண்டும். மற்றைய நாட்களில் சமையலுக்கு ஓய்வு கிட்டாது. அவசர சமையல், சரியாக உப்பு, புளி போடவில்லை என, திட்டு வேறு. இரவில் ஆக்கிய சமையல் நாவுக்கு ருசியில்லா விடின் சாப்பிட்ட கை கன்னத்திலும் விழலாம். இவைதான் வாழ்க்கை என்று எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது; தலைவிதி என ஆற்றிக் கொள்ள வேண்டியது.

சேத்தம்மா சிறிய உடுப்பு மூட்டையோடு துளசி வீட்டு வாசலில் வந்து நின்றாள். எவரோ அவளது வீட்டைக் காட்டி விட்டனர். வாடிச் சோர்ந்த முகம். உயிரற்ற அசைவு.

“குடிக்கத் தண்ணி தாயே...”

வீட்டுக்கு வந்து போவோர் எல்லோரிடமும், எதுவும் உடன் தயாரித்துத் தராவிட்டாலும் ‘தண்ணீர் சாப்பிடுவீங்களா’ என்று கேட்டுத் தருவது அவளது இயல்பான வழக்கம்.

தண்ணீர் தந்து, தலை நிமிர்த்தி 'மளமள' எனக்குடிப்பதைப் பார்த்ததும் துளசியின் மனம் கரைந்தது.

"எங்கம்மா இங்கே வந்தாய், இந்த நேரத்தில்..."

"நானும் இராமநாத புரத்தில் உச்சிப்புளியடிப்பக்க கிராமம். அங்கிருந்து பாலேஞ்சர் வண்டியிலே வந்தேன். இந்தப் பக்கம் சொந்தப் பையன் சீனு சினிமாவில் ஏதோ வேலை பண்ணிறான் என விலாசம் கொண்டு வந்தேன். அடுத்த தெருவில் எட்டாம் நம்பர். அங்கே அவனில்லை. எங்கோ இடம் மாறிவிட்டானாம். எவருக்கும் இடமே தெரியாது."

"அப்போது என்ன செய்யப் போகிறாய்...."

"அது தான் தெரியேல்லை தாயே., எங்காவது வீட்டு வேலை கிடைக்குமோ என்று அந்தப் பக்கம் கேட்டேன். இங்கே விசாரிக்கும்படி காட்டினாங்க."

"ஏன் ஊருக்குப் போக மாட்டாயா?"

"ஊரை விட்டே வந்துவிட்டேன்..."

"ஏனுங்க..."

"அது பெரிய கதை. இப்போது எங்காவது ராத்திரிக்கு தங்க இடம் வேணும். வீட்டு வேலை எங்காவது தேட வேணும். அதுதான் தாயே...."

"ஏதாவது சாப்பிட்டாயா?"

"பாலேஞ்சர் வண்டியிலை டிக்கெட்டே வாங்காமல் வந்தேன். கையிலை இருபது ரூபா மட்டுமே இருந்தது. ஸ்டேசனுக்கு எதிரே டிக்கடையில் பன்னும் டியும் குடித்தேன். இப்போது தண்ணீர் தந்தாய் தாயே...."

துளசி மனம் தானே இரங்கியது. நல்ல வேளை. வேலாயுதம் வீட்டில் இல்லை.

“உள்ளே வாம்மா..”

அவளை உட்காரவைத்து பிளேட்டில் வீட்டில் எஞ்சியிருந்த சாதம் போட்டு குழம்பை ஊற்றி, காயுடன் எடுத்துவந்து கொடுத்தாள். சேத்தம்மா ஆர்வத்தோடு சாப்பிட்டாள்.

பின்னர் பசிக்களை ஆறியதும் சுவரோடு சாய்ந்து சிறிது நேரம் கண்களை மூடிக் கொண்டாள். குழந்தைகள் தூங்கியிருந்தன. துளசி தன் உடனடி வேலைகளை முடித்துவிட்டு வந்து பேச்சுக்கொடுத்தாள். ‘சேத்தம்மா’ எனத் தன் பெயரைக் கூறி தன் குடும்பக் கதையை சுருக்கமாகச் சொன்னாள்.

எங்கும் நடக்கும் குடும்பச் சண்டையும் கணவன் காட்டும் அநீதியும்தான். அத்தகைய சூழலில் குடும்பத்தை துறந்து வந்த பெண்ணின் துணிச்சல் துளசிக்கு வியப்பாயிருந்தது. அத்தகைய சூழலிலும் தனக்கே இடையிடையே குடும்பத்தை விட்டு ஓடும் துணிச்சல் ஏற்படாதது ஏன் என்றும் எண்ணிப்பார்த்தாள். இடையிடை தற்கொலை செய்வது போன்ற எண்ணம் பெரும்பாலான பெண்களின் துன்பத்திடை எழுந்தபோதும் துன்பம், துயரைப் பொறுத்து உயிர் வாழும், உயிர்பிடிப்பையும் எண்ணிப் பார்த்தாள். அத்தகைய வீண் முயற்சியிலும் பார்க்க சேத்தம்மாவின் துணிவு நல்லதாகவே துளசியின் மனதில் பட்டது.

சேத்தம்மாவிடம் பக்கத்து வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறி தண்ணீர், கழிவறைப் பக்கத்தை துளசி காட்டினாள். வியர்வை முகத்தைக் கழுவி முடியை சீர் செய்யச் சொல்லி கண்ணாடி சீப்புத் தந்தாள்.

குழந்தைகள் எழுந்துவிட்டன. டீபோட்டுத் தந்துவிட்டு பெண்ணிடம் துளசி சொன்னாள்.

“வீட்டையும் தம்பியையும் பார்த்துக் கொள். உமா அதை வீட்டுக்குப் போய் வந்து விடுவேன்.”

“நானும் வரப்போகிறேன்மா. அந்த பாப்பாவோடு விளையாடலாம்.”

“நான் வந்த பிறகு அனுப்புகிறேன். வீட்டில் ஒருவரு மில்லையே. பூட்ட முடியாது அப்பா வந்து விடலாம்.”

“யாரம்மா அந்த அத்தை.”

“ரொம்ப தூரத்திலிருந்து வந்திருக்கிறாங்க வேலை தேடி”

“பாவமாயிருக்கு. உமா அத்தை வேலை தருவாங்களா!”

“கேட்டுப் பார்ப்போம்...”

சேத்தம்மாளை துளசி உமாவீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றாள். வராந்தாவிலுள்ள மேசையில் ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்த உமாளை அழைத்துவந்து துளசி அறிமுகப்படுத்தினாள். சுருக்கமாக சேத்தம்மா தன் பிரச்சனையையும் சொன்னாள்.

சேத்தம்மாளை உட்காரச் செய்து உமா தானும் நிலத்தில் உட்கார்ந்து விசாரணை நடத்தினாள்.

“ஏன்மா அமைதியான கிராமத்தை விட்டு இந்தப் பட்டணத்திற்கு ஓடி வந்தாய்?”

“அது பெரிய கதையம்மா. அங்கே வாழ முடியாமல் தான் ஓடி வந்தேன்.”

“பிள்ளைகளில்லையா.”

“இரண்டு பிள்ளைகள். அதனால்தான் வாழவேண்டி பிறந்த வீட்டில் தான் விட்டுவிட்டு வந்தேன்...”

“இத்தனை காலம் எப்படி வாழ்ந்தாய்...?”

“வயலில் கூலிவேலை எல்லா நாளுமே வேலை கிடைக்காது. நாத்து நடுவது. களைபிடுங்குவது. அறுவடை, தூத்தும்போது தான் வேலை கிடைக்கும்.”

“புருஷனும் உழைப்பார்தானே...”

“ம்ம். அவரது குடும்பம் பெரிய குடும்பம். தங்கைமார் கலியாணம். சாலீடுகள், திருவிழா என்றெல்லாம் செலவுகள். எப்போதும் கடன்தான்...”

‘கிராமத்திலே வயசுக்கு வருவது, காதுகுத்துக்குக்கூட சடங்குகள் நடைபெறும் அப்படித்தானே...”

“ஆமாம்மா. வேலையில்லாத நாட்களிலே பிள்ளைகளுக்குப் பொங்கிப் போடவே காசிருக்காது. புருஷன் வந்து ஏன்டி சமைக்கேல்லை என்று கேட்டுவிட்டு அடிப்பான். காசில்லை என்றால் கடன்வாங்கத் தெரியாதா? என்பான். எல்லாக்கடைகளிலுமே பாக்கி...” -சேத்தம்மாவின் சோகக்கதை.

உமாவால் அவளது கூற்றைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. கோடிக்கணக்கான கூலி விவசாயிகளின் கதை. அவர்கள் பொய் பேசத் தெரியாதவர்.”

“புருஷன் வேறு வேலைகளுக்குப் போவதில்லையா?”

“காவிரி பாயும் பக்கமாக அறுவடைக்கு ஆம்பிளைகளோடு அவரும் போய்விடுவார். செலவு போக மிச்சமாக கொண்டு வரும் பணத்தையும் அவரே வைத்துச் செலவழிப்பார். பணம் கேட்டால் கன்னத்தில் விழும். அத்தோடு நேரத்துக்குச் சமைத்துப் போடவேணும்...தப்பினால் அடி..உதை...”

“பிள்ளைகளுக்கும் அடிப்பாரா?”

“காசு கேட்டால்... அடிதான்...?”

“அங்கெல்லாம் ஜாதிக் கலவரங்களும் நடைபெறும்?”

“இடையிடை பதட்டமாயிருக்கும். தேவருதான் அங்கே பெரியவங்க, நாம் கீழே தான். அவங்களிலும் கஷ்டப்படுபவர் இருக்கிறாங்க. வேலை குறைந்த நாட்களிலை சாதியைப் பார்த்துத்தான் வேலை கிடைக்கும்...?”

“அதுவும் அப்படியா?....”

“நமக்கெல்லாம் அப்போது வேலை கிடைக்காது. அதே போது தூத்துவது, மண் சுமப்பதுபோல வேலைகளை நமக்குத் தருவாங்க....”

“கூலி எல்லாம் ஆம்பிளைகளுக்கு வேற. பொம்பிளைகளுக்கு வேற. அப்படியா?”

“ஆமா...”

“ஆம்பிளையளிலும். சாதி பார்த்துத்தான் வேலை தருவாங்களா.” -உமா மேலும் விபரங்கள் அறியும் நோக்கோடு கேட்டாள்.

“ஆமாம்மா. நம்ம சாதிக்காரங்களுக்கு உரம்போடுவது. விதைக்கிறது. மருந்தடிக்கிற வேலைகளாகப் பார்த்துத் தருவாங்க. மட்டமானவேலைகளைத் தருவதோடு கூலியும் குறைவாயிருக்கும்...”

“கூலியைக் கூட்டித் தரும்படி கேட்பதில்லையா?”

“வேலை கிடைத்தால் போதும் ஏதோ கூலி கிடைக்கிறதே என்றுதான் பார்ப்பாங்க...”

“ஆம்பிளைகளுமா?...”

“அவங்க பாடு பரவாயில்லையம்மா. ஊரிலை வேலையில்லாத காலத்திலே ரண்டு போகம் விளையும் நாகபட்டினம் போல, காவிரி பாயுமிடங்களுக்கு போய் தங்கி ஏதோ உழைத்து சாப்பிட்டு வருவாங்க. நாம தான் பிள்ளைகளோடு பட்டினி கிடந்து கடன் பட்டவங்களிட்டைத் திட்டு வாங்கிக் கொண்டிருக்க வேணும்..”

“திரும்பி வரும் வேளை செலவுக்குப் பணம் தரமாட்டாங்களா?”

“அதுதான் சொன்னேனம்மா. ஏதோ உடனே ஏதாவது பிள்ளைகளுக்கென்று தந்தால் சரி. கூடக்கீட கேட்டா அடிதான் கிடைக்கும்..”

“எல்லா வீட்டிலும் இப்பிடியா நடக்கும்...”

“சிலபேர் குடும்பத்தையும் பார்ப்பாங்க. பணத்தைக் கொடுத்தவங்களும் சமையல், செலவு பற்றிக் கேட்டு அடிப்பாங்க...வெளியே சொன்னா வெக்கக்கேடு. இதுதான் நம்ம தலைவிதி என்று பொறுத்திருக்க வேண்டியதுதான்.”

இராமநாதபுரப் பக்கம் கிராமத்து விஷயங்களை அறிந்து கொள்வதில் உமா ஆர்வமாக கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“துளசி, 10 போட்டுக் கொண்டுவாவேன்.”

“சரியம்மா” என்று கூறிய படியே துளசி எழுந்து சமையற் கட்டுப்பக்கம் சென்றாள். உமா மீண்டும் பேச்சாடலில் ஈடுபட்டாள்.

“உங்க கிராமப் பக்கத்திலும் பார்க்க காவிரி பாயும் பகுதியிலை கூடிய கூலி தருகிறார்களா?”

“ஆமம்மா. நாம கிராமத்தை விட்டு, குழந்தைகளை விட்டு போக முடியாது. ஆம்பிளைகளுக்கு அதுவும் வசதிதான்.....”

“எப்படி அங்கே கூலி கூட்டித் தருகிறார்கள்.”

“அங்கே கூலிச் சங்கங்கள் இருக்காம். அவங்க சண்டைபோட்டு கூலியை உயர்த்து வாங்க. நம்ம பக்கத்திலும் ஆரம்பித்தாங்க. உருப்படவில்லை...”

“ரேசன் கார்ட்டில் அரிசி, சர்க்கரை, மண்ணெண்ணெய் வாங்குவதில்லையா?”

“வாங்குவோம். வயல் வேலை இல்லாத காலத்திலே ரேஷன் வாங்கப் பணமே இருக்காது. ரேசன் கடையில் தரமாட்டான்.

அரிசியை வெளியே கடன்பட்டுத்தான் வாங்குவோம். சர்க்கரை, மண்ணெண்ணெயை விற்றுவிடுவோம்.”

“வீட்டுக்கு விளக்கு, சர்க்கரை...”

“குப்பி விளக்குக்கு மட்டும் ஒரு விட்டரை வைத்துக் கொள்வோம். சர்க்கரையும் அப்படித்தான். பனங்கட்டி அல்லது வெல்லத்தோடு சமாளிப்போம்.”

“கிராமத்துப் பஞ்சாயத்து போர்டில் பெண்கள் இல்லையா?”

“இருக்காங்க. அதெல்லாம் ஜாதிக்காரங்க கையிலேதான். சிலவேளை அழைத்தால் நம்ம பெண்கள் கை ஊயர்த்துவாங்க.”

துளசி மூன்று கப்பில் ௨ கொண்டு வந்தாள். சிறிதுநேரம் ஓய்வாக வேறு விஷயங்கள் பற்றிப் பேசிக் கொண்டனர்.

௨ சாப்பிட்டதும் உமா எழுந்து சென்றாள். தோழி ஒருத்தியை போன் செய்து விட்டு வந்தாள்.

“உங்களுக்கு ஒரு வீட்டில் குழந்தை பார்க்கவும் சமையலில் உதவி செய்யவும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். மாதம் தோறும் சம்பளம் தருவார்கள். ஊருக்கு விரும்பியபடி அனுப்பலாம். வேறு உதவி ஏதாவது வேண்டின் துளசியிடம் அல்லது என்னிடம் வரலாம்.” -உமா தன் உடனடி ஏற்பாட்டைச் சொன்னாள்.

“ரொம்ப நன்றியம்மா. பட்டணத்திலே ஏமாற்றுவோரும் திருடுவோரும் தான் அதிகம் என்று சொல்லுவாங்க. இப்படி உங்களைப் போல நல்லவங்களும் இருக்கிறாங்க என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது...”

“அப்படியா?” -உமா சிரித்தாள்.

“ஏனம்மா இப்படியாகக் கிராமங்களில் பேசிக் கொள்கிறார்கள்?” -துளசி உமாவிடம் கேட்டாள்.

“நகரத்துக்கும் கிராமத்துக்குமிடையில் ரொம்ப வேறுபாடாக ஏற்பட்டுவிட்டது. கிராமத்து மக்கள் பெரும்பாலும் பொய், ஏமாற்றுத் தெரியாத அப்பாவிக்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சண்டைபோடுவதானாலும் வறுமை, விரக்தியில்தான் நடைபெறுகிறது.”

“புருஷன்மார் பெண்களை அடிக்கிறார்களே”.

“ஆமாம். ஆண்தலையெடுத்த சமூகமும், ஆணாதிக்கத்தின் திமிரும் நகரங்களிலும் பார்க்கக் கிராமங்களில் தான் அதிகமாக இருக்கிறது.”

“இந்தம்மா வீடு, பிள்ளைகளை விட்டு ஓடுமளவிற்கு நடைபெறுகிறது...”

“எல்லோரும் ஓடுகிறார்களா, இது விதிவிலக்கு- மற்றவங்க இதுதான் விதி என்று அறியாமையில் அமைதியாகிறார்கள்.”

“கிணறு, கடலுக்கும் ஓட மனம் வந்தது. இப்படி வந்து உயிரைக் காப்பாற்றலாம் என்றே வந்தேன்..” -சேத்தம்மா சொன்னாள்

“இது நல்லதாய் போச்சு. இல்லா விட்டால் உன் குழந்தைகள் கூட கஷ்டப் பட நேருமே” -துளசி சொன்னாள்..

“ஆமாம் தாயே. அங்கே கிராமத்திலை ஆபத்துக்கு ஒரு ஆட்டோவண்டியோ, காரோ கிடையாது. இங்கே தெருவைக் கடக்க முடியாமல் எல்லாம் ஓடுதம்மா. இதற்கெல்லாம் எங்கேயிருந்து பணம் வருகுதம்மா” -சேத்தம்மா தன் மனதில் குடைந்திருந்த கேள்வியை கேட்டாள்.

“கிராமப்புறங்களிலிருந்து தான் வருகிறது”

உமா மனதுள் சிரித்தபடி சொன்னாள். தான் கூறுவதின் அர்த்தம் அவர்களுக்குப் புரியாது என்பதையும் அறிவாள். துளசியின் முகத்திலிருந்தே அது தெரிந்தது. சமீர் அமீனின்

'சென்றர் பெரிபறி' கோட்பாட்டை அவள் ஏற்றுக்கொண்டவள். மையத்திற்கு விளிம்புப் பகுதியிலிருந்துதான் உபரி செல்கிறது என்பதை மீண்டும் நினைவு கூர்ந்தாள். மகாத்மா காந்தி கிராம ராஜ்ஜியத்தைக் கனவு கண்டார். இந்தியக் கிராமங்களின் நிலையை அவர் கண்டார். இந்தியக் கிராமங்களின் நிலை அவர் மறைந்து 50 ஆண்டுகளாயும் அப்படியே இருப்பதுபோல் தோன்றியது.

மாவோ கிராமங்களுக்கும் நகரங்களுக்கும் இடையிலுள்ள முரண்பாடுகளைக் களைய வேண்டும் எனக் கனவு கண்டார். அவர் ஏற்படுத்திய கம்யூன்களெல்லாம் மூடப்பட்டு விட்டது.

உமாவின் மனத்திரையில் இவையெல்லாம் ஓடியது. அத்தோடு தன் கிராமத்து வாழ்க்கையும் கல்வியினால் கிட்டிய அனுபவங்களும் மனத்திரையில் நிழலாடியது.

சேத்தம்மாளை உமா அறிவித்த வீட்டார் வந்து ஆட்டோவில் அழைத்துச் சென்றனர்.

துளசி தன் பொறுப்பு நீங்கியதுடன் ஒரு ஏழைக்கு உதவ முடிந்ததிலும் மன நிறைவு. உமாவிற்கு நன்றி கூறிவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினாள்.

உமாவின் நெஞ்சில் இளமைக்கால கிராமிய வாழ்வின் துன்பங்கள் நிழலாடின. கல்வியுடன் அந்தக் குரூர வாழ்விலிருந்து விடுபட்டு வெளியேறிய வெற்றியும் புதுவாழ்வும் நினைவில் ஓடியது.

“உமா நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்...”

“அப்படியென்றால்...”

“கல்யாணம் கட்டப் போகிறேன்.”

“நான் உன்னை விரும்புகிறேன். கல்யாணம் கட்டத் தயாராயிருக்கிறேன் என்று சொன்னேனா?”

“எத்தனை நாளாக, மாதமாகச் சிந்தித்து விட்டே நான் சொல்ல வந்தேன்.”

“அதற்காக..”

“என்குடும்பத்தாரெல்லாம் சாதித் திமிர் பிடித்தவர்கள். அவர்களையெல்லாம் விட்டுவிட்டு உன்னைக் கட்ட துணிந்து வருகிறேன். நீ இப்படியெல்லாம் பேசுகிறாயே....”

“எனக்காக நீங்க எந்தவித தியாகமும் செய்ய வேண்டாம். எனக்கு வீண் தொந்தரவு தராமல் இருந்தால் போதும்.”

“இப்படியெல்லாம் நீ பேசுவாய் என நான் எதிர்பார்க்கவில்லை...”

“கற்பனைக் கனவிலிருந்தீர்களா?”

“நீ ஓய்வாக யோசித்துச் சொல்லு. ஒருமாத அ;வகாசம் தருகிறேன். உன் வாழ்க்கைக்குக் கிடைக்கும் நல்ல சந்தர்ப்ப மிது. நீ கைவிட்டால் வாழ்நாள் பூராவும் கஷ்டப்படுவாய்...”

உமாவை எச்சரிப்பது போல் கூறிவிட்டு சுகுமாரன் போய்விட்டான்.

கல்லூரிப்பட்டப் படிப்பு முடியும் வேளை பரீட்சைக்காக விடுதியிலிருந்து படித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே சுகுமாரன் வந்து கூறினான். அமைதியாகப் படித்துக் கொண்டிருந்த வேளை சுகுமாரன் வீசிய கல்லு, உமாவின் இதயத்தைத் குழப்பவே செய்தது. அன்று படிப்பே ஓடவில்லை. மற்றத் தோழியர் எவரிடமும் அவள் சொல்லவுமில்லை. அன்று பூராவும் குழம்பிய மனநிலையுடன் நேரத்தைக் கடத்தினாள்.

மறுநாள் திங்கட்கிழமை. கல்லூரி விரிவுரைகள் முடிந்த பின்னர் தன்னுடன் ஓரளவு அன்புகாட்டும் விரிவுரையாளர் விமலாதேவியுடன் பேசுவதற்காகத் தனிமையாக நின்றாள்.

“ஏன் உமா, ஏதாவது புரியாத பாடமிருக்கா?”

“இல்லை மாடம், பர்சனல் விஷயம் பேச வேண்டும்..”

“சரி சொல்லு..”

சுகுமாரன் முதல் நாள் கூறிய விஷயத்தைச் சொன்னாள்.

“இதுதானா பிரச்சனை...”

“மனமெல்லாம் குழம்பி படிக்க முடியாமல் இருக்கிறது.”

“உமா, இதையெல்லாம். சீரியஸாக எடுக்காதே. படிப்பிலே நீ கெட்டிக்காரியாயிருக்கிறாய். துணிச்சலோடு முற்போக்காகப் பேசுகிறாய். சினிமாக்களில் காதல், கல்லூரிக் காதல் எல்லாம் பார்த்து விட்டு கொஞ்சம் பணக்காரப் பசங்கள் சாதித்திமிரும் கொண்டவர்கள் காதல், தியாகம் என்று பேசி வருவது வியப்பல்ல. இது உனக்கு முதல் அனுபவமாயிருக்கும். அதுதான் மனக் கஷ்டப்படுகிறாய்..”

“அவன் மீண்டும் வந்து கேட்டுக்கொண்டே இருந்தால்..”
-உமா தயக்கத்தோடு சொன்னாள்.

“பிறகு பார்க்கலாம், வீட்டுக்காரரைக் கேட்க வேணும். படிப்பு முடியவேணும்...இப்படி ஏதாவது சாட்டுச் சொல்லிக் கடத்திவிடு..அவனுக்கும் பிறகுதான் தெளிவு வரும். தற்போது கொஞ்சம் இடம் தந்தாலும்...எவனும் சினிமாவுக்கு வா. சுற்றுலாவுக்குப் போகலாம் என்றெல்லாம் கேட்பார்கள். கலப்புத்திருமணம் வாய்ப்பானது. காதல் என்ற மயக்கத்தில் கட்டினாலும் ஒரு நாளைக்கென்ன வாழ்நாள்பூராவும் தொடர்ந்து 'சாதிப்புத்தியைக் காட்டுகிறாய்...முட்டாள் தனமாய் என்குடும்பத்தாரை விட்டு உன்னிடம் வந்தேன்..' என்றெல்லாம் திட்டிக்கொண்டே இருப்பான்.”

“வீட்டுக்குப் போய் விட்டு பரீட்சைக்கு வரலாமோ என்று எண்ணுகிறேன்... மாடம்..”

“இல்லை, நீ இந்தப் பிரச்சனையை நேர் கொண்டு பார். அடுத்த ஆண்டு எம்.ஏ.யும் நீ இங்கேயே படிக்கவேணும். எங்கே போனாலும் இப்படி பிரச்சனைகள் பெண்களுக்கு ஏற்படவே செய்யும். காதல், கீதல் என்று பேசவருவார்கள். கடிதம் எழுதுவார்கள். படித்த பெண்களுக்கு சில விஷயம் வேறுபாடாக இருக்கும். அதை நீயும் எதிர்கொண்டு தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.”

“சரி மாடம். நீங்க சொன்னபடியே நடப்பேன்..”

உமா மனதில் ஓரளவு தெளிவு ஏற்பட்டது. அதைத் தொட்டு ஒரு துணிவு. என் வாழ்க்கையைப் போராடியாயினும் நானே தீர்மானிப்பேன் என்ற திடமும் ஏற்பட்டது. விரிவிரையாளர் விமலாதேவியின் ஆலோசனைப்படியே சுருமாரனின் ஆவேசக் காதலை உமா சமாளித்தாள். அவனே உமாவினது சாதுரியமான பேச்சை ஓரளவு புரிந்து கொள்ளத் தொடங்கினான்.

“நீ என் காதலை உணராது தட்டிக் கழிக்கப் பார்க்கிறாய்...”

“அப்படியல்ல. நான் படிப்பதற்காக வந்தேன். என் பெற்றோரும் கிராமத்தில் ஏழை விவசாயிகள். மேலும் படித்து குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். இந்த விடுதியிலேயே அரசு தரும் சலுகையிலேயே இருந்து படிக்கிறேன் என்பது தெரியவேணும். காதல், கலியாணம் பற்றி நான் இன்றும் சிந்திக்கவேயில்லை...”

“பெண்களுக்கு காதல் என்றாலே அதன் புனிதத்தைத் தெரியாது. காதலிக்கும் ஆண்களை ஏமாற்றத்தான் தெரியும்...”

“அப்படிச் சொல்ல முடியாது மிஸ்டர் சுருமார். ஆண்கள் தான் எத்தனை பேரையும் காதலிப்பதாக கூறி ஏமாற்றிவிட்டும்

தமது குடும்பத்திற்கு, தமக்கு வாய்ப்பாக ஒரு பெண்ணைக் கலியாணம் கட்டி வாழலாம். பெண்கள் நிலை அப்படியில்லையே. அவர்கள் காதலிப்பதானாலும் நிதானமாகவே இருக்கும். கலியாணம், குடும்பம், குழந்தைகள் என நீண்ட பார்வை அவர்களில் இருக்கும்."

"இப்போது நான் ஏமாற்றிவிடுவேன் என்று நினைக்கிறாயா?"
-சுகுமாரன் அழுத்தமாகச் சொன்னான்.

"அப்படியல்ல. நான் காதலிக்கவோ, கலியாணத்துக்கோ தற்போது தயாராக இல்லை. என் படிப்பு முடிந்து கலியாணம் பற்றிய தீர்மானம் எடுத்து தயாராகும் வரை உன்னைக் காத்திருக்க வைக்க விரும்பவில்லை. அது வரை உன் காதல் கூட நிலைக்காது மாறியும் விடலாம். கடைசி நேரம் குடும்பத் தவருக்கு இந்தக் கலப்புத் திருமணத்திலே விருப்பமில்லை என்றால் நான் உன்னை ஏமாற்றி விட்டவளாவேன்." -உமா நிதானமாகவே சொன்னாள்.

"குடும்பத்தவர் காட்டும் மாப்பிளையைத் தான் கட்டுவேன் என்றால்...காதல் என்பதன் மகத்துவத்தை நீ படிப்பதில்லை.. அறிந்ததில்லையா?"

"அது பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. குடும்பத்தவர் தெரிபவரை எனக்கும் பிடித்துக் கொண்டால், நான் கலியாணம் கட்ட விரும்பியவேளை கட்டுவேன்..."

"கிராமத்தில் முறை மாப்பிள்ளை என ஒரு முரடனை, அல்லது சீர்சீதனம் பேசி ஒரு கூலி விவசாயியைக் காட்டினால் நீ கட்டிவிடுவாயோ..."

"விமலாதேவி மாடம் கலியாணம் பற்றி ஒரு தடவை விளக்கிச் சொன்னார். 'குடும்பத்தவர், பெற்றோர் முட்டாள்களல்ல. அவர்கள் கலியாணம் என்றால் தூரப்பார்வையுடனே குடும்பத்துக்கு வாய்ப்பான மாப்பிள்ளையை ஊரெல்லாம் தேடி,

விசாரணை செய்தே கட்டி வைப்பார். எங்கிருந்தோ ஒருவன் வந்து 'நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்' என்றதும் கண்ணை மூடிக் கொண்டு கட்டி வாழ்நாளெல்லாம் ஏமாந்து கஷ்டப் படுவதிலும் பார்க்க குடும்பம்வேணுமென்றால் அதன் விதிகளுக்கேற்ப கட்டிக் கொள்வதில் என்ன தவறு' என்று சொன்னார்..."

"அந்த மார்க்சிஸ்ட் மாடமுக்கு காதல், அதன் புனிதம், தெய்வீகம் பற்றி என்ன தெரியும்..."

"சினிமாக் காதல் பற்றியும் அவர்களுக்கு நல்லாத் தெரியும்..."

"ஆமா எங்க காதலெல்லாம் சினிமாக் காதலாகிவிட்டது. அப்படித்தானே....."

"ஏனப்படிச் சொல்ல முடியாது..." -உமாவின் துணிச்சலான பதில்.

"நீயும் இப்படியெல்லாம் என் காதலை அலட்சியப்படுத்திப் பேச வந்து விட்டாயா?"

"அப்படியல்ல.. நான் என் யதார்த்த நிலையையும் கருத்தையும் தான் சொல்லுகிறேன்..."

"கிராமத்தில் ஒரு முரடனை அல்லது குடிகாரனைத் தேடிக் கட்டி வைப்பார். நல்லாய் அடி. உதை வாங்கத் தயாராயிரு..."

"காதல் என்று வந்து கலியாணம் கட்டுபவர், மனைவியை அடிப்பதில்லை. திட்டிக் கொடுமைப்படுத்துவதில்லை என்று சொல்லுகிறாயா?"

"நீ சூனியத்திற்கு வந்து விட்டாய். பிளடி பிச்..." - ஆத்திரத்தோடு கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

அன்றோடு போய்விட்டான் என உமா எண்ணியிருந்தாள். ஆனால் ஒருவாரம் கழித்து மீண்டும் வந்து முதலில் மன்னிப்பு கேட்டான்.

“நான் அப்படியெல்லாம் பேசியது தவறுதான். ஏதோ ஆத்திரத்தில் பேசிவிட்டேன். சாரி”

விமலாதேவியிடம் சுகுமாரன் வைதுவிட்டுப்போன விபரத்தை மறுநாள் சொன்னபோதே அவர் சொன்னார்:

“அதுதான் ஆணாதிக்கத்தின் அடிமனதில் இருப்பது. தானே வார்த்தையாக வெளிவந்தது. ஆனாலும் அவன் விட்டு விட்டான் என்று நினைக்காதே. மீண்டும் வருவான்...”

அப்படியே சுகுமாரன் வந்து மன்னிப்புக் கூறிவிட்டு தன் காதலை மீண்டும் மீட்டத் தொடங்கினான்.

“எதற்கும் பரீட்சை முடியட்டும். என் படிப்பை இந்த வேளை தடை செய்ய வேண்டாம். கலியாண நினைவு உறுதியானால் எல்லாவற்றையும் கெடுத்துவிடும். பிளீஸ்..... பரீட்சை முடியும் வரை தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம்...”

தயவாக வேண்டினாள். அவனும் ஒப்புக்கொண்டு சென்றான். அங்கேயே எம்.ஏ. படிக்க இருப்பதாகவும் சொல்லியிருந்தாள்.

சில நாள் மனம் சிறிது குழம்பியிருந்தது. பின்னர் சிறிது சிறிதாக தெளிவு ஏற்பட்டது. விமலாதேவியும் அறிவுரை கூறினார். பரீட்சையில் கவனம் செலுத்தினாள். சனிக்கிழமை பரீட்சை முடிந்ததும் எவருக்கும் தெரிவிக்காது அன்றிரவே கிராமத்திற்கு சென்று விட்டாள். திங்கட் கிழமை பரீட்சை முடிவடையும் என சுகுமாரன் காத்திருந்தான்.

விமலாதேவியிடம் மட்டும் கிராமத்து முகவரி தந்திருந்தாள். விடுமுறை காலத்தில் மதுரையிலுள்ள கிராமப்புறங்களில் ஒரு ‘புரொஜெக்’ வேலை செய்ய நேரலாம். எழுதுவேன். வரவேண்டும். அதற்குப் பணமும் கிடைக்கும் என தெரிவித்திருந்தார்.

உமா திருச்சியைச் சார்ந்த கிராமத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்தவள். எட்டரை என்ற கிராமம். காவிரி பாயும் பசுமை வயல்கள். பரம்பரையாக அரை ஏக்கர் நிலம் மட்டும் தந்தையாருக்குச் சொந்தமாக இருந்தது. இரண்டு போக நீர் கிடைத்தாலும் செலவு போக விளையும் நெல்லு வீட்டுச் சாப்பாட்டுக்கே போதாது.

அப்பாவும் அம்மாவும் கூலி விவசாயியாகவும் உழைத்தனர். சாதியைச் சார்ந்தே கிராமத்தில் கூலி வேலையும் கிடைத்தது. தந்தையார் புறக்கிராமங்களுக்கும் வேலைக்குச் செல்வார். அவ்வேளை தமது வயலை அம்மாவும் அண்ணனும் கவனித்துக் கொள்வர். வீட்டு வேலைகளை அக்கா கவனிக்க வேண்டிய தேவையும் இருந்தது.

அண்ணனும் படிப்பை விட்டு கிராமத்தில் வேலை கிட்டும் வேளை கூலித் தொழிலில் தொடர நேரிட்டது.

அக்காவின் கலியாணத்தையொட்டி அப்பா கடன்பட நேர்ந்தது. சொந்த நிலமுள்ள விவசாயக் குடும்பம் என்றே அம்மாவிடமிருந்த பவுண் போக மேலும் ஐந்து பவுண் போட்டு விட்டனர். விளைச்சலில் சேமித்து கடனைத் தீர்க்கலாம் என்று நம்பியிருந்தனர். அடுத்து இரண்டு வருடம் காவிரித் தண்ணீர் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதால் ஒரு போகமே பயிரிட முடிந்தது. கடனையும் வட்டியையும் அடைக்க, அடுத்த வயல் நிலத்தை ராக்டர் போட்டு உழுது விதைத்து வந்தவனுக்கே விற்க நேரிட்டது. குடும்பமே கூலி விவசாயியாக மாறியது.

நல்லவேளை, வேறு தம்பி, தங்கை பிறக்கவில்லை. உமா நடுநிலைப் பள்ளிக் கூடத்தில் படித்து வந்தாள். அண்ணனும் அவளைப் படிக்க வைக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வத்துடன் இருந்தான். ஏழாம் வகுப்பில் படிக்கும் வேளை தலைமை ஆசிரியர் அடுத்த தெருவில் ஒரு கலியாணத்திற்கு வந்திருந்தார். வயலோரமாக ஒருவரோடு தெருக் கரையில்

நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தார். உமா அவ்வேளை அண்ணனிடம் அவரைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

“அண்ணா அதோ பேசிக் கொண்டு நிற்கிறாரே மடித்த சால்வையுடன். அவர்தான் நம்ம தலைமையாசிரியர். அங்கே பொட்டு வாத்தியார் என்று பட்டப் பேர்..”

“ஏனடி பொட்டு வாத்தி என்று பேர்..”

“எப்போதும் சந்தனப் பொட்டு வைத்திருப்பார். இப்போதும் பாரேன்...”

அண்ணன் சிரித்துவிட்டு அவரை நோக்கி நடந்தான்.

அண்ணன் ஏதாவது சொல்லிவிடுவானோ என உமா பயந்திருந்தாள். அண்ணன் சுட்டிக் காட்டிய தலைமை ஆசிரியர் மற்றவரோடு சிரித்துப் பேசுவது தெரிந்தது. சிறிது நேரத்தில் காத்திருந்த அண்ணனோடு திரும்பிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

சிறிது நேரத்தில் அண்ணன் திரும்பி வந்தான்.

“என்னண்ணா பேசினாய்...?”

“உன்னுடைய படிப்புப் பற்றிக் கேட்டேன்..”

“என்ன சொன்னார்...”

“கெட்டிக்காரப் பெண்ணு. படிப்பை இடையில் நிறுத்தி விடாதையுங்கோ என்று சொன்னார்.”

“ஆமாண்ணா நான் எப்படியும் படிக்கவேணும்.”

“ஆமா நீயாவது படித்து நம்ம குடும்பத்தை உயர்த்த வேணும்...”

உமாவுக்கு ஓரளவு நம்பிக்கை வந்தது. அவளது வகுப்பில் பெரிய பெண்ணானதும் வீட்டிலே நிறுத்தி விடுவதை அவள் அறிவாள். அக்காவிிற்கும் அதுவே நடந்தது.

அக்கா தன் சிறுபையனோடு ஒரு தடவை வீட்டுக்கு வந்திருந்தாள். கணவனின் கிராமத்திற்கு போகவே ஆர்வ மில்லை. உமா பையனைத் தூக்கித் திரிந்து ஓடிவிளையாடி மகிழ்ந்தாள்.

அதே வேளை அக்கா அம்மாவிடம் புகுந்த வீடு பற்றிக் குற்றம் கூறி அழுததும் உமாவின் செவியில் விழுந்தது.

“இந்தக் காதுக்குச்சி தவிர நீங்க தந்த பணமெல்லாம் போய்விட்டதம்மா.”

“ஏன், என்ன நடந்தது?...” தாயார் கேட்டாள்.

“கோவில் திருவிழா, தங்கை பெரிய பெண்ணான சடங்கு, தங்கையின் மாப்பிள்ளையின் தலை தீபாவளி...என்றெல்லாம் போய் விட்டது...”

“போய்த் துலையுதடி- ஏதோ குடி கிடி என்று மாப்பிள்ளை அழிக்கேல்லைத்தானே...”

“அதுக்காக எனக்கு ஒன்றுமேயில்லை...”

“இங்கே என்னிடம் ஏதாவது இருக்காடி...உமாவேறு வளர்ந்து விட்டாள் பார்த்தாயா.. இன்றைக்கோ நாளைக்கோ என்றிருக்கிறாள்.”

‘அவளையாவது நல்ல இடத்தில் கொடுக்கப்பார்க்க வேணும். அந்த வீட்டில் அடி, உதை வேறு. சொல்லி ஆறவே ஆளில்லை...’ -அக்காவின் சோகக்குரல்.

“என்னடி நான் வாங்காத அடியாடி..... உன் அப்பனிட்டை நீயே பார்த்திருப்பாயே.....”

“அந்த ஊருக்கே போகவே விருப்பமில்லை.....”

“வேறா எங்கேயடி போக முடியும். இங்கே கூட உனக்கும் பிள்ளைக்கும் சோறு போட முடியுமா? உன் கலியாணத்துக்கு ஆடம்பரமாய் சோறு போட்டமே நிலமும் போச்சு...”

“சரி சரி அதைக் கேட்டு காது புளிச்சுப் போச்சு. எத்தனை தரம்..வந்த நேரமெல்லலம் சொல்லிக்காட்டினியே..”

“என் வயித்தெரிச்சலை வேறே ஆருக்கு சொல்லுவேன்.”

“ சரி சரி... தம்பி காதிலை இதையெல்லாம்... சொல்லி விடாதே... பிறகு சீறுவான்..”

வீட்டில் நடந்த சம்பவங்கள் உமாவைப் படித்து முன்னேற வேண்டும் என்று தூண்டின; குடும்ப வாழ்க்கை பற்றிய துன்ப நிலையும் தொடர்ந்து நினைவூட்டின. அதன்மேல் அடிமனதில் குடும்ப வாழ்வு பற்றி வெறுப்பும் ஏற்பட்டது.

எட்டாம் வகுப்பில் பிற்பட்ட சமூகத்தவர். பெண் கல்வி என்பதில் தலைமையாசிரியர் ஊக்கப் பணம் உமாவிிற்கும் கிடைக்கச் செய்தார். அதனாலும் அவள் கல்வியை தொடர முடிந்தது.

அண்ணனுக்கு வீட்டில் கலியாணப் பேச்சுகள் வந்தன. அவன் மறுத்துவிட்டான்.

“பெரிசான தங்கை வீட்டிலிருக்க எனக்கென்ன கலியாணம். அப்படியென்றாலும் என் தங்கை காலேஜுக்குபோய் படித்துப்பட்டம் பெற்ற பிறகுதான்” -அண்ணன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

மேல் வகுப்புகளில் படிக்கும் போதும் விடுமுறை நாட்களில் வீட்டிற்கு வரும் பிள்ளைகளுக்கும் உமா பாடம் சொல்லித் தந்தாள்.

அறுவடைக் காலங்களில் பள்ளிக்கூடம் போகாது வயல்களில் பிள்ளைகள் வேலை செய்வார்கள். ஆண், பெண், வளர்ந்தவர்கள் சிறுவர் சிறுமியர் என்ற பேதமில்லை. எல்லோரது உழைப்பும் பயன்பட்டது. உமா கூலிவேலைக்குச் செல்லாது படிக்கும்படி அண்ணன் வற்புறுத்துவான். இப்படி

வேலையிருக்கும் நாட்களில் ஏன் பள்ளிக் கூடங்களுக்கு விடுதலை தரக்கூடாது என உமா எண்ணிக் கொள்வாள்.

பிளஸ் டீ வகுப்பில் உமா சிறப்பாகச் சித்தி பெற்றாள். கலை சார்ந்த பட்டப் படிப்பிலேயே அவள் ஆர்வம் இருந்தது. அவள் பெற்ற புள்ளிகளுக்கு பல துறைகளில் கற்க வாய்ப்பிருந்த போதும் கலை சார்ந்த கல்வியில் கற்று ஆசிரியர் தொழில் செய்யவே விரும்பினாள்.

தஞ்சாவூர் கலைக்கல்லூரியில் விடுதியில் இருந்து கற்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அரசு தந்த சலுகைக்கு மேலாக அண்ணனும் தன் உழைப்பில் உதவி வந்தான்.

விடுமுறையில் வரும்வேளை 10,12ம் வகுப்பு மாணவ, மாணவியருக்குப் பாடம் சொல்லித் தருவதிலும், உமா உதவி வந்தாள்.

பட்டப் பரீட்சை முடிந்து வீடு வந்ததும் அண்ணன் மட்டுமல்ல வீட்டிலும் உறவினரிடையேயும் உமாவின் மதிப்பு உயர்ந்தது.

8

கிராமத்துக்குத் திரும்பி அண்ணனிடம் தன் பரீட்சை எழுதிய விபரம் எல்லாம் கூறலாள். முதல் வகுப்பில் தேர்ச்சி கிடைக்கும் என பெருமையோடு அண்ணாவை திருப்திப் படுத்தத் தக்கதாகவும் சொன்னாள். பின்னரே அந்த வார்த்தைகள் அவருக்குப் புரியாது எனவும் எண்ணிக்கொண்டாள்.

அண்ணாவுக்கு இனிப் பெண் பார்க்கலாம் என தாயாரிடம் சொன்னாள். தாயாரும் சொன்னாள்.

“முதலில் உன் பரீட்சை முடிவு வரட்டும். நீ முதலில் வேலை தேடி உழைக்கத் தொடங்கு. அதன் பிறகு பார்க்கலாம்.”

“இல்லையம்மா. நான் மேலும் இரண்டு வருஷம் படிக்க வேண்டும். அப்போது தான் நல்ல வேலை தேடலாம்.”

“நீ எப்போது படிப்பு முடிக்கப் போகிறாயோ இந்தக் குடும்பத்தைத் தூக்கிவிடப் போகிறாயோ” அம்மா தன் ஏக்கத்தைத் தெரிவித்தாள்.

கொஞ்சம் பொறம்மா. எல்லாமே சரி வந்து விடும்....”

“உனக்கே வயதாகிவிட்டது, கலியாணம் கட்டாமல் அண்ணாபற்றிப் பேசுகிறாய்....”

“என்னைப்பற்றிக் கவலையே வேண்டாமம்மா... என்கலியாணத்தை நானே தேவை ஏற்படும் போது பார்த்துக்கொள்வேன்...”

“நீ இப்படிச் சொல்லுவாய். நாலுவகுப்புக் கூடப்படித்து விட்டாய். ஊர் உலகத்திற்கு நாமஎல்லோ பதில் சொல்ல வேணும்...” -தாயார் கூற்றை அவள் புரியாமலில்லை.

பெண் பெரிசான உடனேயே மாப்பிளை தேடி வயசான பெண்ணை விரைவிலேயே அகற்றி விடும் போக்கு ஏன் வந்தது என்பதைப் பற்றி சமூகவியல் பாடத்தின்போதும் படித்திருந்தாள்.

பெண்ணுக்கும் பாதுகாப்பளிப்பது, வன்முறையாக ஏதாவது நடந்தாலும் பின்னர் திருமணப் பிரச்சனை ஏற்படலாம் என்ற அச்சமும் ஒரு காரணம் என விமலா தேவி கூறினார். மேலும் முறைப் பெண்ணாகக் கட்டிக்கொடுக்கும் வழக்கத்தில் குடும்பத்துள்ளேயே வயதாகும் தம்பியாருக்கு அக்கா தன் மகளைத் திருமணம் செய்து சொத்துகளை வெளியே போகாது குடும்பத்துள்ளே வைத்திருத்தல். வயது வேறுபாட்டைக் குறைக்கத் தொடர்ந்து இளம் வயதிலேயே பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுத்து பிள்ளைபெறச் செய்தல். இக்கலாச்சாரச் சட்டங்கள் குழந்தைப் பேற்றில் நடக்கக் கூடிய அபாயங்களை எண்ணிப்

பார்ப்பதில்லை. பெரிய பெண்ணானதும் பாலுணர்வு உந்தலில் பெண் ஏமாந்து தவறிப் போகலாம் என்ற அச்சமும் பெற்றோருக்கு ஏற்படலாம். தமக்கு முதுமை ஏற்பட்டதால் இறக்க நேரிட்டால் வயது வந்த பிள்ளை கலியாணமின்றி கஷ்டப் படநேரலாம் என்ற கருத்தும் கூறப்பட்டது.

உமா கிராமத்துக்கு வந்து குதூலத்துடன் உறவினர் வீடுகளுக்கெல்லாம் சென்று வரத்தொடங்கி இரண்டு வாரம் ஆகிவிட வில்லை.

விமலாதேவியின் அவசரகடிதம் ஒன்று வந்தது. மதுரையைச் சார்ந்த ஆண்டிப்பட்டிக் கிராமப் பகுதி, அது சார்ந்த சிறுநகரப் பகுதிகளில் சில புள்ளிவிபரக் கணக்கெடுப்பதற்கு தேர்ந்த சிலபெண்களில் உமாவையும் தேர்ந்ததாகத் தெரிவித்திருந்தார். மதுரை அரசினர் கல்லூரிக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையில் வரும்படியும் அங்கிருந்து வண்டியில் சென்று யாவரும் தங்க ஒரு வீடு ஏற்பாடு செய்திருப்பதாகவும் எழுதியிருந்தார். கிராமப்பணி, சாதாரண சேவைகள் சில எடுத்து வந்தாலே போதும். தங்க நகை போட வேண்டாம். அரசு சாரா அலைப்பு வெளிநாட்டு உதவியுடன் கணக்கெடுப்பு நடத்துவதால் செலவு போக நாளுக்கு நூறுரூபாப்படி அறுபது நாட்களுக்குப் பணம் கிடைக்கும். விடுமுறை காலத்தை கணக்கெடுப்பு கல்வியில் பயன்படுத்தின் பணம் மட்டுமல்ல வருங்காலத்திலும் இத்தகைய பணிகள் பெறலாம் என்ற அறிவுரையுடன் எழுதியிருந்தார்.

கணக்கைப் பார்த்தால் ஆண்டு பூராவும் உழைத்தாலும் குடும்பத்தவர் அத்தொகையைப் பெற முடியாதுபோலத் தெரிந்தது. உமா ஆர்வத்தோடு அண்ணா, அம்மாவிற்கும் தெரிவித்துப் புறப்படத் தயாரானாள். உடனேயே விமலாதேவிக்கு தான் உரிய நாள் வருவதாகக் கடிதம் எழுதி விட்டாள். திருச்சி நகரிலிருந்து தேர்ந்த மீனா என்ற பெண்ணிடம் சென்று ஞாயிறு காலையில் பஸ்ஸில் புறப்பட ஏற்பாடு செய்தாள்.

இரு பெண்களும் ஞாயிறு காலை பஸ்ஸில் புறப்பட்டு மதுரைக் கல்லூரியில் சேர்ந்தனர். அன்று மாலையில் கணக்கெடுப்புக்காக வந்த பெண்கள் யாவருக்கும் செய்யவேண்டிய பணி பற்றி விமலாதேவி விளக்கினார். எல்லாப் பெண்களுமே சாதாரண குடும்பங்களில் இருந்து தேர்ந்தது பற்றி யாவரும் வியப்படைந்தனர். எம்.ஏ முதலாண்டு படிப்பவரிடையேயும் பெண்கள் சிலர் இருந்தனர். சிலர் முன்னர் அவரது மாணவியர். இருவர் திருமணமானவர்.

“ஏன் மாடம் காலேஜில் கார் வசதியுள்ள மாணவியரும் இருந்தார்களே. மிதுலா, மோகனா அவர்களை விட்டு என்னையெல்லாம் அழைத்தீர்கள்!” - ஒரு பெண் கேட்டாள்.

“இந்தக் கணக்கெடுப்புக்கு கிராமப்பெண்களுடன் பழகத் தக்க பெண்களே தேவை. கணக்கெடுப்பு விபரத்தைப் பற்றி அறிந்த பின்னர் உங்களுக்குப் புரியும்...”

விமலாதேவி கூறிக் கொண்டே வினாக் கொத்தாகத் தயாரித்து அச்சிடப்பட்ட மாதிரிப் பத்திரத்தை யாவரிடமும் வழங்கினார்.

“குடும்பப் பெண்கள் மேல்நடத்தப்படும் வன்முறையைக் கணக்கெடுப்பதே முக்கிய நோக்கம். சாதாரண கிராமப் பெண்களோடு பழகி விபரங்களைப் பெறத்தக்க தகுதி உங்களிடம் மட்டும் இருப்பதாலேயே தேர்ந்தோம்.” -என்றார் விமலாதேவி.

எல்லாப் பெண்களும் வினாக்கொத்தை படிப்பதற்காகச் சில நேரம் அவகாசம் தரப்பட்டது. பின்னர் விமலாதேவி சுருக்கமாகச் சொன்னார்:

“நீங்க ஆடம்பரம் எதுவுமின்றி சாதாரண புடவை கட்டி கிராமப் பெண்களின் தரத்திற்கு இறங்கினாலே இப்பணியைச் சரியாகச் செய்ய முடியும். குடிசைகளில் நுழைந்ததும்பாய்

போட்டு வரவேற்கும் முறைக்கு இடம் தராது அவர்களோடு நிலத்தில் உட்கார்ந்து அந்நியோன்யமாகப் பழகி முதலில் அவர்களை வெற்றி கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுதே உண்மையான பதில்களைப் பெற முடியும். அது நீங்கள் பழகும் முறை, பேச்சு வன்மையைப் பொறுத்தது. காலில் சிலிப்பர் போடாது குடிசைகளில் நுழைய வேண்டும். கால் கொலிசு எதுவும் அணியக் கூடாது.”

“சில வினாக்களுக்கு உண்மையான பதில் பெறுவது கஷ்டமாக இருக்கும்...” - ஒரு பெண் சொன்னாள்.

“முகபாவங்களிலிருந்தே உண்மை பேசுகிறார்களா, மழுப்புக்கிறார்களா என்பதை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம்.”

“பதில் வார்த்தைகளாகப் பெற வேண்டமா?”

“ஆம். இல்லை என்ற தலை அசைவுகளிலிருந்தும் பதிலைப் பெறலாம். மற்றும் நீங்கள் வினா எழுப்பும்முறையிலே பதிலைப் பெற்றுவிடலாம். உதாரணமாக வீட்டுக்காரர் பசியோடு வீட்டுக்கு வரும் வேளை சாப்பாடு தயராக இல்லை என்பதைத் தப்பாக எடுத்துக் கொண்டு, திட்டுவாரா அல்லது கோபத்தோடு சாப்பிடாமல் போய்விடுவாரா, பாத்திரங்களை வீசுவாரா, சிலவேளை அடித்தும்விடுவாரா என்று கேட்பின் நிச்சயம் ஒரு பதில் வரவே செய்யும். ‘அடித்து விடுவார்’ என்று சொல்லத் தயங்கி, ‘சிலவேளை...’ என்றும் பதில் வரலாம். அல்லது நம்ம வீடுகளில் நடப்பதைக் கூறினும் உண்மையான பதில் வரலாம். விமலாதேவி வேறும் சில உதாரணம் கூறிவிளக்கினார்.

“தப்புச்செய்தால் வீட்டுக்காரர் திட்டுவதை, அடிப்பதை இப்போது நிறுத்தி விட்டாரா?” என்றும் கேட்பின் ஆம், இல்லை என உடனே பதில் வரும். என்றும் திட்டியதில்லை என்ற பதில் கூறும் சிந்தனை அத்தனை விரைவில் தோன்றாது. இப்படி வேறும் பல கூறினார். பாலியல் சார்ந்த வன்முறை பற்றிய

வினா, பதில்கள் உமா போன்ற பெண்களுக்குக் கஷ்டமாக இருப்பதை உணர்ந்த விமலாதேவி கூறினார்:

“இவற்றையும் நீங்களும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். கிராமியப் பெண்களே துணிச்சலாக சில விஷயங்கள் பற்றிச் சொல்லக்கூடியவர்...”

“நாம பார்க்கப் போவது கூலிவிவசாயப் பெண்களா.... மிராசுதார் வீட்டுப்பெண்களா?” -ஒரு பெண் கேட்டாள்.

“அன்றன்று நீங்க போகும் வீட்டார் பெயர்கள் தரப்படும். அவற்றில் கூலி விவசாயப் பெண்கள், நடுத்தர விவசாயப் பெண்கள், சில பணக்கார விவசாயிகளாகவும் இருப்பார்கள். வீட்டில் அவர்கள் இருக்கும் நேரம் அறிந்து செல்ல வேண்டும். ஒரு குழந்தையாவது பெற்ற பெண்கள், 5 வருடமாவது குடும்பம் நடத்தியவர், பெரும்பாலும் 15 தொடக்கம் 45 வயதுவரை உள்ளபெண்களையே தேர்ந்துள்ளோம். அதற்குரிய காரணங்களையே பிறகு அறிவீர்கள். இவையாவும் நானாகத் தீர்மானித்ததல்ல. கேள்விக் கொத்துப்பத்திரங்கள் வேறு குழுவாலேயே தயாரிக்கப்பட்டது. அங்கு நான் ஒரு அங்கத்தவரே. நடைமுறைப்படுத்தும் பொறுப்பே என்னுடையது. நாளைக்கு அந்தந்தப் பகுதியில் உதவுவதற்கு, ஆங்காங்கே அறிமுகமான வேறு பெண்களும் வருவார்கள். வீடுகளுக்கும் அழைத்துச் செல்வார்கள். ஆகவே நீங்கள் எதற்கும் அஞ்சத் தேவையில்லை. மற்றைய பிரச்சனைகளை விடுதியில் இரவில் சந்தித்துப் பேசிக் கொள்வோம். விமலாதேவி மேலும் விளக்கிக் கூறினார்.

மேலும் தங்கும் வசதி, உணவு பற்றியும் தெரிவித்தார்.

“கிராமங்களில் அதிக சலசலப்பு ஏற்படாதபடியும் ஏதோ அரசு சார்ந்தவர் சில விபரம் பெறுவதாகக் கருதும் விதமாகவும் நடைபெறும். கடிநாய் உள்ள வீடுகள் பற்றி கவனித்துக் கொள்ளவேண்டும். சில வீடுகளுக்கு இரண்டு தடவை கூட

செல்ல நேரலாம். சாவதானமாக வீடுகளில் முதலில் பேசிப் பழகி அவர்களது அன்றாட வேலைகளிலும் உதவுவதாகக் காட்டியே பின்னர் விபரங்களை அறிந்து குறித்துக் கொள்ள வேண்டும்... வீடுகளில் கட்டும் சாதாரண சேலையே போதும். நீங்களே கழுவிக்கொள்ளலாம். கைச் செலவுக்காகப் பெறும் பணத்தில் கைத்தறிச் சேலைகளும் தேவைப்படின் வாங்கிக்கொள்ளலாம்."

இத்தகைய பணிகளில் ஏற்கனவே பழகி விபரம் சேகரிப்பதில் அனுபவம் பெற்றவராக விமலாதேவியின் பேச்சுகள் இருந்தன.

மற்றைய பெண்களுடன் பேசிப் பழகத்தக்க வாய்ப்பும் இருந்தது. எல்லாப் பெண்களுமே கிராமவாழ்வில் அனுபவமுள்ளவராகவே விமலாதேவி தேர்ந்திருந்தார்.

கிராமங்களில் பெண்களும் காலில் செருப்பு எதுவும் போடுவதில்லை. வெற்றுக்காலோடு நடந்து பழகியவராலேயே கிராமப்புறங்களில் அப்பெண்களின் தரத்துக்கு இறங்கிப் பழகி புள்ளிவிபரங்கள் சேர்க்க முடியும் என்ற கருத்தும் தெரிவித்திருந்தார். முன் அனுபவமும் பெற்றவர், அவரும் கிராமத்தில் வாழ்ந்து பழகியிருக்க வேண்டும் என்பதையும் யாவரும் உணரக்கூடியதாக அவரது பேச்சும் செயல்முறைகளும் இருந்ததை யாவரும் தரிசித்தனர்.

விமலாதேவியின் பின்னணியையும் அறிவு, திறமையையும் உமாவும் வேறு இருவர் மட்டும் ஏற்கனவே அறிந்திருந்தனர்.

9

அன்று மாலையே வேன் ஒன்றில் யாவரும் ஆண்டிப் பட்டிப் பக்கமாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். வசதியான தங்கும் விடுதிபோன்று, பல அறைகள் கொண்ட ஒரு வீடு,

இருவருக்கு ஒரு அறையாகத் தரப்பட்டது. படுக்கை குளியலறை, உட்கார்ந்து படிக்க எழுதத்தக்க மேசையாவுடே வசதியாக இருந்தன. முன்னர் கல்லூரி விடுதியில் தங்கிப் படித்தபோதும் அத்தகைய சிறப்பான தங்கும் இடத்தைக் கண்டதில்லை. தன் திருச்சித் தோழியை தன் அறையில் சேர்த்துக் கொண்டாள்.

இரவு எல்லோரும் ஒரே வேளையில் உட்கார்ந்து சாப்பிடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. சப்பாத்தி, தோசை, பழங்கள் பரிமாறப் பட்டன.

மறுநாட்காலை ஒன்பது மணிக்கு யாவரும் தயாராக இருக்கவேண்டும் என விமலாதேவி அறிவித்தாள்.

இரவு உமாவுக்கும் நல்ல தூக்கம். அறையின் சன்னல்களுக்கு நெட் அடித்திருந்ததால் கொசுத் தொல்லையில்லை. மென்மையான 'போம்'மெத்தை. விடுதியில் பிற மாணவியருடன் பழகியிருந்ததால் இரவில் தூங்கும் போது நீள் சட்டை அணிவதும் பழக்கமாக இருந்தது. முன்னர் விமலாதேவி கடிதத்தில் அறிவித்திருந்தபடி சாதாரண சேலைகள் சில மட்டுமே தயக்கத்தோடு எடுத்து வந்திருந்தாள். தற்போது அவையே பயன்படத்தக்கதென உணர்ந்து கொண்டாள். அப்போதும் தன்னிடம் இருந்த சுரிதாரில் ஒன்றை எடுத்து வந்திருந்தாள். நீள் சட்டையும் இரண்டு கொண்டு வந்திருந்தாள். தற்போது வசதியாக அணிந்து தூங்கவும் முடிந்தது.

காலையில் உணவு முடித்து யாவரும் கிளம்பும்போது அவரவர் உடைகள் சாதாரணமாக கிராமப்பெண்களோடு ஒத்து உள்ளனவா என்பதையும் விமலாதேவி சரிபார்த்துக் கொண்டாள். முடியைக் கூட அத்தனை அழகுபடுத்த வேண்டியதில்லை என்றும் ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தாள்.

கைச் செலவுக்காகப் பணமும் நண்பகல் உணவும் உரிய பத்திரங்கள் கொண்ட கோப்பும் யாவருக்கும் தரப்பட்டது.

அவை தவிர வீட்டுப் பெண்ணுக்கு அன்பளிப்பாக வழங்கும் சோப்பு, பெளடரும் பையில் வழங்கப்பட்டது. அவற்றை ஒரு கம்பெனி இலவச விளம்பரத்திற்காகக் கொடுத்திருந்தது.

அந்தந்த வீடுகளில் தேனீர், உணவுகளிலும் வெறுப்புக் காட்டாது தமது உணவுடன் சிறிது பெற்று சாப்பிடுவதற்கும் அறிவுரை கூறப்பட்டது. வீட்டாருடன் ஒருவராகப் பழகி பிற விபரம் அறிந்த பின்னரே வன்முறை விபரங்களை சிறிது சிறிதாகக் கேட்டறியவேண்டும். நன்குபழகிய பின்னரே உண்மை வெளிவரும் என்பதை மனதில் பதிக்க வேண்டும் எனவும் விமலாதேவி சொல்லியிருந்தார். சிலிப்பர் தேவைப் படுவோர் கையிலுள்ள பிளாஸ்டிக் பையில் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும். சமாளிக்க முடியாத கரடுமுரடான இடத்திற்குப் பயன்படுத்தலாம் என்றார். வெப்பந்தான். குடை கிடையாது. முந்தானை சேலையை தலையில் போடலாம் என்றார்.

வீடுகளில் ஆண்கள் ஏதாவது விசாரிக்க நேரின் சமையல், பிள்ளைகள் பராமரிப்பு, வீடுகளை சுத்தமாக வைத்திருப்பது போன்றவற்றைச் சொல்லித் தரவந்ததாகவும் கூறிவிடலாம். பெரும்பாலும் உரிய பெண்ணிடம் தனிமையில் பேசிப் பழகி விட்டுப் பத்திரங்களை நிரப்பலாம்; பெயர் எதுவும் வேண்டியதில்லை; தரப்பட்ட எண்ணிலிருந்து நாம் பின்னர் தரம் பிரித்துக் கொள்வோம் என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டது. வேலைகுறைவான வெப்பகாலம்; பெண்கள் வீட்டிலேயே இருப்பர். அதே நேரத்தில் விபரம் எடுக்க முடியாவிடின் இரண்டாவது தடவை செல்லலாம். மொத்தமாக 3500 வீடுவரை முடிக்க வேண்டும்.

வேனில் அழைத்துச் சென்று அவரவர் ஆங்காங்கே குறிப்பிட்ட வீடுகளில் இறக்கிவிடப்பட்டனர். பெரும்பாலும் கிராமப் பள்ளிக் கூட ஆசிரியர்களே அங்கு அழைத்து அவரவர் குறிப்பிட்ட வீடுகளைச் சுட்டிக் காட்டினர்.

ஆரம்பத்தில் சில வீடுகளில் உமாவிிற்கும் பிரச்சனைகள் இருக்கவே செய்தது. பின்னர் பழகிவிட்டது. பெரும்பாலான குடிசைகள் அவளது வீட்டுத்தரத்திலே இருந்தன. ஓரிரு வீடுகள் அன்றாடம் காய்ச்சிகளாகவே இருந்தன. மாலையில் வீட்டுக்காரர் கொண்டுவரும் பணத்திலேயே அரிசி, காய், எண்ணெய் வாங்கி அடுப்பெரிப்பதாகவும் இருந்தது. பெண்ணுக்கும் கூலி வேலை கிடைக்கும் வேளைகளில் ஓரளவு பிரச்சனையில்லாது ஆக்கிச் சாப்பிட முடிந்தது. இந்நிலையிலும் புருஷனின் ஆதிக்கமும் தண்டனைகளும்.

மாலையில் விடுதிக்கு யாவரும் அழைத்து வரப்பட்டனர். தேனீர் சிற்றுண்டியின் பின்னர் அன்றைய அனுபவங்கள், பிரச்சனைகள் ஆராயப்பட்டன. விமலாதேவி தன் அறிவுரைகளைத் கூறினார். அவரவர் பூர்த்தி செய்த பத்திரங்களை மட்டும் அவர் பெற்றுக் கொண்டார்.

இரண்டு மூன்று நாட்களில் உமாவிிற்கு யாவும் பழக்கமாகிவிட்டது. பெண்களுடன் லாவகமாகப் பேசிப்பேசி விபரங்களைப் பெற்றுக் குறித்துக் கொள்ள முடிந்தது. தமது வீடுகளிலே நடைபெறும் வன்முறைகள் பழகிவிட்டதனால் முன்னர் பார்த்த வன்முறைப் பிரச்சனைகள் முழுமையாகத் தெரியவில்லை; தற்போது விசாரித்தறிந்தபோது பயங்கரமாகத் தோன்றியது. நேரத்துக்கு உணவு, வாய்க்கு ருசியான சமையல் பற்றி மனைவியுடன் போர்தொடுத்து பல்வேறு வன்முறை ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தும் போக்குகள் பயங்கரமாகவும் தெரிந்தன. "வீட்டில் செலவுக்குப் போதிய பணமில்லாத போது எப்படி எண்ணெய், மசாலா, சரக்கு வாங்கி அவர்களது வாய்க்கு ருசியாகச் சமைக்க முடியும்." என்று ஒரு பெண் யதார்த்த நிலைமையைச் சொன்னாள்.

"ஏண்டி கடன் வாங்கியாவது சமைக்கேல்லை என்பார் சிலவேளை; மளிகைக்கடையில் பல்லைக்காட்டி கடன் வாங்கிச் சிலநேரம் வாங்கிச் சமைச்சாலும் ஏண்டி, அவனிடம் பல்லைக்

காட்டினாய், பக்கத்திலே எங்காவது பத்து ரூபா கடன் கேட்டிருக்கலாமே என்பார்..” -ஒரு பெண் குறை பட்டாள்.

“என்னவேளை வருவார் என்று தெரியாது வந்த உடனே சூடாக சோறு போடவேண்டும்” என ஒரு பெண் குறை பட்டாள். “எப்படி முடியும்?” -உமாவையே கேட்டாள்.

“கையால், தடியால் அடித்துவிட்டு வெளியே போய் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்து படுத்துக் கொள்வார். பிறகு வந்து ‘கால்பிட்யெடி கழுதை’ என்றும் கத்துவார். அவ்வேளை எதுவும் பேசப்படாது. ஏதாவது அவரைப்பற்றிச் சொன்னால் நான் பிடித்த காலாலேயே உதை விழும்....” -மற்றொரு பெண்.

“நம்ம வீட்டையும் பிள்ளைகளையுமே சரியாகப் பார்க்க முடியேல்லை. அவர் கூத்தி வேறு வைத்திருக்கிறார்...” வேறொரு வீட்டுக் குரல்.

“என்னுடைய சமையல் அவரது நாவுக்கு பிடிக்காது. அம்மா சமையல்.. அம்மா சமையல் என்று கத்திக் கொண்டே இருப்பார். எனக்குச் சிலவேளை தாங்க முடியாத கோபம் வரும். அம்மாவைக் கூப்பிட்டுச் சமைக்கப் பண்ணுவதுதானே என்று சொன்னால். ‘ஏன்டி எங்க அம்மா உனக்கு வேலைக்காரியாடி’ என்று விழும்.” -இன்னொரு பெண்.

“நம்ம புருஷனை நீ பார்க்கணும். பீமன் மாதிரி உடம்பும் மீசையும். என்னுடைய உடம்பைப் பாரு, அவரில் பாதி, விரும்பிய வேளையெல்லாம் ஏறிப்படுத்திடுவார். அப்பாடா, மூச்சிழுக்கும் இது என்ன வாழ்க்கை. பிள்ளைகளாய் பெத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.” -மற்றொரு பெண்ணின் சோகக்குரல்.

கேள்விக் கொத்து கோப்பை எடுத்து விரித்துவைத்துக் கொண்டு விசாரித்து நிரப்பாது உரிய பெண்ணுடன் ஓய்வாக கதைத்தே உமா விபரங்களைப் பெற்றுவிட்டு பின்னர் நிரப்பு வான். சில விஷயங்களை மட்டும் மறந்தாலும் எனக்குறித்துக்

கொள்வாள். அறிய வேண்டிய கேள்விக்கொத்து விபரம்யாவும் அவளுக்கு மனப்பாடமாகிவிட்டது.

வயது, கல்வி, கணவரது படிப்பு, பிள்ளைகள், அவளது கூலிவேலை, கணவன் தொழில், குடும்பவாழ்வுக் காலம், தனிக்குடும்பமா கூட்டுக் குடும்பமா, பின்தங்கிய சமூகமா என்பவற்றுடன் வன்முறை பற்றியும் மறைமுகமாக அறிந்து கொள்வாள். திட்டுவதா பேசாதிருப்பதா, பணம் தராதுவிடுவதா, அடிக்க நேர்ந்தால், கையாலா, தடியாலா, பொருட்களை வீசுவதாலா உடம்பில் எப்பகுதி தாக்கப்படுவது என்பதையும் தெரிந்து கொள்வாள். சில பெண்கள் தயக்கமின்றி உடலின் கீழ்ப்புறமாகத் தாக்கப்படுவதும் தப்புக்குத் தண்டனையாக வல்லுறவில் ஈடுபடுவதும் உமாவிற்கு வியப்பாக இருந்தது. மன ஆறுதலடைய தமது துன்பத்தை எவரிடம் சொல்வார்கள் என்பதையும் கேட்டறிந்தாள். தன் குடும்பத்தவரிடமா, அடுத்தவீட்டுப் பெண்ணா, கணவரின் அக்கா தங்கையிடமா என்பதையும் மறைமுகமாகக் கேட்டுக் கொள்வாள். ஒரு இடத்தில் பெற்ற பதில் மற்ற இடங்களில், பேசி அறியவும் உதவியது. "சில நேரம் பழகியபோதும் உன்னிடம் இக்கஷ்டங்களைச் சொல்லுவதே மன ஆறுதலாயிருக்கிறது" என்று சில பெண்கள் கூறியதும் உமாவிற்கு வியப்பாயிருந்தது.

பெண்களில் சிலர் கஷ்டப்பட்ட போதும் கணவனுக் கெதிராகக் குற்றம் குறை கூறுவதைத் தவிர்ப்பதையும் அவளால் ஊகிக்க முடிந்தது.

"சில வேளை நானே தப்புச் செய்தேன். அவர் தண்டிப்பார். தப்புக்குத் தண்டனை என்னைத் திருத்தத்தானே. பிள்ளைகள் தப்புச் செய்தாலும் நாம அடிக்கிறோம். திட்டுகிறோம் அப்படித்தான்..." -ஒரு பெண் சொன்னாள். மாலையிலும் இரவிலும் தத்தமது அனுபவங்களைப் பகிர்வதே தனி அனுபவமாக இருந்தது. வீட்டுக்கு வீடு வாசல்படியாக பெண்கள் மேல் காட்டப்படும் வன்முறையும் வன் சொற்களும்

துன்பங்களும் கலந்து பேசிச் சிரிப்பதாக இல்லை. மனத்துன்பத்தையே ஏற்படுத்தியது. அப்படித் தமக்கும் நடக்கலாம் என்ற அர்த்தத்தையும் ஊட்டியது.

உடம்பு சரியில்லாத போதும் வீட்டார் கவலைப் படாது இருப்பது, அடுத்த வீட்டார் உதவியுடன் ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்வது, அந்த நிலையிலும் வீட்டு வேலைகளைச் செய்ய நேரிடுவது பற்றியெல்லாம் பரவலாகக் கூறப்படுவதை தெரிய முடிந்தது. பிற ஆண்டுகளுடன் பேசுவதற்கே சந்தேகப்பட்டு வன்முறைக்கு உட்படுவதையும் அறிய முடிந்தது.

வன்முறைவேளை பிள்ளைகள் பாதிக்கப்படுவது, தாயார் தண்டிக்கப்படாது பிள்ளைகள் முன் வருவதால் தண்டனை பெறுவது பற்றியும் விபரங்கள் பெற முடிந்தது.

குடி, போதை மருந்துகளுக்குப் பழக்கப்படுபவரால் ஏற்படும் சிரமங்களும் வன்முறைகளும் ஆராயப்பட்டன.

புருஷனை எதிர்த்து, சத்தமிட்டு அடக்கி விடமுயலும் பெண்கள் பற்றியும் அறிய முடிந்தது. உழைப்புப் பணத்தைப் பறித்தெடுத்துக் குடும்பம் நடத்தும் பெண்களும் இருந்தனர்.

“கணவனை தன்கையில் போட்டு வைத்திருக்கிறேன்” என்று அதிகாரம் பேசும் பெண்ணும் விடுதலை பெற்ற பெண்ணல்ல. அவளும் வெளியே செல்லும்போது சமூகத்தால் கண்காணிக்கப்படுகிறாள். இரவிலே நடமாட முடியாது. குடும்ப வன்முறைகளிலிருந்து ஓரளவு தப்பிவிட முயல்கிறாள். வீட்டில் அடிமையாக உழைப்பதை அவள் உணர்வதில்லை. அவ்வளவே!” விமலாதேவி விளக்கம் கூறினாள்.

இரவில் தூக்கம் வராதவேளை புதிய தோழி மீனாவுடன் புதிய அனுபவங்களையும் பகிர்ந்து கொள்வாள். தோழியும் விசித்திரமான கதைகளைச் சொல்லுவாள்.

“இவற்றையெல்லாம் கேட்கும் போது கலியாணம் குடும்பம் என்பதை நினைத்தாலே பயமாயிருக்கிறது. எப்படித் தான் இதிலிருந்து தப்பி விடப் போகிறோமோ...” தோழி சொன்னாள்.

“இப்படியான கலியாணம் வேண்டாம் என்று நானே தீர்மானித்து விட்டேன்” -உமா தன் முடிவைக் கூறினாள்.

“வீட்டார் விடுவார்களா?”

“போராடுவேன். அவர்களிடமிருந்து தப்பி எங்காவது வேலை கிடைக்கும் இடத்திற்கு ஓடி விடுவேன்...”

“அந்த இடத்திலும் எவனோ ஒருவன் வந்து காதலிக்கிறேன், கண்கலங்காது காப்பாற்றுவேன் என்று மயக்கி விடுவான்... தனித்து வாழ முயன்றாலும் குடும்பத்தவரோ, எவனோ பாதுகாப்புத் தருவதாகத் துரத்திக் கொண்டே இருப்பார்கள்!”

தோழியின் பேச்சு விடுதியில் சுகுமாரனின் காதல் பேச்சுகளையும் ஆணாதிக்க, உயர் சாதி, பண வசதி என்ற மயக்கம் தரக்கூடிய அழுத்தங்களையும் நினைவூட்டியது.

ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் ஓரளவு ஓய்வு கிடைத்தது. தமது சொந்த அலுவலக பண்டங்கள் வாங்குவது துணி தோய்ப்பது போன்றவற்றுடன் அந்த வாரம் பெற்ற புள்ளி விபரங்களைத் தொகுத்துத் தரும் பணியும் இருந்தது. சலவை செய்து உடைகளைத் தேய்க்கும் பணி இருக்கவில்லை. சலவைப் பவுடர் நுரையில் தோய்த்து துணிகளைக் காயப் போட்டனர்.

அண்மையிலிருந்த நகரப் பகுதி சென்று வர வண்டியும் தரப்பட்டது. விடுதியிலே டிவி இருந்த போதும் ஒருசிலர் சினிமாத் தியேட்டருக்கும் பகல் காட்சிக்குச் சென்று வந்தனர்.

எடுத்த புள்ளி விவரங்களை பெண்களின் வயது, கல்வி, திருமண காலம் ஆகியவற்றுடன் வன்முறை வடிவங்களையும் தொகுத்துத் தரும் பணிகளிலும் யாவரும் ஈடுபட்டனர். இது

தவிர விமலா தேவியின் ஆலோசனைகள், தொகுப்புரைகளும் இடம் பெற்றன.

எண்களால் தொகுக்கப்பட்ட விபரங்களை, கம்ப்யூட்டரில் இட்டு, விழுக்காடாகப் பிரித்து அறிக்கை தயாரிப்பதற்கேற்ற முறையில் யாவும் அமைய வேண்டும் என்பதையும் விமலாதேவி அழுத்தி நினைவூட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆறு வாரங்கள் கழிந்து விட்டன. உமா வீட்டுக்கு தன்னுடைய சுக நலம் பற்றி இடையிடை எழுதிக் கொண்டிருந்தாள்.

அதே விடுதியில் தங்கியிருந்து கொண்டே நகர்ப்புறமாகத் தேர்ந்த வீடுகளில் விபரங்கள் தொகுக்கும் பணி ஆரம்பித்தது. காலையில் எட்டு மணிக்குப் புறப்பட்டு ஒன்பது மணிக்கு அவரவர் வெவ்வேறு தெருக்களில் இறக்கி விடப்பட்டனர். மாதிரியாகத் தெரியப்பட்ட வீட்டு எண்களும் அவர்களிடம் தரப்பட்டது. அந்தந்தப் பகுதியில் பழக்கமான ஆசிரியர்களும் அவர்கட்கு உதவினர்.

அதே கேள்விக் கொத்தே. பெண்கள் கூறிய விபரங்களில் சிறிது வேறுபாடு. கல்வி, கணவர் கல்வி அறிவு, வருமானம், வாழ்க்கைத் தரத்தில் வேறுபாடு இருந்தது. ஆயினும் வன்முறைகள் அப்படியே இருந்தன. அவற்றிலும் சில வேறுபாடுகள். நடுத்தர வகுப்புப் பெண்கள் பல்வேறு வகை வன்முறைகள் அனுபவித்த போதும் கணவன் மேல் குறை கூறத் தயக்கம் காட்டினர்.

கிராமங்களில் குற்றங்குறைகளெல்லாம் அம்பலமாகவே நடைபெற்றன. சிறுநகரங்களில் கூட அடுத்த வீட்டார் அறியாத விதமாக வன்முறைகள் நான்கு சுவர்களுக்குள் மூடி மறைக்கப்படும் போக்குகள் காணப்பட்டன. பெரும்பாலும் தனிக்குடித் தனங்கள், தூர இருந்து அங்கு மாற்றலாக வந்தவர், எத்தகைய வன்முறையானாலும் பிரந்தகத்திற்கு ஓடிவிட முடியாது.

பிள்ளைக்குப் பாடம் சொல்லித் தராதது, வீட்டை நண்பர்கள் வரும் வேளை சிறப்பாக வைக்கத் தவறுவது, உபசரிப்பதில் தவறுவது தண்டனைக்கு முக்கியமாகக் கொள்ளப்பட்டது. அதேவேளை நேரத்துக்கு உணவு, சுவையான சாப்பாடு ஆகியவற்றையும் கணவன்மார் விட்டுவிடவில்லை.

போதிய சீர், சீதனம், கலியாணத்தின் போது கூறியவை முழுமையாகத் தராதமை, தீபாவளிப் பரிசு ஆகியவை அடிக்கடி கணவனால் தண்டனையின் போதும் நினைவூட்டப் பட்டன.

உமாவிடம் 12 வரை படித்த நடுத்தர வகுப்புப் பெண் கூறிய சோகக் கதை வேடிக்கையாக இருந்தது. வேதனையும் தந்தது.

“வீட்டுச் சண்டைக்குக் காரணம் வேண்டியதில்லை. என் குடும்பத்தைப் பற்றி மட்டமாகப் பேசினார். ‘உங்க குடும்பம் பெரிதா’ உங்க அண்ணனைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாதா?’ என்று சொன்னதற்காக ‘என்னடி சொன்னாய் என்னடி சொன்னாய்’ என்று தலையைச் சுவரோடு முட்டி, தடியாலும் அடித்து தோளிலே காயம்; காலையில் எழும்பவே முடியவில்லை. தற்கொலை செய்யலாம் என்றால் குழந்தை வேறு. அவர் காலையிலேயே கிளம்பி வேலைக்குப் போய்விட்டார். பிள்ளையை நர்சரியில் விட்டுவிட்டுப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போனேன். ‘நாம நடவடிக்கை எடுப்பதானால் உன்னை அரசு மருத்துவமனைக்கு அனுப்பி காயம் பற்றி முதலில் ரிப்போர்ட் எடுக்க வேணும் என்றான் அந்த இன்ஸ்பெக்டர். பின்னர் தோள் வீக்கத்தை தொட்டுப் பார்த்து விட்டு வெந்நீர் ஒத்தடம் கொடுத்தால் ஆறிவிடும்’ என்று சொன்னான். அவரை இனிமேல் இப்படி நடக்கக் கூடாது என்று ‘வாண்’ பண்ணலாமே என்றேன். போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வந்தாய் என்று தெரிந்தாலே மேலும் தண்டனை தானே கிடைக்கும். எப்.ஐ.ஆர். போடுவதென்றாலும் சாட்சி வேணுமே. பக்கத்து வீட்டாருக்குத்

தெரிந்து ஒப்புக் கொள்ள வருவாரா, நாலு சவருக்குள் நடப்பதை நிரூபிக்க முடியாதம்மா' என்றான். பார்த்தாயா பிள்ளை, கொலை செய்தாலும் சாட்சியில்லை என்று புருஷன்மார் தப்பி விடுவார்கள். பெண்ணாய் பிறந்த தலைவிதி எந்த வகையிலும் தப்ப முடியாதம்மா."

அந்தப் பெண்ணின் கதை உமாவின் மனதை அன்று பூராவும் அழுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அன்று மாலை விமலாதேவியோடு அனுபவங்களைச் சிலர் பகிர்ந்து கொண்டிருந்த போது, 'ஏன் இந்தக் காதலும் கலியாணமும் பெண்கள் சிறைப்பட்டு துன்புறவா' என ஒரு பெண் மனதில் குடைந்திருந்த வினாவை எழுப்பினாள், அது பெண்கள் பலரின் மனதை உறுத்திய வினாவே. விமலா தேவி சாதாரணமாகச் சொன்னார்:

"பட்டுப் பூச்சி தனக்குச் சிறப்பான பாதுகாப்பு என பட்டுநூலால் கூடு அமைக்கிறது. பின்னர் அதே கூடே அதற்கு எமனாகிறது. தொடர்ந்து வெந்நீரில் வெந்த போதும் புதிய பூச்சிகள் பட்டு நூலால் கூடு அமைத்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. அவை விழிப்புணர்வு இல்லாத பூச்சி என்று ஒதுக்கினாலும் விழிப்புணர்வுள்ள மனிதப் பிறவிகளே காதல், குடும்பம் எனத் தொடங்குவதே மிக்க விசித்திரமானது. குடும்பக் கூட்டை உடைக்கும் எண்ணம் மேலாதிக்கம் பெற மேலும் பலநூறு ஆண்டுகள் ஆகலாம்..."

விமலாதேவியின் குடும்ப அமைப்புப் பற்றிய கோட்பாட்டை அன்றே முற்று முழுதாக அறிய முடிந்தது. உமாவையும் ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தூண்டியது. பெண்ணுக்குக் கூறப்படும் காதல் வார்த்தைகள், பாலின்ப உணர்வு யாவும் பட்டுப் பூச்சி தயாரிக்கும் நூல் போன்றதா என உமாவையும் எண்ணத் தூண்டியது. விழிப்புள்ள பெண்ணினம் திருமணம் என்பது ஒரு வேள்வி என்று தெரிந்து கொண்டே இறங்க

வேண்டும். அறியாமை என்ற பொய்மையுடனல்ல எனவும் நினைந்து கொண்டனர்.

பொதுமைப் படுத்த முடியாத தனிப்பட்ட விபரீத சம்பவங்களும் நான்கு சுவருள் நடப்பதையும் அங்கு அறிய முடிந்தது. அன்றிரவு மீனா தான் குறித்துக் கொண்ட ஒரு நிகழ்ச்சியை வேதனையோடு சொன்னாள்.

திருமணமாகி எட்டு வருடம். ஒரு ஆண் குழந்தை பள்ளிக்கூடம் சென்று வந்தது. இரவு நண்பர்களை அழைத்து வந்தபோது வீட்டை துப்புரவாக வைத்திருக்கவில்லை. சரியானபடி நண்பருக்கு விருந்து வழங்கவில்லை என இரவு தொடர்ந்த சண்டை காலைவரை நீடித்தது. அவள் காலையிலும் தன் காரணங்களைக் கூறியபோதும் கணவன் ஏற்கத் தயாராக இல்லை.

“ஓட்டல் உணவு தந்து, காலையில் மகனைத் தானே பள்ளிக்கூடத்தில் விடுவதாக அழைத்துக் கொண்டு தனி அறையில் மனைவியை விட்டுப் பூட்டி ‘தப்புக்குத் தண்டனை’ என, வாயிற் கதவிலும் பாடலாக் போட்டு விட்டுப் போய்விட்டான்.” நாள் பூராவும் தண்ணீரும் குடியாது, கழிவறைக்கும் போகமுடியாது பட்டினி கிடந்தேன். மாலை ஆறு மணி வரையிலேயே வந்து திறந்து விட்டார். ஆருக்குச் சொல்ல முடியும். எங்கே ஓட முடியும்?” என்னையே கேட்டாள் அப்பெண் சென்ற மாதம் நடந்ததாகவும் எனக்கே முதல் தடவை சொல்வதாகவும் கண்ணீரோடு சொன்னாள். கணவர் வீட்டிலில்லை.

தனிக் குடித்தனம் நடத்துவதிலுள்ள நன்மைகளையும், ஆபத்துகளையும் கூட மீனாவும் உமாவும் பேசிக் கொண்டனர்.

மாமியார் பெரும்பாலும் ‘மகனுக்குப் பிடிக்காதவை, மாமனாருக்குப் பிடிக்காதவை’ என மறைமுகமாகக் கண்டிப்பதை பெண்கள் சிலர் கூறினர். குழந்தைகளைப் பார்க்க,

சமையலில் உதவ மாமியார் உதவி பயன்படுவதையும் சொல்லினார்.

“மாமியார் தமது கணவர்களின் ஆதிக்கத்தில் குடும்ப நிறுவனத்தைப் பாதுகாப்பவராக உள்ளனர். எல்லா மாமியாரும் கொடுமை செய்பவரல்ல. பிறரின் துன்பத்தைப் பார்த்து சந்தோஷப் படும் ‘சாடிஸ்’டான ஆண்களும், பெண்களும் இருக்கவே செய்கின்றனர். நாம் திருமணமாகி ஒரு குழந்தையாவது பெற்ற பெண்கள் மேல் செலுத்தப்படும் வன்முறை பற்றியே விபரங்கள் பெற முயலுகிறோம். முதல் குழந்தையின் முன்னரும் நாற்பத்தைந்து வயதுக்கு மேலும் நடைபெறுவதை இங்கே ஆராய முயலின் வேலை மிகுந்து விடும். எமக்குத் தரப்பட்ட எல்லைகளுக்குள்ளேயே எமது ஆய்வு அடங்கும்...”

விமலாதேவி ஏற்கெனவே ஆய்வின் எல்லைகளைக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

ஆயினும் மாமியார் மருமகளுக்கு தோசை சுட்டுப்பிரட்டும் கரண்டியால் காலில் சூடு போட்ட செய்தியும், மருமகள் மாமியாரிடம் வேலை வாங்கும் போக்கும் கூட அங்கு பேச்சாடலில் வந்தது.

“தலையணை மந்திரமோதி தன்னை மகனிடமிருந்து பிரிப்பதாக தன்மேல் மாமியார் மந்திரமாகக் கூறிக் கொண்டிருப்பார். உண்மையில் மகன் என்னை அடிக்கும் போது என்றும் வந்து மாமியார் தடுத்ததில்லை” என ஒரு பெண் குறைபட்டாள்.

மற்ற எட்டுப் பெண்களில் இருவர் விரிவுரையாளர், எம்.ஏ. படிக்கும் மாணவியர் மூவர், மற்ற மூவரும் பட்டப்படிப்பு முடித்து வேலை தேடுபவர். எல்லோருமே கீழ்மட்ட குடும்பம் சேர்ந்தவராக இருந்ததினால் நெருங்கிப் பழகிப் பேச முடிந்தது.

அவரவர் தாம் பெண்களிடம் அறிந்த விசித்திர துன்பியல்புகளையும் கூறினர்.

விமலாதேவியால் புள்ளி விபரம் பெறத் தரப்பட்ட பத்திரத்தில் பெற்றோர் ஏற்பாடு செய்த திருமணமா, காதல் திருமணமா, பெற்றோர் அனுமதி பெற்று நடந்ததா என்ற விவரங்கள் எதுவும் கேட்கப்படவில்லை. ஆயினும் விசாரணையின்போது சில பெண்கள் காதல் திருமணம் என்று சிரித்தபடி கூறினர். ஆனால் வன்முறையைப் பொறுத்தவரை வேறுபாடு இல்லாமலே இருந்தது.

“காதலிக்கும் காலத்தில் ஓரளவு மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருந்தது. கலியாணம் குடும்பம், குழந்தை என்ற பிறகு அவரது ஆதிக்கத்தில் தான் எல்லாம் நடக்கிறது. அடி, ஏச்சு, தீட்டு எல்லாம் நடக்கிறது. அவர் எசுமான். நான் வீட்டு வேலைக்காரி...” -ஒரு பெண் உமாவிடம் சொன்னாள்.

“என் கணவர் காதலிக்கும் வேளை ‘கிளியே, குஞ்சே’ என்றெல்லாம் கொஞ்சுவார். இப்போதும் நாலு சவருக்குள் நல்ல வேளையில் காதில் ஓதுவார். கலியாணத்தின் பின்னர் என் சுதந்திரம் எல்லாம் சிறிது சிறிதாகப் பறிக்கப்பட்ட பிறகுதான் நானே கூட்டில் அடைக்கப்பட்ட கிளி என்பதை எண்ணிப் பார்க்க முடிந்தது. வெளியே இருந்து புனிதம் பேசுபவர் பொன்கூடு என்று கூறலாம். உண்மையில் இரும்புக் கூட்டிலேயே அடைக்கப்பட்டிருக்கிறேன் என்பதை தற்போது உணர்கிறேன்.” -ஒரு பெண்ணின் அனுபவ சித்தாந்தம்.

மீனா கூறிய மற்றொரு சம்பவம் விசித்திரமாக இருந்தது.

“கணவனுக்கு பாலியல் குறைபாடு இருந்ததை திருமணத்தின் பின்னரே அந்தப் பெண் அறிந்தாள். சிகரெட் தொடர்ந்து புகைப்பார். குடிப் பழக்கமும் இருந்தது. டாக்டரிடம் அலைந்து திரிந்து ஐந்து வருடத்தின் பின்னரே ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. ஒரு தடவை பகல் சினிமாவுக்குப் போய் திரும்பும்

வேளை உயர் நிலைப் பள்ளியில் படித்த காலத்தில் பழகியவனைக் கண்டதும் பேச நேரிட்டது. கணவருக்கும் அறிமுகப்படுத்தி பள்ளிக்கூட பழைய ஆசிரியரைப் பற்றி அவன் கூறிய வேளை சிரிக்கவும் நேர்ந்தது. வீடு திரும்பியதும் 'என்னடி தெருவிலே சிரித்த பேச்சு' என்று அன்றைய சண்டை தொடங்கி விட்டது. 'ஏன்' அவன் நல்ல ஆம்பிளை என்ற பொறாமை' என்று நான் ஏனோ முணுமுணுத்து விட்டேன். என் கைகளைப் பின்புறமாக மடக்கிப் பிடித்துக் கட்டிப் போட்டார். அறைக்குள்ளே சிகரெட்டை ஊதியபடி என் கஷ்டத்தை வேடிக்கை பார்த்துச் சிரித்தார். இந்த வேளையும் 'சிகரெட்டா' என்று சொன்னதும், 'ஓமெடி' ஏன் தெரியுமா?' என்று சொல்லிவிட்டு காலுக்கு மேலே உட்கார்ந்து கொண்டு சேலையை மேலே ஒதுக்கிவிட்டு சிகரெட்டை ஊதி ஊதி துடையிலே சுட்டுக் கொண்டே இருந்தார்..." அந்தப் பெண் தன் சேலையை இழுத்து கருமையடைந்த வடுக்களை அவளுக்குக் காட்டினாள்.

உமாவின் இரத்தம் சில நேரம் உறைந்து விட்டது.

மறுநாள் புதிய தெரு ஒன்றில் பணியாற்றச் சென்ற வேளை பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடமும் அனுப்பி விட்டு சமையல் செய்து கொண்டிருந்த பெண்ணுடன் சமையற்கட்டுப் பக்கமாக இருந்தபடியே உமா பேசமுடிந்தது. கணவரும் பிள்ளைகளும் ஒரு மணிக்கு மேல் சாப்பாட்டுக்கு வந்து விடுவார்கள். சாதத்தை மட்டும் கடைசியாக வடிப்பதாக அப்பெண் சொல்லி தன் சமையல் பிரச்சனைகளைக் கூறினாள். பெரும்பாலாக நேரத்துக்குச் சமையல், கணவனின் நாவுக்கேற்ற சமையலை வன்முறைக்கு முக்கியமாவதாயிருப்பதை கிராமப்புறத்திலும் சிறுநகர்ப்பகுதியிலும் விசாரணை மூலம் அறிய முடிந்தது. ஆயினும் இந்தப் பெண் கூறிய விபரம் யதார்த்தமாக உமாவிற்குத் தோன்றியது.

“சாம்பாருடன் காய், கூட்டு, பொரியல், ரசம் வைக்கிறோம் அவற்றின் உப்புப் புளி, சரக்கு, மிளகாய், மசாலா ஏதோ அனுபவத்தைக் கொண்டு ஒரு அளவில் போடுகிறோம். சிலவேளை நாவுக்கு கொஞ்சம் கூடலாம். குறையலாம். சாதத்தையும் பதம் பார்த்துத் தானே வடிக்கிறோம். அவர் வந்து சாப்பிட உட்கார்ந்ததும் பதட்டம்தான். எலும்பில்லாத நாவால் எதுவும் பேசிக்குறை கூறிச் சண்டைக்கு வரலாம். காய் வெந்தது போதாது, கூட்டுக்குப்புளி அளவாயில்லை. ரசத்துக்கு உப்புக் கூடிவிட்டுது, சாதம் குழைந்து போய் விட்டது என்று திட்டலாம். நாள் தோறும் வெண்டிக்காயா, கத்தரிக்காயா வேறு கிடைக்கவில்லையா என்றும் சண்டைக்கு வரலாம்.”

“ஏதாவது சமாதானம் கூறினால், பணம் தந்தீங்களா என்று கேட்டாலும் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வரும். பிளேட்டை வீசிவிட்டுப் போய்விடுவார். பிறகு இராத்திரிக்கும் சாப்பிட மாட்டார். மெளனச்சண்டை தான். நொன் வெஜ் சமையலுக்கு தெரிந்து வாங்குவது, சமைப்பது இன்னும் கஷ்டம். நேரடிச் சண்டை, மெளனவதை சாப்பாடும் பணமும் வீணாவது... அப்பப்பா போதும் போதும் மென்றாகிவிடும். ‘அப்பன் வீட்டுக்கு போடீ’ என்று அடித்தாலும் பள்ளிக்கூடம் போகும் பிள்ளைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு எப்படிப் போவது. என்றை பிள்ளைகளும் நான் சமைத்தால் தான் சாப்பிடும். மற்றவர் சமையலைச் சாப்பிடமாட்டார்கள்.”

“நீங்க பழக்கிய ருசி...” என்றேன்.

“எனக்குப் பிள்ளை வளர்க்கத் தெரியாது, சமைக்கத் தெரியாது, வீட்டைப் பார்க்கத்தெரியாது, அப்பா அம்மா சரியாக வளர்க்கேல்லை நாயே வீட்டைவிட்டு ஓடடி...தொடர்ந்து சண்டை... இது எப்பத்தான் முடியுமோ... தெரியாது. என் தலைவிதி...”

அந்தப் பெண் கூறியது எல்லாக் குடும்பப் பெண்களின் பிரச்சனைகளையும் பொதுமைப் படுத்துவது போலிருந்தது.

குடும்பச் சண்டையும் எவ்வகையான பாதிப்பு ஏற்படுத்துகிறது என்பதும் விபரக் கொத்தில் தரப்படவில்லை. ஆய்வை மேலும் விரிவாக்கிவிடும். அது முதன்மையான நோக்கமல்ல என்பதையும் விமலாதேவி விளக்கியிருந்தார். தன் பிள்ளைகள் என தந்தையார் உரிமை பேசி, 'அவர்கள்மேல் தாயார் தக்க கவனம் எடுக்கவில்லை' என ஏற்படும் வன்முறை மட்டுமே தேவைப்பட்டது.

ஆனாலும் பெண்கள் சிலர் அந்தப் பிரச்சனை பற்றியும் விரிவாக ஆங்காங்கே கூறினர். குழந்தைகளுக்கு வேளைக்கு தக்க உணவு வழங்கவில்லை, நீராட்டவில்லை. பள்ளிக் கூடத்திற்கு ஒழுங்காக நேரத்திற்கு அனுப்பவில்லை, பாடம் சொல்லித் தந்து வகுப்பு ராங்கில் முன்னேற்றவில்லை என்றெல்லாம் குறை கூறி வாய்ச்சண்டையில் ஆரம்பித்து கைச்சண்டையாக மாறலாம். வீட்டில் குழந்தைகளிடையான சண்டை, பொருட்களை உடைப்பது, பணச் செலவுகள் யாவற்றுக்கும் பெண்களே பொறுப்பாகின்றனர். பெண்களின் வேலைப்பளுவைக் குறைப்பதற்கு உதவாது குற்றம் கூறிச் சண்டைபோடுவதிலேயே நேரம் கழிவது மட்டுமல்ல டென்ஷனோடு வீட்டுள்ளே வாழ வேண்டியும் நேரிடுகிறது.

10

கணக்கெடுப்பின் கடைசி நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை. அன்று காலையும் மாலையும் விடுதியிலேயே கலந்துரையாடலும் நண்பகல் விருந்தும் எனக்கூறப்பட்டது. காலை உணவு முடிந்ததும் விமலாதேவியின் தலைமையில் கருத்துகளையும்

பெற்ற அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதுமாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

எல்லோரும் வந்து நீள் மேசையின் ஓரமாக குறிப்பெழுதும் கோப்புகளுடன் உட்கார்ந்தனர்.

அனைவரது வேலைப்பணிக்கும் முதலில் விமலாதேவி நன்றி கூறினார். தான் எதிர்பார்த்ததிலும் பார்க்க வேலைகள் சிறப்பாக முடிந்தது பற்றியும் சொன்னார்.

புள்ளி விபரங்கள் கம்பியூட்டரில் போட்டு சதவிகிதமாக கணிக்கப்பட்ட பின்னரே விஞ்ஞான அறிவு பூர்வமாக, கூட்டுமொத்தமாக கருத்துகள் கூறமுடியும். ஆயினும் நாம்மேலோட்டமாக இவற்றைப் பற்றி விவாதித்தும் ஓரளவு அறிவு பெறலாம்.

அனுபவ பூர்வமான, சமூக நடைமுறையில் உள்ளவற்றை அறிவதும் ஒருவகை அறிவே. ஐம்புலன்களால் அறியப் படுவது. கண்ணால், காதால், மூக்கால், உடலால் அறியப் படுபவை மூளையிலே பிரதிபலிப்பதால் உணரப்படுவது.

உதாரணமாக பெண்கள் வீடுகளில் நாள்பூராவும் வேலைப் பளுவுடன் துன்பப்படுவதை நீங்கள் பார்த்திருப்பீர்கள். பின்னால் அவர்கள் நாவால் கூறுபவற்றையும் கேட்டிருப்பீர்கள். உடலால் பெறும் வன்முறையையும் கேட்டு உணர்வதோடு நீங்களும் வீடுகளிலே, பலவிதமாக அனுபவித்திருக்கலாம். இத்துன்பமெல்லாம் மூளையின் பிரதிபலிப்பாகவே உணர்ந்திருப்பீர்கள். இவை ஒருவகை அனுபவ அறிவே.

அடுத்தது நீங்கள் தொகுத்து அறிந்தவை. உதாரணமாக பெரும்பாலும் பெண்கள் நேரத்திற்கு உணவு சமைத்துக் கணவனுக்கு வழங்கலாம். அவன் நாவின் சுவைக்கேற்ற உணவு தயாரிக்காமை கிராமப்புறங்களில் முக்கியமாகக் காணப்படுவது.

அடுத்ததாக வன்முறைக்கான பிரச்சனை என்ன?" -விமலாதேவி கேள்வியாக எழுப்பினாள்.

"பொருளாதார சிக்கனம். விரயத்திற்கான தண்டனை..." -ஒரு பெண் கூறினாள்.

"குழந்தைகளை நன்கு கவனிக்காமை" -உமா சொன்னாள்.

"வீட்டைக் கவனித்து உறவினரை நன்கு உபசரிக்காமைக்கும் நகரத்தில் வன்முறை நடைபெறுகிறது..."

"மற்றவர் மனைவியைப் பற்றி கணவரிடம் கோள்மூட்டுவதால்..."

"சரிசரி. கம்யூட்டர் புள்ளி விபரங்கள் வரும்போது நாம் நிரைப்படுத்துவோம்... முக்கியமான வன்முறை வடிவங்கள் எவை?" விமலாதேவி வினா எழுப்பி விட்டு தானே முதலாவது தண்டனையையும் தெரிவித்தார்.

"கையால், தடியால் அடித்தல்..."

"கையில் கிடைத்த பொருட்களை மனைவிமேல் வீசுதல்..."

"கீழ்த்தர மட்டமான வார்த்தைகளால் திட்டுதல்..."

"வீட்டை விட்டு வெளியேறும்படி விரட்டல்..."

"பிறந்தவீட்டுக்கு போய்விடு என மிரட்டல்..."

"மெளனம் சாதித்தல்..."

"வீட்டுச் செலவிற்கும் பணம் தராமை..."

"சாப்பாட்டுத் தட்டை வீசிவிட்டு வெளியே சாப்பிடல்..."

"வன்முறைப் புணர்ச்சி..."

"சரிசரி இப்போது அவ்வளவே போதும். பின்னர் கணிப்பொறி முடிவு வரட்டும். இவை தவிர பொதுமைப்படுத்த

முடியாத வன்முறைகள் பற்றியும் சிலர் கூறியதும் எனக்கு வியப்பளித்தது. சில இடங்களில் வீட்டிலே மட்டும் மனைவி ஆதிக்கம் செலுத்துவது கணவன் அங்கே அடங்கி நடப்பது. இதைப் பொதுமைப்படுத்தி பெண்ணாதிக்கம் என்று ஒரு சிலர் பேசுவதையும் கேட்டிருக்கலாம்.

“தற்போது அனுபவ அறிவுக்கு அடுத்த படியாகப் பகுத்தறிவாகவும் பெண்மேல் செலுத்தப்படும் வன்முறை பற்றியும் பார்க்கலாம். வெறும் அனுபவ புலனறிவிலும் பார்க்க இது முன்னேற்றமானதே.

“பெண்களுக்குள்ள கலாச்சார சட்டமாகத் திணிக்கப் பட்ட வேலைகளை ஏன் ஆண்கள் செய்யக்கூடாது என்று பகுத்தறிவாகக் கேட்கலாம். குழந்தை பெறுவதை, பால்தருவதை விட்டுவிடுவோம். குழந்தையை வளர்ப்பது, வீட்டைப் பேணுவது, உறவினர் விருந்தினரை உபசரிப்பது, துணிதோய்ப்பது, சமைப்பது என்றெல்லாம் பகுத்தறிவாகக் கேட்கலாம். பிரபல ஓட்டல் தொடக்கம் சாதாரண தெருவோர உணவு விடுதி வரை ஆண்களே சமையல் செய்கின்றனர்.

“ஆகவே பகுத்தறிவுக்கே ஏற்காது எவ்வளவு வேலைப் பிரிவினையும் வன்முறையும் ஆணாதிக்க சமூக அமைப்பால் திணிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

“ஏன் இந்த வன்முறை பெண்களுக்கு எதிராக நடத்தப் படுகிறது. எதற்காக, எப்படி? என்ற வினாக்களையும் எழுப்புவோம். பதில் கூறலாம்.”

“குடும்பத்துள் சமத்துவமின்மை..”

“ஆணாதிக்கம்....”

“பற்றியாய்சி... படிநிலை ஆணாதிக்க சமூக அமைப்பு...”

“பெண்ணடிமைச் சமூக அமைப்பு...”

“வேலைப்பிரிவினையால் பெண்களுக்கு மட்டமான கஷ்டமான வேலைகள் திணிக்கப்பட்டுள்ளன...”

“கர்ப்பம், மாதவிலக்கு துன்பம் பற்றிக் கூடக் கவலைப்படாது வேலைப்பளு சுமத்தப்பட்டமை...”

“சரிசரி, நீங்கள் கூறிய எல்லாக் காரணங்களும் ஒன்று சேர்ந்தே பெண்களை வன்முறைக்கு உட்படுத்துகின்றன. வேத உபநிடத காலத்துக்கு முந்திய கலாச்சாரச் சட்டங்கள் மனுஸ்மிருதியில் கூறப்பட்டுள்ளன. பெண் ஆணுக்காகப் படைக்கப்பட்டவள். ஆபத்தானவள், மயக்குபவள், ஆபரணப் பிரியர், ஆண்களின் கட்டுப்பாட்டுள் வாழவேண்டியவள். இவை அர்த்த சாஸ்திரம் தொட்டு தமிழில் சமணம் புத்த சமயங்கள் தொல்காப்பியம் சங்க இலக்கியம் தொட்டு காவியங்கள், புராணக் கதைகளாலும் வற்புறுத்தப் பட்டு வந்துள்ளன. கலாச்சார ரீதியாக தனிஉடை, தனி அணிகள். தனி முடி எனவும் சமூக கட்டுப்பாடுகள் நிலை நிறுத்தப்பட்டுள்ளன. நான்கு சுவர்க்குள் நடப்பவை வெளியே வராதவாறு கலாச்சார ரீதியான கட்டுப்பாடுகளும் உள்ளன. ஆனாலும் நீங்கள் யாவரும் மேலோட்டமாகவாயினும் இத்தடைகளை நீக்கிப் பல புள்ளி விபரங்களைச் சேகரித்தது பாராட்டிற்குரியது. இவற்றை ஓரளவு மாதிரியாக, சாம்பிளாகவும் நாடு பூராவும் பயன்படுத்தலாம்.”

மேலும் விமலாதேவி சொன்னார்:

“புள்ளி விபர நிபுணர்கள் நீங்கள் விட்ட சில தப்புகளைச் சீராக்குவர்.”

“பகுத்தறிவு பற்றிப் பேசினோம். அது மட்டும் சரியான அறிவாகுமா?” - ஒரு பெண் கேட்டாள்.

“சரியான கேள்வியே. பகுத்தறிவும் விஞ்ஞான பூர்வமான அறிவல்ல. ஆயினும் பகுத்தறிவாக பெண்களுக்கு மட்டும் ஏன்

இந்த சமையல், வீடு பார்க்கும் வேலை என்று கேட்டோம். இதுவரையில் குடிகாரன் மட்டுமே மனைவியை அடிக்கிறான் பைத்தியகாரனே உதைக்கிறான் என்ற கருத்துகள் பொதுமைப்படுத்துப்படுவதை நமது கணக்கெடுப்பில் உடைத்துவிட்டோம்.

“பெண் ஏன் இந்த நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டாள் என்பதை வரலாற்று ரீதியாக அணுகுவதும் இயங்கியல் ரீதியாக மாற்றம் ஏற்படுவதை ஆராய்ந்து காண்பதுமே சரியான அறிவைத் தேடி அறியும் முறையாகும்...”

“பொருள் முதல்வாத அடிப்படையில்தானே....” -ஒரு பெண்ணின் இடையிட்ட குரல்.

“ஆமாம், கற்பனை ரீதியாக அல்ல. பொருள் முதல்வாத முறையிலேயே அணுகவேண்டும். ஆதியில் சுதந்திரமாக வாழ்ந்து வேண்டிய வேளை பாலுறவில் ஈடுபட்டு, குழந்தைகள் பெற்றுப் பாலூட்டி, காய்கறி, கிழங்குதேடி உண்டு குழந்தைகளையும் வளர்த்து வாழ்ந்த பெண்ணினம் எப்படி அடிமைப்பட நேர்ந்தது? இன்று வரை சிறு சிறு வளர்ச்சிப் போக்குடன் வாழ்கிறது என்பதே வரலாற்று ரீதியாகக் காணப்படவேண்டியது. பல்வேறு காரணங்கள் கூறப்பட்டபோதும் தீர்க்கமான முடிவை எவரும் தெரிவிக்கவில்லை....” -விமலாதேவி சொல்லிவிட்டு முன்னே பார்த்தாள்.

“தனிச்சொத்துடமை ஏற்பட்டதுடன்...”

“வேலைப்பிரிவினையுடனும்...”

“ஆண்களின் வில்லு, அம்புபோன்ற வேட்டையாடிய ஆயுத பலத்தால்...”

“ஆண் தன் உடற்பலத்தால் பாலியல் வல்லுறவுடன் பெண்ணினத்தை அடிமைப்படுத்தினான்...”

“பெண் தமது பாதுகாப்பிற்கும் குழந்தை பராமரிப்புக்குமாக குடும்ப வாழ்வில் நுழைந்து பாலியலாகவும் ஒடுக்கப்பட்டாள். அது இன்றுவரை தொடர்கிறது...” ஒவ்வொரு வரும் கூறிய கருத்தையும் விமலாதேவி ஏற்பதாகக் காட்டிக் கொண்டார். பின்னர் தனது கருத்தைத் தெரிவித்தார்:

“கணக்குழுவாக வாழும் காலத்திலும் அவள் அடிமைப்படுத்தப் படவில்லை. தனிச் சொத்து தனிக்குடும்ப அமைப்பு, வேலைப் பிரிவினையுடனேயே பெண் அடிமைப்பட்டாள் என்று துணிவாகக் கூறலாம். ஏங்கெல்கம் ‘குடும்பம் தனிச்சொத்து...’ பற்றிய நூலிலும் அவ்வாறே கூறினார். ஆயினும் காலப்போக்கில் நிலத்திற்கு அடிமைப்பட்ட நிலையிலிருந்து கூலி அடிமையாக முதலாளித்துவத்தில் மாறியதை ஒட்டி சிறிது சிறிதாக பெண்ணும் விடுதலை பெற்றே வந்துள்ளாள். இன்று வாக்குரிமையுடன் சட்ட ரீதியாக சொத்துரிமை, தனியாக வாழத்தக்க உரிமையும் பெற்றுள்ளாள்...”

“அப்போதும் வாழ முடியவில்லையே...” -ஒரு பெண்ணின் குரல்.

“ஆமாம் தனித்து வாழ முடியாததாலேயே குடும்ப அமைப்பை உடைத்து வெளியேற முடியாத நிலையிலேயே உள்ளாள்...”

“ஏன் என்று சொல்லுவீர்கள்?” -ஒரு வினா.

“நிலப்பிரபுத்துவத்தின் கட்டுப்பாட்டுள் அதன் கலாச்சார சட்டங்களுள் இன்றும் அடிமைப் பட்டுள்ளாள் என்பதையே நீங்கள் தயாரித்த புள்ளிவிபரங்கள் கூறும். மேல் நாடுகளில் முதலாளித்துவ வளர்ச்சியோடு இதே குடும்ப அமைப்பு உடைந்து வருகிறது. இங்கேயும் நடைபெறும் வன்முறை மூலம் குடும்ப அமைப்பை பெண்கள் எதிர்ப்பதைக் கண்டிருப்பீர்கள். இவற்றை இயங்கியலாக நாம் கற்க வேண்டும்...”

பய் "இயங்கியல் பொருளாதார ரீதியாக என்று தானே கருதுகிறீங்க..."

"ஆமா, அங்கு குடும்பத்துள் நிலவும் முரண்பாடுகளை நீங்கள் நன்கு அறிவீர்கள்..."

"குடும்பத்துள் நிலவுவது பகைமையற்ற முரண்பாடா, பகைமை முரண்பாடா..." - ஒரு குரல்.

"பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் தீர்க்கக் கூடியவற்றை பகைமையற்ற முரண்பாடு என்போம். வன்முறை வடிவம் எடுப்பவற்றை பகைமை முரண்பாடு என்றே கூறுவோம்...." - விமலாதேவி கூறினார்.

"நாம திட்டிவது, மெளனம் காட்டுவது, சாப்பிடாது செல்வது ஆகியவற்றையும் வன்முறையாகவே எடுத்தோமே..."

"அது உண்மையே. இவை அடித்தல் முடியை இழுத்தல், தலையை சுவரோடு மோதுதல், வன்முறைக்குத் தூயமிடுபவை. எப்படியும் குடும்பம் என்ற அமைப்புள் பல்வேறு உள் முரண்பாடுகள் உள்ளன என்பதைக் கணக்கிடுவதும் அதன் சதவிகிதத்தைக் கணிப்பதுமே எமது முக்கிய நோக்கம்..." - விமலாதேவி விளக்கினார்.

"இந்த உள் முரண்பாடுகள் குடும்ப அமைப்பை வேகமாக உடைத்து விடுவதாகத் தெரியவில்லையே..." - மீனா கேட்டாள்.

"அது உண்மையே. குடும்பத்துள் வேறு பல சக்திகள் குடும்பம் உடையாது காப்பாற்றுவதை முன்னரும் பார்த்தோம். நிலப்பிரபுத்துவ கலாச்சார சட்டங்கள், அவை மேல் நாடுகள் போன்று முதலாளித்துவ கலாச்சார சட்டங்களாக மாறும்போது கணவனின் நிலையில் ஏற்படும் மாற்றங்களில் ஒரு பகுதி வாய்ப்புகள் பெண்ணுக்கும் கிட்டுகிறது..."

“குடும்ப உறவுகள், காதல், பற்று பாசம், குழந்தைகள் குடும்ப அமைப்பை பேணிக் காப்பாற்றத் துணைபுரியவில்லையா?” - உமா கேட்டாள்.

“குடும்ப அமைப்புள், வன்முறைகளைப் பெண்கள் எதிர்க்கவில்லை என்ற கருத்து தொனிப்பதாக மாடம் உங்கள் பேச்சு உள்ளது. திட்டும்போது எதிராகப் பேசுவது, குறை கூறும்போது பதிலளிப்பது, அடிக்கும் போது தடுப்பது, சில பெண்கள் எதிர்த்துப் பொருட்களை வீசித்தாக்குவதும் நிகழ்கின்றன.”

“அது உண்மையே. குடும்பத்தை விட்டுப் பிள்ளைகளுடன் பிறந்தகம் சென்று தங்குவது, வன்முறையை எதிர்த்து சமைப்பது உட்பட தன் கடமைகளைச் செய்யாது வேலை நிறுத்தம் செய்வது, சத்தமிட்டு அழுவது, திட்டுவது, பாலுறவைத் தவிர்ப்பது... போன்றவை யாவும் வன்முறைக்கு எதிர்ப்புக் காட்டும் நடவடிக்கைகளே. இவற்றிற்கான புள்ளி விபரங்களைச் சேகரிப்பது தற்போதைய நமது பணியல்ல. ‘பெண்மேல் வன்முறை’ என்ற தலைப்பில் சில வரையறையுள்ளேயே நாம் ஆய்வு மேற்கொண்டோம்.”

“தற்போது நமது பணிக்கு மேற்பட்டும் உங்களிடம் விளக்கம் கேட்கவே விரும்புகிறோம்...”

“ஆமா, அதில் தவறில்லை. உங்க சந்தேகங்களைப் பற்றியும் ஆராயலாம். பெண்ணியம் சார்ந்து நீங்களும் ஓரளவு கற்றிருப்பதை அறிய முடிகிறது. இந்தக் கணக்கெடுப்பு உங்களுக்கு மேலும் விழிப்புணர்வு ஊட்டியிருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை...”

“நம்ம நாட்டுப் பெண்களைக் கட்டுப்படுத்தி வைக்கும் மோசமான சட்டம் எது என்று கூறுவீர்கள்.”

“தனிய, சுட்டி ஒன்றை மட்டும் கூற முடியாது. பரம்பரையாக வந்த சமூக சட்டங்கள், சமயம், இலக்கியம், கலாச்சார சட்டங்கள் என்று கூறலாம். உதாரணமாக பொட்டு, தாலி, பூ கூந்தல் பெண்ணுக்குரிய முக்கிய சின்னங்களாகக் கருதப்படுகிறது. இவையும் ஆணாதிக்கத்தால் திணிக்கப்பட்டு கலாசார சட்டங்களாகி விட்டன. இவற்றுக்காகவே திருமணம், குடும்பம் என்பவற்றில் நுழைக்கப்படுகிறாள். ஆணுக்கு பலதாரமணம், கைக்கிளை, வல்லுறவு, சின்னவீடு போன்றவை கற்பு ஒழுக்கத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டவை, பெண்ணுக்கு கற்பு வலியுறுத்தப்பட்டு தவறிய பெண்ணுக்கு திருமணம், விதவை, மறுமண மறுப்பு ஆகியவை வன்முறையான சிக்கலாகின்றன...”
-விமலாதேவி விரிவாக விளக்க முயன்றாள்.

“குடும்பத்துள் நடைபெறும் வன்முறையான முரண்பாடுகளை முறியடிக்க வழியே இல்லயா?” -மீனா கேட்டாள்.

“இயலாதது என்று எதுவுமில்லை. இன்றைய நிலப்புரபுத்துவ, முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பில் இம் முரண்பாடுகளை தீர்க்க முடியாது. இன்றைய குடும்ப அமைப்பில் ஏற்படுத்தப்பட்ட வேலைப்பிரிவினையே அடிப்படையாக வன்முறை முரண்பாடுகளை திணித்துள்ளது. உதாரணமாக, நேரத்துக்குச் சமையல், கணவனின் நாவுக்குச் சுவையான சமையல் முரண்பாடுகளில் முதன்மையாக உங்கள் கணிப்புக் கூறுகிறது. இது ஒருவிரக்தியான சிக்கலானதாக தனித்தனிக் குடும்பத்துக்குக் குடும்பமாகச் சமைப்பதில் பொருளாதார ரீதியாகவும் நேரம், எரிபொருள் யாவும் வீணாகிறது. பெண்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட வேலைகளை சமூக உற்பத்தியாக்கப்படுதல் வேண்டும் என லெனின் கூறினார். ஒரு சமூக வளர்ச்சிக் கால கட்டத்தில் கம்யூனிகள் அமைக்கும் வேளை பலரகமாக, பொதுமையான சமூக உற்பத்தியாக உணவு தயாரிக்கப்படும். யாவரும் தமக்குப் பிடித்த உணவை அங்கே பெற்றுக்கொள்ளலாம். அதே போலக்குழந்தைகளைப் பார்த்தல் பணியை கிரெஸ்ட்

போன்றவையும் துணிதுவைத்தல் லாண்டரிகள் கூட்டாக்கப் பயன்படும்போது பெண்களின் குடும்பப்பொறுப்புகள் குறைந்துவிடும். எல்லோருமே உற்பத்தியில் ஈடுபட்டு உற்பத்தியைப் பெருக்கலாம். வீட்டைப் பேணுவதை கணவனும் மனைவியும் மாறி மாறி கவனிக்கலாம். பெண்கள் மேலான வன்முறை என்ற முக்கிய முரண்பாடுகளை தீர்த்து விடலாமே.”

“இது எத்தகைய சமூக அமைப்பில் எப்போது நடைபெறப்போகிறது...” -ஒரு பெண் கேட்டாள்.

“சோஷலிச சமூகம் அமைக்கப்பட்ட பின்னர்...”

“அங்கும் குடும்ப அமைப்பு நிலைபெறுமா?” -மற்றொரு பெண்ணின் குரல்.

“நிலைக்கலாம். காலப்போக்கில் உலர்ந்தும் போகலாம். ஆரம்பகாலக்கட்டத்தில் குடும்ப அமைப்பு இருக்கவில்லை. தனிச் சொத்துடனேயே ஆரம்பித்தது எனப் பேசினோமே. சோஷலிச, கம்யூனிச சமூகங்களில் தனிச் சொத்துடைமை ஒழிந்து விடலாம். சுதந்திரத்தை நோக்கிய மனித சமுதாயத்தில் அதைப்பறிக்கும் எந்த அமைப்பும் நிலக்காது என்பதே என்கருத்து....”

இரவு உணவு முடிந்ததும் கலகலப்பான பேச்சுகளுடன் தத்தமது மறுநாட்காலைப் பிரயாணத்திற்கு யாவரும் தயாராகும் பணியில் ஈடுபட்டனர். மற்ற பெண்களின் முகவரிகளையும் அவரவர் பெற்றுக்கொண்டனர்.

ஆடம்பரமான பெண்கள் அங்கு பெரும்பான்மையாக இல்லாதது விமலாதேவியின் சரியான தேர்வாக இருந்தது. மேல்தட்டு வர்க்கத்தை நோக்கிய பெண்கள் ஓரிருவரே இருந்தனர். இத்தகைய சமநிலையால் தோழியர் யாவரும் பேசிப் பழகுவதிலும் அத்தனை பிரச்சனையிருக்கவில்லை.

மறுநாள் அதிகாலையில் வேனில் மதுரைக்குப்புறப் பட்டனர். கலைக்கல்லூரியில் கணக்கெடுப்புக்குப் பொறுப்பாக இருந்த இரு மகளிரும் அவர்களைக் கண்டுபேசினார்.

விமலாதேவி கணக்கெடுப்புக் கட்டுகளை அவர்களிடம் தந்தார். அவர் அப்பணியின் குறை, நிறைகள் பற்றி நீண்ட அறிக்கையும் சேர்த்திருந்தார்.

அவரவர் வேண்டியபடி செக்காகவும் ரொக்கமாகவும் பணத்தைக் கொடுத்து கையொப்பம் பெற்றனர்.

எல்லோருக்கும் பிரபல ஓட்டல் ஒன்றில் நண்பகல் விருந்து ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. உணவின் முன்னர் அரசசாரா இயக்கத்தின் பொறுப்பாளரும் விமலாதேவிக்கும் யாவருக்கும் நன்றி கூறிப் பாராட்டிப் பேசினார். பெண்கள் யாவரும் பணம்போட்டு வாங்கிய கைக்கடிகாரத்தை விமலாதேவிக்கு அன்பளிப்புச் செய்தனர்.

உமாவும் மீனாவும் திருச்சி நோக்கிய பஸ்க்குப் புறப்படத் தயாராயினர்.

விமலாதேவி முன்னர் உமாவிடம்கூறியதை மீண்டும் நினைவூட்டினார். அவர் மதுரைக் கல்லூரிக்கு மாறுதல் பெறுவதால் அங்கே எம். ஏ. படிப்பிற்கு வரும்படி வேண்டியிருந்தார். உமாவும் ஒப்புக் கொண்டாள். நல்ல துணை. மேலும் அறிவு பெறும் வாய்ப்பு. மேலும் தனக்குரிய அரசுச் சலுகைகளைப் பெறுவதிலும் உதவுவார் என்ற நம்பிக்கை. சுகுமாரன் பிரச்சனையும் இருக்கமாட்டாது.

திருச்சி சேர்ந்ததும் மீனாவுடன் புடவைக் கடைக்குச் சென்று தாயாருக்குச் சேலையும் தந்தை, அண்ணனுக்கு வேஷடி சர்ட்டும் வாங்கிக் கொண்டாள். அவளது கைச்செலவாக ஐநூறு ரூபாய் செலாவனது. புரிசு வாங்க ஐநூறு வரை செலவானது.

வீடு சேர்ந்ததும் தன் முதல் உழைப்புப் பணமாக ரூபா ஐயாயிரத்தையும் அண்ணா, அப்பா முன்னிலையில் அம்மாவிடம் தந்தாள்.

“நம்ம குடும்பம் இனிமேல் உன்னால்தான் முன்னேற வேண்டும்.” -தாயார் கூறிவிட்டு ரூபா ஆயிரத்தை உமாவிடம் தந்தாள். ‘உன் படிப்புச் செலவுக்காக வைத்துக்கொள்’ - அண்ணாவும் சொன்னான்.

முதலாக மளிகைக்கடை, பெட்டிக்கடை, பிற சில்லரைக் கடன்களை அடைத்துவிடவேணும் என அம்மா அண்ணாவிடம் சொன்னாள்.

11

உமா மதுரைக் கலைக்கல்லூரியிலே எம்.ஏ.படிப்பதற்கு அனுமதிபெற்றாள். பி.ஏ. முதல்வகுப்பிலே தேர்ந்திருந்தாள். விமலாதேவி வேண்டிய உதவிகள் செய்தார். பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகத்தவருக்குக் கல்விகற்க கிடைக்கக்கூடிய சலுகைகளைப் பெற்றுத் தந்தார். மகளிர் விடுதியிலும் மாடிஅறையில் வசதியான இடம் கிடைத்தது. அறையில் மற்றொரு திருநெல்வேலிப் பெண். புதிய தோழி.

விமலாதேவியின் கணவர் மதுரையிலுள்ள உயர்நிலைப் பள்ளியில் தலைமை ஆசிரியராக இருந்தார்; அதனாலேயே மாறுதல் வேண்டிக் கொண்டே இருந்தார். மாறுதல் கிடைத்ததினால் தல்லாகுளப்பகுதியில் வாடகை வீட்டில் கணவருடன் குடிபுகுந்தார். ஒரே மகள் மதுரை உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடத்தில் விடுதியிலிருந்து படித்து வந்தவளும் வீட்டில் சேர்ந்து வாழ முடிந்தது.

விமலாதேவியின் அறிவுரைப்படி உமா சமூகவியலும் வரலாறும் கற்கவே முடிவு செய்தாள்.

முதல் நாள் கல்லூரிக்குச் சென்றபோது இரண்டாமாண்டு மாணவியரின் மரியாதையான ராக்கிங் நடந்தது. சாதாரண சரிதார் உடையிலேயேசென்றிருந்தாள். ஆடம்பரமான உடை எதுவும் அவளிடமில்லை. நான்கு பெண்கள் வாசலில் தடுத்தனர். ஒரு பெண் கேட்டாள்.

“நீ தமிழ் பெண் தானே...”

“ஆமாம்...”

“ஏன் சேலை கட்டி வரவில்லை...”

“சேலையிலும் பார்க்க இந்த உடை வசதியாக இருக்கிறது.” - உமா தயக்கமின்றி சொன்னாள்.

“ஏன் சேலை வசதியில்லை என்பதற்கு ஐந்து காரணங்கள் கூறு” -மற்றவள் கேட்டாள்.

“சேலை நீளமானது, செலவானது, நாம் கட்டிக்கொண்டு ஓட முடியாது. நம் இடையைக் காட்டுவதும், ஆபாசமானது, சலவை செய்யக் கஷ்டமானது.”

“பி.ஏ.க்கு தமிழ் பாடித்தாய் தானே. கற்பு என்றால் என்ன?” - மூன்றாவது பெண் கேட்டாள்.

“ஆண்கள் தமக்கு அல்லாது அடிமைப்பட்டவராகக் கருதப்படும் பெண்கள்மேல் திணிக்கப்படும் பாலொழுக்கம் சார்ந்த கட்டுப்பாடு...”

“பரவாயில்லையே விவேகமாகப் பேசுகிறாயே, செக்ஸ் வேர்க்கேஸ், பாலியல் தொழிலாளருக்கு ஒரு இலக்கணம் கூறு பார்ப்போம்...”

“ஆண்கள் தமது பாலியலான கற்பைப் பணம் தந்து தம்மை இழப்பதற்கு உதவும் பெண் தொழிலாளி.”

“ஆமா, புதுமையாகப் பேசுகிறாய். குடும்பம் என்றால் என்ன?”

“நான்கு சுவர்களுக்குள் வன்முறையாகப் பெண் சிறைப்படுத்தப்படும் இரும்பூக்கூடு...”

“அப்போது நீ ஒரு குடும்பப் பெண்ணாக சிறைப்பட மாட்டாய் என்று சொல்லுகிறாய் அப்படித்தானே...”

“ம் ம்...”

“சரி.. பொறுத்திருந்து பார்ப்பமே...”

அப்பெண்கள் இப்படியான பதிலை என்றும் கேட்டதில்லை. உமா புன்னகையுடன் நிமிர்ந்து நடந்தாள்.

விமலாதேவி அங்கும் அமைதியாக ஒதுங்கிவாழ வில்லை. கல்லூரியில் பெண்களிடையே விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தும் பணிகளில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டு வந்தாள். அவள் நடத்தும் பாடங்களின் போது திடீரென பெண்ணியம் சார்ந்து புதிய கருத்துகளைக் கூறுவாள். உமாபோன்ற ஒரு சிலரால் மட்டுமே அக்கருத்துகளின் ஆழத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. பெண்ணினத்தை தேசிய ரீதியிலில்லாது உலக அளவில் பரந்து விமலாதேவி பார்ப்பது உமாவிற்கு தெற்றெனத் தெரிந்தது. அன்று வகுப்பில் பேராசிரியருடன் கலந்துரையாடல் நடைபெற்றது.

“நான்கு சுவர்களுக்குள் அடிக்கடி நடைபெறும் ஆணாதிக்கத்தின் பாலியல் வல்லுறவு, பெண்ணின் இணக்கத்துடன் நடைபெறுவதாக வெளியே ஆணினம்காட்டிவிட முடிவதும் இன்றைய பொதுமையான ஆணாதிக்க நாகரிகத்தின் வெற்றியே.”

“இதே போன்ற கூற்றை முன்னரே எங்கோ படித்த நினைவு வருகிறது..” -ஒரு மாணவி நினைவூட்டினாள்.

“ஹாவ்லொக் அலிஸ்” என்ற ஆங்கில அறிஞர் உலகெல்லாம் மனைவியர்கூட கற்பழிப்புக்கு, வல்லுறவுக்கு

உட்படுகிறார்கள் என்று எழுதியிருக்கிறார். அதையே வல்லுறவு எனக் கூறினேன்.”

“பெண்கள் மேல் காட்டப்படும் வன்முறையை நீங்க பரந்து, மேல் நாடுகளோடும் ஒட்டிப்பார்ப்பதாக தெரிகிறது.”

“ஆமாம் தமிழ் பெண், இந்தியப் பெண் ஒருத்தி கற்பழிக்கப்பட்டாள் என்று பார்ப்பதல்ல. யுகோசிலவாகியா விலே பொஸ்னியப் பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டது உலகப் பெண்ணினத்தைச் சார்ந்த ஆணாதிக்க வன்முறை என்றே நாம் பார்க்க வேண்டும். உலகெங்கும் குடும்பப் பெண்ணுக்கே கற்பொழுக்கம் என்று திணித்துவிட்டு, தமக்காக விபச்சார விடுதிகளையும் உலகெங்கும் வைத்திருக்கிறார்களே. இதுவே ஆணாதிகம் சிருட்டித்த நாகரிக உலகில் நாம் வாழுகிறோம் என்பதற்கான நேரடி எடுத்துக் காட்டாகும்.”

‘உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்றுபடுங்கள்’ என்ற மார்க்ஸ் ஏங்கல்ஸின் கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையின் அறை கூவல் போலவே ‘உலகப்பெண்ணிமே ஒன்று படுங்கள்’ என்று சர்வதேச ரீதியாக ஒலி எழுப்புவது போன்றிருந்தது விமலாதேவியின் கூற்றுகள்.

“இரண்டாவது பாலியர் என இரண்டாவதான கீழ்நிலைக்கு பெண்தள்ளப்பட்டதற்கு அவளது மாறுபட்ட உடல் உறுப்புகள் சில காரணமாகுமா?” - ஒரு பெண் கேட்டாள்.

“அப்படிக் கூறப்படுவது போன்ற அபத்தம் வேறில்லை. பெண்ணினது பாலுறுப்பும் கர்ப்பப்பையும் மார்புமே புனிதமானவை. புதிய மனித உருவை உருவாக்கி, இரத்தம் சிந்தும் வேள்வியுடன் பெற்றெடுத்து, தன் இரத்தத்தையே பாலாக்கி மார்பால் தந்து சமூக வளர்ச்சிக்காகப் பெற்றுத்தரும் உயர்ந்த பணியை மாறுபட்ட உறுப்புடைய பெண்களாலே மட்டுமே செய்ய முடிகிறது. அத்துடன் சமூக உற்பத்தியிலும்,

உணவு, உடை, இருப்பிடம், தண்ணீர் ஆகியவற்றையும் உற்பத்தி செய்யத்தக்க திறமை பெண்ணினத்திடமே உள்ளது. ஆணினத்திலும் பெண்ணினமே உயர்ந்தவர் என்பதற்கு இது தவிர வேறு ஆதாரம் ஏதாவது வேண்டுமா.”

“இத்தகைய உயர் நிலையிலிருந்து பெண்ணினம் எப்படி வீழ்ச்சியுற்றது...”

“அது வரலாற்றுப் பொருள் முதல் ரீதியாக மேலும் ஆராயப் படவேண்டும். தற்போது பல்வேறு காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. யதார்த்தமாக பெண்ணினத்தைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்ட பொய்மையான கலாச்சார சட்டங்களும் தவறான கொள்கைகளும் முரண்பட்ட கோட்பாடுகளுமே காரணமாகும். கற்பு என்ற கோட்டை ஒன்றையும் நான்கு சுவர்களுக்குள் அமைத்து தனிச்சொத்தைப் போல குடும்பம் என்ற சிறையில் பூட்டிவைத்துள்ளனர். அது புனிதமாக, பரிசுத்த அமைப்பு என மதங்களும் கலாச்சார சட்டங்களும் ஆணாதிக்கத்திற்குச் சார்பாகப் பிரச்சாரம் செய்துவருகின்றன. இந்த பொய்மை உடைத்தெறியப்படும்போதே பெண்ணினத்தின் உயர்நிலையை உலகம் புரிந்து கொள்ளும்..”

விமலாதேவியின் துணிச்சலான கூற்றுகளை, சில பெண்களால் புரிந்து வரவேற்றபோதும் பலரால் குடும்பத்தை உடைப்பது என்பதை ஜீரணித்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

உமா படிப்பில் ஆர்வம் காட்டியதோடு விமலாதேவியின் நன்மதிப்பைப் பெற்றிருப்பதையும் மற்றைய மாணவியரும் விடுதிப்பெண்களும் அறிந்திருந்தனர். விடுதியிலுள்ள பி.ஏ. மாணவியரும் தமது சந்தேகங்களைக் கேட்க மட்டுமல்ல, கட்டுரைகளை சரிபார்த்துத் திருத்தவும் அவளிடம் வந்தனர், பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகம் சார்ந்த மாணவியரே பெரும்பாலும் அங்கிருந்தனர். பணம் தந்து விடுதியில் தங்கும் மாணவியர் உட்பட ஆசிரியரது விடுதியும் அடுத்த கட்டிடத்தில் இருந்தது.

விளையாட்டுகள்; கூட்டங்கள், கல்விகற்பதில் குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடு அங்கு இருக்கவில்லை. அடுத்த விடுதியிலுள்ள வசதியான சமூகத்து மாணவியரும் உமாவிடம் கல்வி சார்ந்து உதவி பெற வருவதுண்டு.

உடைகள், பேச்சுகளிலிருந்து அவரவர் தராதரம், சமூகநிலைகளை அறிய உமாவும் பழகிக் கொண்டாள். பூங்கோதை என்ற காரைக்குடி சார்ந்து படித்த பெண்ணும் அங்கு பி.ஏ. மூன்றாம் ஆண்டில் படித்துவந்தாள். அவள் அடிக்கடி உமாவிடம் வந்து பாடங்களில் உதவி பெற்று வந்தாள். பி.ஏ. முதல் வகுப்பில் சித்தியடைய வேண்டும் என்ற பூங்கோதையின் ஆர்வத்தை உமாவாலும் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

பூங்கோதை பிரதிபலனாக உமாவிற்கு உதவுவதாகவும் தன் தராதரத்தைக் காட்டுவதற்காகவும் ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமைதன் அண்ணனுடன் சினிமாவிற்குவரும்படி அழைத்தாள். அண்ணன் திருச்சியில் ஒரு நிறுவனத்தில் கம்பியூட்டர் எஞ்சினியரிங் கற்று அதே நிறுவனத்திலேயே விரிவுரையாள ராகப் பணியாற்றி வந்தான். தங்கையைப் பார்க்கவும் வெளியே அழைத்துச் செல்லவுமாக வந்திருந்தான். தனக்குத் துணை யாகவும் தியேட்டரிலிருந்து அண்ணா பஸ்நிலையத்திற்குச் செல்ல இருவருமாக விடுதிக்குத் திரும்ப துணை வேண்டும் என்பது பூங்கோதையின் மறைமுக காரணமாகவும் இருந்தது. உமாவால் ஒரேயடியாக மறுத்துவிடவும் முடியவில்லை.

உமா சாதாரண சுரிதார் மட்டுமே அணிந்து புறப்பட்டாள். காதில் சாதாரண குச்சி தவிர பொட்டோ, காப்போ, காலில் கொலிசோ தானும் அவள் அணிவதில்லை. பூங்கோதை தன் சமூக அந்தஸ்துக்கேற்றப்படி சுரிதார், கழுத்தில்சங்கிலி, கரும்பொட்டு, காதணி, காலுயர்ந்த காலணியுடன் புறப்பட்டு வந்து உமாவை அழைத்தாள். கீழே வந்ததும் வாசலில் ஆட்டோவோடு நின்ற அண்ணனை அறிமுகப்படுத்தினாள்.

“அண்ணன் முருகப்பன். என் ஃபிரண்டு உமா. எம்.ஏ.சோஷியாலொஜி படிக்கிறாங்க. புரொபெஸரின் பேவரிட் ஸ்டுடன்ட். எனக்கும் படிப்பில் ரொம்ப உதவி அண்ணா.”

“ரொம்ப சந்தோசம். முதல் வகுப்பில் பாஸ் பண்ணுவேன் என்று பந்தயம் பேசியுள்ளோம்.” -அண்ணன் சிரித்தபடி சொன்னார்.

பொதுநிறமும் சிரித்த முகமும், மேவிய முடியும். அரை மீசையும் வெள்ளை சேட்டும், கறுத்த பாண்டுமாக, மிடுக்கான அண்ணனாகவே இருந்தார்.

நண்பகல் உணவு முடித்து பகல் காட்சி பார்ப்பதாகவே ஏற்பாடு. முதலில் ஒரு ஓட்டலின் ‘நொன் வெஜ்’ பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்றான். சிக்கின் பிரியாணி என உமா விருப்பத்தையும் கேட்டு ஆர்டர் செய்து விட்டு சினிமா உட்பட பல கதைகளும் பேசிக்கொண்டனர். அவர்களது வீட்டு விஷயங்களும் பேச்சாடலில் வந்தன.

“ஆர்ட்ஸ் படிக்கிறீங்க. ஆசிரியர் வேலைக்கே லாயக்கு. வேறு சயன்ஸ், கம்பியூட்டர் சயன்ஸ் ஏதாவது படித்திருக்கலாமே...”

“அதற்கேற்ற பண வசதியும் வேண்டுமே. அத்தனை வசதி நமக்குக் கிடைக்காது..”

“இந்தப் பெண்ணைப் பாருங்க. கம்பியூட்டர் வேண்டாம். சயன்ஸ் படிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பம். பிளஸ்டீ வில் பெற்ற மார்க்குக்கு எங்கும் அட்மிஷன் கிடைக்கவில்லை. தற்போது ஆர்ட்ஸில் பர்ஷ் கிளாஸ் வாங்கிக் காட்டுகிறேன் என சபதம் பிடித்திருக்கிறாள். பரீட்சை எழுதவும் உங்களையே கேட்டுவிடுவாள்.” சிரித்தபடியே முருகப்பன் சொன்னான்.

“போ அண்ணா என்னை அப்படிக் குறைவாகச் சொல்லாதே. நானே தானே எக்லாம் எழுதப் போகிறேன்...” அண்ணனின் தோளில் கிள்ளிக் கொண்டே பூங்கோதை சொன்னாள்.

“சரிசரி உன் வீரத்தைப் படிப்பிலாவது காட்டு...”

சாப்பாடு முடிந்து புருட்சலட் ஐஸ்கீரீம் வந்தது. பூங்கோதையின் அண்ணன் அடிக்கடி கைக்கடிகாரத்தையும் பார்த்துக்கொண்டான்.

தியேட்டருக்குச் சென்றபோது பகல் காட்சிக்கு அத்தனை கூட்டம் இருக்கவில்லை. மணிரத்தினத்தின் ‘பம்பாய்’ படம். காதலும் பம்பாய் கலவரமும். கலவரம் சார்ந்த காட்சிகள் பட்டம் ஏற்படுத்துவதாக இருந்தன.

ஆட்டோவில் ஏறி அண்ணனை திருச்சி செல்லும் பஸ் நிலையத்தில் இறக்கிவிட்டனர்.

“லஞ்சுக்கும் சினிமாவுக்கும் தாங்ஸ்.”

“என் ஒரே தங்கையை கவனித்துக் கொண்டால் போதும்... நன்றி வேண்டியதில்லை..”

இருவரும் விடுதிக்குத் திரும்பினர்.

சிலநாட்கள் கழிந்த பின்னர் பூங்கோதை தான் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றைப் படித்துத் திருத்தித் தரும்படி உமாவிடம் வந்து வேண்டினாள். அப்போது சொன்னாள்:

“நேற்று அண்ணாவுக்குப் போன் செய்தேன். உங்களைப் பற்றி விசாரித்தார்.”

நவராத்திரி விடுமுறைக்கு ஊருக்குச் செல்ல எல்லோரும் ஆயத்தம் செய்தார்கள்.

பூங்கோதை தன் அந்தஸ்தைக் காட்டி உமாவைக் கவர்வதற்காக தன்னுடன் சிவகங்கைக்கு வந்து ஒருநாள் தங்கி

மறுநாள் திருச்சி செல்ல பஸ் ஏற்றிவிடுவதாக அடம்பிடித்தாள். உமா அதனை விரும்பாதபோதும் மறுத்துவிடமுடியவில்லை. அவளின் வற்புறுத்தலுக்கு தலையசைக்க நேரிட்டது.

பூங்கோதையை அழைத்துச்செல்ல வீட்டிலிருந்து வண்டி வந்திருந்தது. சிரமமில்லாத பயணம். சிவகங்கைக்கு பூங்கோதை வீட்டுக்குச் சென்றாள்.

தாயாரும் பாட்டியும் மட்டுமே வீட்டில். வீடு முன்புறமாக மாளிகை போல இருந்தது. முன்புறம் அடைக்கப்பட்டிருந்தது. பின்புறமாகவே உமாவும் அழைத்துச் செல்லப்பட்டாள். தாயாருக்கு தன் கல்லூரித் தோழி என அறிமுகப்படுத்தினாள்.

பின்புறமாக அழைத்து பூங்கோதை தன்னுடைய அறையைக் காட்டினாள். அதற்கு அடுத்தஅறையை தயார் செய்து உமா தங்க ஏற்பாடு செய்தாள். வீட்டின் நீளமான ஹால் யாவும் நிலத்தில் பளிங்குக்கற்கள். இருபுறமும் அறைகள். பூங்கோதையின் எதிர் அறைகளில் தாயாரும் பாட்டியும் தங்குவதாக பூங்கோதை சுட்டிக்காட்டினாள். பின்புறமாக சமையற் கட்டு தனியாக இருந்தது. சமையற்காரன் இருவருக்கும் காப்பி கொண்டுவந்து தந்தான்.

“அம்மா சவுக்கியம்தானே...”

“ஆமாம். இவங்க உமா. என் கல்லூரித் தோழி. நாளைக் காலையில் திருச்சிக்கு பஸ் ஏற்றிவிட வேண்டும். இன்று நண்பகல் விருந்து. மாலையில் சினிமா பார்க்கவேண்டும்...”

“சரியம்மா..”

அறையைத் தயார் செய்யும்வரை ஹோலின் மேலும் கீழுமாக நடந்தபடி, அடைத்திருந்த அறைகளையும் நோட்டமிட்டபடி உமா கேட்டாள். முருகன் படம் முன்னும் பின்னும் இருந்தது. பூசை அறையையும் பூங்கோதை காட்டினாள்.

“இத்தனை பெரிய மாளிகை வீடு. ஏன் பூங்கோதை முன்புறமெல்லாம் அடைத்துவிட்டு பின்புறமாக இருக்கிறீங்க.”

“வீட்டிலே அம்மா, பாட்டி தவிர வேறு எவருமில்லையே. வீட்டிலே ஏதாவது பெரிய பங்ஸன் நடப்பதென்றாலே முன்கதவைத் திறப்போம். சமையற்கட்டோடு பின்னே இருப்பதே வசதியாயிருக்கும். இந்தப் பெரிய வீட்டை துடைத்துக் கூட்டிப் பெருக்குவதே பெரிய வேலையாகிவிடுமே...”

“ஆமா சரிதான்.”

“அப்பா எங்கே..”

“மற்றாசில் பிஸ்கென்ஸ். அவர் பெரிய பாங்கராச்சே. அண்ணாவைத் தானே தெரியுமே திருச்சியில்.”

“முருகபக்தர்கள். அதனால்தான் அண்ணாவுக்கு முருகப்பன் என்று அப்பா பெயரிட்டரோ-” உமா சிரித்தபடி சொன்னாள்.

இருவரும் உடைகளை மாற்றிக் கொண்டனர். பூங்கோதை உமாவின் அறைக்கே வந்து அரட்டை அடித்தாள்.

நண்பகல் விருந்து. இருவரும் ஹோலில் விரித்த பாயின் மேலிருந்து சாப்பிட்டனர். சமையற்கார வேலையாளே பரிமாறினான். தாயார் வந்து மேற்பார்வையிட்டு மகளுக்கும் உமாவிற்கும் மேலதிக கறி, கூட்டு, சோறு பரிமாறினாள்.

“அம்மா, பாட்டி நீங்க சாப்பிடேல்லை..”

“முதலில் விருந்தாளிகள், பின்னரே நாங்கள்..”

சாப்பாடு முடிந்து இருவரும் ஹோலிலே டிவி பார்த்தனர்.

“கீழே வீடியோ கசெட்டுகள் இருக்கு. ஏதாவது சினிமா பார்ப்பீங்களா” -பூங்கோதை கேட்டாள்.

“வேணாமுங்க...”

உமாவை சிறிது நேரம் தூங்கும்படி வேண்டினாள். "தூக்கம் வராவிட்டால் படிக்கலாம். நான் சிறிது நேரம் ஓய்வெடுக்கப் போகிறேன். நாலரை மணிக்குக்கிளம்பி எங்க சின்ன நகரைச் சுற்றிப் பார்க்கலாம். பின்னர் ஏதாவது சினிமாவுக்கு போவோம்..."

"சரி நீ ரெஸ்ட் எடுத்துக்கொள். நானும் ஓய்வெடுப்பேன். புத்தகங்கள் இருக்கின்றன."

மாலையில் எழுந்ததும் சமையல்காரன் வெங்காய பஜ்ஜியும் காப்பியும்எடுத்து வந்தான்.

ஐந்து மணி வரையில் கிளம்பி சிவகங்கைச் சீமையைச் சுற்றி வந்து முக்கிய இடங்களையும் தெருக்கடைகளையும் பூங்கோதை காட்டினாள்.

அங்குள்ள பிரபல சினிமா தியேட்டருக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அங்கு பாலச்சந்தரின் பழைய படம். அபூர்வ ராகங்கள்.

உமாவிற்கு பிடித்ததோ இல்லையோ பூங்கோதையின் ஏற்பாடுகள் எதையும் தடை செய்யவில்லை. எதிர்ப்பும் கூறவில்லை.

இரவு உணவு முடிந்து, தூங்க பதினொரு மணியாகிவிட்டது. உமாவும் ஒரே தூக்கம்.

காலையில் எழுந்ததும் நீராட வெந்நீர் தயாராயிருந்தது. பூங்கோதை வேண்டியபடி நீராடினாள்.

காலை டிபன் முடிந்ததும் தாயாரிடம் நன்றி கூறி உமா புறப் பட்டாள். தாயார் வெங்கல தூக்குச் சட்டியை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தார். நிறையப் பழங்கள்.

பூங்கோதை வண்டியில் அழைத்துவந்து திருச்சிக்குச் செல்லும் பஸ்ஸில் ஏற்றி விட்டாள்.

12

நவராத்திரி விடுமுறை இருவாரம் முடிந்து கல்லூரி ஆரம்பித்தது. இரண்டு வாரம் கழிந்த பின்னர் அண்ணன் சனிக்கிழமை வருவதாகவும் கமலஹாசனின் 'இந்தியன்' சினிமா பார்க்க வரும் படியும் பூங்கோதை அழைத்தாள். உமாவால் மறுக்கமுடியவில்லை. வீட்டுக்கு அழைத்து உபசரித்த தோழி.

மற்றொரு ஓட்டலில் நண்பகல் உணவு, சினிமாவிற்குச் சென்றனர். தியேட்டரை விட்டு வெளியே வரும்போது பூங்கோதை கமலஹாசன் நடிப்பைப் புகழ்ந்து கொண்டே வந்தாள். எதிரே இருந்த ஓட்டலில் காபி, சிற்றுண்டி சாப்பிடும் போதும் இரண்டு வேஷத்திலும் வெவ்வேறு தரமாக நடித்த சிறப்பை சந்தர்ப்பங்களைக் கூறி பாராட்டினாள்.

“என்ன உமா. உங்க கருத்தைக் கூறவில்லையே...” முருகப்பன் பேச்சைத் தொடக்கினான்.

“நல்ல நடிப்பு..போரடிக்காமல் பார்க்க முடிந்தது. லஞ்ச ஊழலை தனிமனிதன் ஒருவன் தன் தீவிர நடவடிக்கையால் தீர்த்து விட முடியுமா என்பதுதான் கேள்வி...”

“சரியாகச் சொன்னீங்க...”

அங்கிருந்து ஆட்டோவில் ரெடிமேட் ஆடைகள் விற்கும் கடைக்கு அண்ணன் அழைத்துச் சென்றான். தன் தங்கைக்காக உள்ளாடைகளுடன் இரண்டு சுரிதாரும் தேர்ந்து வாங்கும்படி சொன்னான்.

அவள் தேர்ந்து எடுத்ததும் உமாவுக்குமாக ஒன்றுதெரியும் படி வேண்டினான். உமாவேண்டியதில்லை என மறுத்தாள். ‘வேணாமுங்க. வேணாமுங்க...’ என்று மன்னிப்பாகச் சொன்ன போதும் முருகப்பன் விடுவதாக இல்லை. பூங்கோதையை உமாவிற்காக ஒன்றைத் தேரும்படி வற்புறுத்தினான்.

பூங்கோதை தேர்ந்ததையும் சேர்த்து பில்போடப்பட்டது. உமாவுக்கானதை தனிப்பையில் போட்டுத் தந்தபோது உமாவாங்கத் தயங்கிய வேளை பூங்கோதை அதையும் எடுத்துவந்தாள்: ஆட்டோவில் ஓரளவு அமைதி.

“நான் தந்ததாக எடுக்காவிட்டாலும் தோழி பூங்கோதை பிரசென்ட் செய்ததாக இருக்கட்டும்” -முருகப்பன் அமைதியைக் குலைப்பதாகச் சொன்னான். உமா எதுவும் பேசவில்லை.

இருவரையும் விடுதியில் இறக்கிவிட்டு முருகப்பன் அதே ஆட்டோவில் திரும்பினான். இரவு நண்பருடன் தங்கிவிட்டு மறுநாள் காலையில் ஊருக்குச் செல்வதாக முருகப்பனின் திட்டம் இருந்தது.

உமா தன் விடுதிப்பக்கமாகத் திரும்பும் வேளை பூங்கோதை தன்கையில் தனியாக வைத்திருந்த பிளாஸ்டிக் பையை உமாவிடம் நயமாகப் புன்சிரிப்போடு நீட்டினாள்.

‘ப்ளீஸ்’

“என்னை மன்னிக்கவும். அண்ணா உனக்கு வாங்கித்தந்த மூணாவது சுரிதாராக எடுத்துக்கொள்....”

“என்னங்க. அண்ணா நல்ல மனதோடு வாங்கிய பிரசென்ட். அவருடையதாக எடுக்காவிட்டாலும் என்னுடையதாகப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்..”

“ப்ளீஸ் என்னை வற்புறுத்தவேண்டாம். பூங்கோதை உனக்குத் தெரியும் தானே... சில விஷயங்களில் நான் பிடிவாதக் காரியாக இருப்பேன் என்று...”

“அது சரி அன்போடு தரும் பரிசை ஏன் தான் பெற முடியாது. அதுவும் பிரயோசனப் படக் கூடிய உடை, எங்காவது விழாவுக்கு, ஒக்கேஷனுக்குப் பயன்படுமே. உங்களுக்கு நல்லா மாச் பண்ணுமே...”

“அப்படியல்ல பூங்கோதை. ஒரு ஆண்மகன் ஒரு பெண்ணுக்குப் பரிசு தந்து அவள் ஏற்றுக்கொண்டால் அவன் அவளிடமிருந்து ஏதோ எதிர்பார்க்கிறான் என்றே கொள்ளவேண்டும்.”

“என் அண்ணா அப்படியல்ல. நம்புங்க. நல்லமனதோடுதான் தந்தார். அல்லதும் என் பிரசென்ட்.”

“இது விமலாதேவி சொல்லித் தந்தது. அதே வேளை ஒரு பெண்ணும் ஆணுக்கு பாலியல் ரீதியாக உதவினால், மாற்றாக ஏதாவது பரிசு, பணம் எதிர்பார்ப்பாள் என்றும் அவரே கூறினார். நீ செக்ஸ் வேர்க்கேசைப் பற்றிப் படிக்கவில்லையா? அதே வேளை பரிசு, பணம் வாங்கிவிட்டு ஏமாற்றிவிட்டாள் என்று பெண்கள் மேல் குற்றம் சுமத்துபவரையும் பார்க்கலாமே...”

“என்ன கூறினாலும் நீங்க என் அண்ணாவைத் தவறாக புரிந்து கொண்டீர்கள். பரவாயில்லை. அண்ணா அறிந்தாலும் கவலைப்படுவார்.”

பூங்கோதை முகத்தை நீட்டிய படியே போனாள்.

உமா விமலா தேவியிடமும் நடந்த சம்பவத்தையும் பரிசை மறுத்ததையும் சொல்லியிருந்தாள். அவர் உமாவின் செயலைப் பாராட்டிவிட்டுச் சொன்னார்:

“இளம் பெண்கள். கொஞ்சம் துணிச்சலாகப் பழகி முன்வந்தால் இப்படித் துரத்திக் கொண்டே இருப்பார்கள். காதல் என்பார்கள். வெறும் ஏமாற்றாகவே இருக்கும்.”

“நீங்க தஞ்சாவூரில் கூறிய அறிவுரையையும் நான் மறக்கவில்லை.”

“ஆண்களுக்கெல்லாம் இத்தகைய பரிசு தூண்டில் போட்டுப் பிடிக்கும் வேட்டை. ஒரு பெண்ணை வீழ்த்தி விட்டேன் என்ற பெருமை. வேட்டையாடுவோர் மிருகத்தை விழுத்து மட்டுமே தான். பிறகு வேறு மிருகத்தைத் தேடுவார்கள்.”

உமா எதிர்பார்த்தபடியே சம்பவம் நடந்தது. மூணுவாரம் கழித்து சனிக்கிழமை காலையில் எவரோ அழைப்பதாக செய்தி வந்தது. எவரோ விரிவுரையாளர் அல்லது கல்லூரி சார்ந்த மாணவியாயிருக்கலாம் என உமா தான் அறையில் அணிந்திருந்த நீள் சட்டையுடனே கீழே வந்தாள்.

பூங்கோதை அண்ணன் முருகப்பன்!

அவனே உடனே பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“தங்கச்சியைப் பார்க்க வந்தேன்”. அவள் ஊருக்குப் போய்விட்டாளாம்.. அப்போது உங்களைப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என்று வந்தேன்.”

“சரி உட்காருங்களேன்.”

சிறிய வரவேற்பறையில் உட்காரும்படி உமா சொன்னாள்.

“எவரோ கலியாணத்துக்காகப் போவதாக நேற்றுதான் சொல்லிவிட்டுப் போனாள். திங்கட்கிழமை காலையில் வந்துவிடுவாளாம்...”

“பரவாயில்லை, உங்களையும் பார்த்துப் பேசவே வந்தேன்.”

“ஏதாவது பூங்கோதை விஷயமாக...”

“இல்லை நம்ம சொந்த விஷயமாக..நீங்க வெளிகிட்டு வர முடியுமா? ஓட்டலில் பேசிச் சாப்பிட்டு வரலாம்.”

“சாரி மன்னிக்கவும். பதினொரு மணிக்கு இங்கே கல்லூரியில் ஒரு கருத்தரங்கிற்கு வருவதாக ஒப்புக் கொண்டேன். போகவேண்டும்.”

“அத்தனை முக்கியமானதா?”

“ஆமாம்...”

“அதிலும் முக்கியமான விஷயம் பற்றிப் பேச வேண்டும்.”

“இப்பொழுதே இங்கேயே பேசலாமே... நேரமிருக்கிறது...”

“எனக்கு உன்னை நல்லாய் பிடித்திருக்கிறது... அதுதான்...”

“எனக்கும் பூங்கோதையின் அண்ணன் என்ற மரியாதை ரொம்ப இருக்கிறது...”

“நல்லது. எனக்கு நல்ல வேலையிருக்கிறது. மாதம் எண்ணாயிரம் வரை சம்பளம் கிடைக்கிறது. வீட்டிலே பொறுப்பு எதுவுமில்லை. பூங்கோதைக்கும் வேண்டிய யாவும் அப்பா அம்மா சேர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள். என்னையும் எங்காவது சீர், சீதனத்தோடு மாட்டி விடப் பார்ப்பார்கள். ஆனால் எனக்குப் பிடித்த பெண் வேண்டும். அது நீங்கதான். முதல் தடவை பார்த்த உடனேயே நீயே மனதில் பதிந்து விட்டாய். இரண்டு மூன்று மாதமாக உன் நினைவே, நன்கு யோசித்து விட்டுத்தான் வந்தேன்.”

முருகப்பனின் காதல் மயக்கமான பேச்சாகவே இருந்தது. அவன் உமாவை மேலும் கீழுமாகப் பார்த்தபடியே அவளது இடையீடு எதுவும் ஏற்படாது தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

உமா வெளியே பார்த்தபடி கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். பூங்கோதையைப் பார்த்துச் சொல்ல அல்ல தன்னுடன் பேசி வெளியே அழைத்துச் செல்வதே அவன் நோக்கமாயிருந்ததை ஊகித்துக் கொண்டாள்.

விடுதிப் பெண்கள் சிலர் தமது சாதாரண உடையுடன் அவர்களையும் பார்த்தபடி அங்கங்கே போய்க் கொண்டிருந்தனர்.

உமா உடனே பதிலேதும் பேசாது தலைகுனிந்தபடி மௌனமாக இருந்தாள். எவர் எது பேசினாலும் பொறுமையாகக் கேட்க வேண்டும் என்பது அவளது கொள்கை.

“என்ன உமா. எதுவும் பேசாதிருக்கிறாய்...”

“இன்னும் ஏதாவது சொல்ல இருந்தால் சொல்லி விடலாம். உங்களைக் கவரத்தக்க ஏதோ அம்சம் என்னில் இருப்பதாக அறிவது உள்ளூர மகிழ்ச்சியாயிருக்கிறது...”

“மேலும் இது பற்றிச் சிந்திக்க அவகாசம் வேணுமென்றால் நாளைக்குக் காலையில் வருகிறேன். ஏதாவது ஏமாற்றமான வார்த்தைகள் என் தூக்கத்தையே கெடுத்துவிடலாம்...”

“அது தெரிகிறது. நானும் இனிமேல் தான் யோசித்துப் பார்க்க வேணும். நான் ஒரு குடும்பம் சார்ந்து இருக்கிறேன். உங்களுக்கும் குடும்பம் இருக்கிறது.”

“ஆனாலும் என் குடும்பத்தை நான் பார்த்துக் கொள்ளவேன். நீங்க உங்க குடும்பத்தைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்...”

“அவர்கள் சம்மதிக்காவிட்டால்...”

“நீங்க படித்த பெண், தனியாக வந்து விடலாம் தானே...”

“அது எப்படி முடியும். நீங்க சினிமாக் காதல் போல இப்போதுதான் வந்து பேசுறீங்க. எனக்கு அப்படி எந்த எண்ணமோ காதலோ இருக்கவில்லையே...”

“நான் ஒரு வசதியான குடும்பத்து ஆண்மகன். என்னை உனக்கு பிடிக்கவில்லையா?”

முருகப்பனின் ஆணாதிக்க குரல் தானாகவே பேச்சில் வெளிப்பட்டது.

“அப்படி நான் சொல்லவில்லையே. இளமை, கவர்ச்சி எல்லாமிருக்கிறது. ஆனால் வெறும் செக்ஸ் மட்டும் வாழ்க்கையாக நான் கருதவில்லையே என்னுடைய குடும்பத்தவரை உங்கள் காதலுக்காகத் துறக்கவேண்டுமா என்பதைப் பற்றியே யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்...”

“உங்க குடும்பத்தவரிடம் போய் வருவதை நான் தடை செய்யப் போவதில்லை. நானும் வரத் தயாராக இருக்கிறேன்....”

“அப்படி இறங்கிவருவதானால் நான் இனிமேல் தான் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். காதல், செக்ஸ் என்ற அடிப்படையிலில்லை. குடும்பம், கலியாணம் என்ற ரீதியில்...”

“நல்லது. நாளைக் காலையில் வருகிறேன். நல்ல முடிபாக எதிர்பார்க்கிறேன்..”

“சரியுங்க...”

“காலையில் பத்துமணிக்கு வருவேன்....” வரட்டுச் சிரிப்போடு குமரப்பனை வழியனுப்பினாள்.

முருகப்பனது சினிமாக் காதலை அவளால் உணர முடிந்தது. சாதாரண ஏழைப்பெண், ஏமாந்து வருவாள், கூடித்திரிந்துவிட்டு, குடும்பத்திற்காக எனத் தட்டிக் கழித்து விடலாம் என்பதை உமாவால் எண்ணிப் பார்க்க முடிந்தது. அவளை நேரடியாக முறித்துவிடக் கூடாது. சாதாரணமாக அகற்றிவிடும் வழிகளை எண்ணிப் பார்த்தாள்.

நண்பகல் கல்லூரிக் கருத்தரங்குக்குச் சென்றபோது விமலாதேவியும் வந்திருந்தார். அவரிடமும் காலைச் சம்பவத்தைச் சொல்லி மனதை ஆற்ற எண்ணினாள். இத்தகைய விஷயத்தை தான் கூறத்தக்கவரும் நன்கு புரிந்து ஆலோசனை சொல்லத்தக்கவரும் அவரே என்பதை அறிவாள்.

நண்பகல் இடைவேளையின்போது சென்று பேச்சுக் கொடுத்தாள். சிரித்தபடியே நடந்தவற்றைக் கூறினாள். அவர் பதில் கூறினார்.

“உமா, இப்படியான சம்பவங்கள் ஓரளவு சுதந்திரமாகப் பழகிப்படிக்க வரும் பெண்களுக்கு தொடர்ந்து ஏற்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கும் என்று முன்னரே சொன்னேனே. சமாளித்துதான் வாழவேண்டும். பணத்தால் மட்டுமல்ல. சமூக

அந்தஸ்தால், சாதியால் தாம் உயர்ந்தவர் என்ற திமிரும் ஆணாதிக்கத்தோடு இணைந்துள்ளது. சினிமா பார்த்து ஏற்பட்ட காதல் என்ற மயக்கத்தில் பல பெண்கள் ஏமாந்தும் விடுகிறார்கள்.”

ஆணாதிக்கத்துடன், சமூக அந்தஸ்துடன், சாதிப்படி நிலையும் இணைந்த பேச்சு முருகப்பன் குரலில் ஒலித்ததையும் உமாவால் உணரமுடிந்தது. அவனது நம்பிக்கைக்கும் அதுவே காரணம். அவனை தட்டிக் கழிக்கக்கூடிய வழிகளையும் உமா எண்ணிப் பார்த்தாள். இத்தகையவரைத் திருமணம் செய்தாலும் ‘குடும்பத்தை விட்டுவந்தேன், உயர் சாதியை விட்டு வந்தேன்’ என்ற மந்திரம் மட்டுமல்ல சாதியை கூறி இழிவாகவும் பேசி வன்முறையில் ஈடுபடுவர் என்பதையும் உமா அறிவாள். முன்னைய கணக்கெடுப்பின் போதும் அறிந்துள்ளாள்.

மறுநாட்காலையில் முன் கூறியபடியே முருகப்பன் வந்திருந்தான். அவன் வருவான் என்பதை அறிந்து சாதாரண சுரிதாருடன் கீழே வந்தாள். முகச் சோர்வின்றி அவனை வரவேற்றாள்.

உமா பேச்சை ஆரம்பிக்கு முன்னரே அவன் பேசினான்.

“உமா. எங்காவது வெளியே போய் பேசலாமே..”

“இல்லைங்க. மன்னிக்கவும். நான் வெளியே வருவதாக இல்லை. இங்கேயே உட்கார்ந்து பேசலாம்....”

முதல் தோல்வி முகத்தில் காட்டியது. வரவேற்பு அறையில் உட்கார்ந்தான்.

“வெளியே இப்போது வராவிட்டாலும் நன்கு யோசித்து நல்ல முடிவையே எதிர்பார்க்கிறேன்.”

“நீங்க எங்க குடும்பத்தை ஏற்று வருவதாகச் சொன்னீங்க. உங்க அந்தஸ்தான இடத்திற்கு, குடும்பத்திற்கு ஏறி வர என்றால் முடியாதுங்க. நீங்க எங்க குடும்பத்திற்கு இறங்கி வர முடியுமா?”

“உமா, நீங்க கூறுவது எனக்குப் புரியவில்லை.”

“நீங்கதானே காதலிப்பதாகச் சொன்னீங்க. கலியாணத்தை மட்டுமே என்னால் எண்ணிப் பார்க்க முடிந்தது. என்குடும்பத்தை விட்டுவிட முடியாது என்று சொன்னேனே...”

“அப்போது முடிவாக என்ன சொல்லுவீங்க.” -முருகப்பனின் தாழ்ந்த குரல்.

“திருச்சிக்குக்கிட்டவே நம்ம கிராமம்...வீடு இருக்கிறது. நீங்க தனியாவோ, நண்பருடனோ குடும்பத்தாருடனோ ஒரு தடவை சென்று பாருங்கள். அங்கு வந்து வாழ முடியுமானால் சொல்லுங்கள். மற்றவற்றைப் பற்றிப் பிறகு பேசலாம்..”

உமா கூறியபடியே தன் தந்தை, அண்ணா பெயருடன் வீட்டு முகவரி எழுதிய பேப்பரையும் நீட்டினாள்.

முருகப்பன் அந்த முகவரியை ஒரு தடவை பார்த்தான். எதிர்த்து எதுவும் பேச முடியவில்லை.

“நீங்க வரமுடியாவிட்டாலும் எனக்கு எழுத வேண்டாம். பூங்கோதை மூலமும் செய்தி அனுப்பலாம்.”

‘பூங்கோதைக்கு நான் எதுவுமே சொல்லவில்லை. இங்கு வந்து பேசியது பற்றி அவளுக்கு எதுவும் கூற வேண்டியதில்லை. நீ வேண்டியபடியே வீட்டாரையும் பார்த்துப் பேசிவிட்டு வருகிறேன்...”

சோர்ந்த குரலில் தாழ்மையான பேச்சு.

முருகப்பன் திரும்பி வரமாட்டான் என்பதில் அவளுக்கு முழுநம்பிக்கை. மனதுள்ளே சிரித்துக் கொண்டாள்.

13

விமலாதேவி தன் முனைவர் பட்டத்திற்காக கம்பம் பள்ளத்தாக்கு விவசாயிகள் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரை சமர்ப்பிக்க வேண்டியிருந்தது. ஏற்கனவே கம்பம் பள்ளத்தாக்கு விவசாயிகள் பற்றி அப்பகுதிக்குச் சென்று விபரங்கள் சேகரித்திருந்தார். அதில் சில குறைபாடுகள் இருந்தன. அத்துடன் இரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்த பின் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் மீண்டும் அங்கு இரண்டு வாரம் வரை தங்கி எடுத்த புள்ளிவிபரங்களை சரிபார்க்க வேண்டியும் மாற்றங்களை கணக்கிடவும் வேண்டியிருந்தது. விடுமுறைகாலமானதால் அவ்வேளை தனக்கு உதவும்படி உமாவையும் மற்றொரு எம்.ஏ. மாணவி மாலாவையும் கேட்டிருந்தார்.

‘எம்.ஏ க்கு ஆய்வுக்கட்டுரை சமர்ப்பிக்க உங்களுக்கு உதவும். தற்போது எனக்கு உதவியாயிருக்கும். செலவுகளைப் பார்த்துக்கொள்வேன். மற்றொரு ஆசிரியர் வீட்டில் தங்க வேண்டும். முன்போல வசதியிருக்காது. என் தனிப்பட்ட வேலை. முன்னர்போல எதுவும் உதவவும் முடியாது...’

உமா எவ்வித எதிர்ப்புமின்றி அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டாள்.

“நம்ம வீடெல்லாம் வசதியானதா? சாதாரண குடிசைதானே. எங்கும் சமாளித்துவிடுவோம்....”

“இதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்? தெரிந்து தானே உன்னையும் கேட்டேன்..”

விடுமுறையில் வீடு சென்று மே மாதத்திலேயே கம்பம் செல்வதாக ஒழுங்கு. விமலாதேவியின் கடிதம் வந்தது. குறிப்பிட்ட நாளில் அவர்கள் வீட்டுக்கு மதுரைக்குச் செல்லவேண்டும். அங்கிருந்து கம்பம்.

தாயாரிடமும் அண்ணனிடமும் பேராசிரியருக்கு உதவி செய்வதற்காக மதுரைக்குச் செல்வது பற்றி சொல்லியிருந்தாள். படிப்பு சார்ந்து செல்வதற்கு அவள் எல்லா உரிமைகளும் வீட்டில் பெற்றிருந்தாள். எவரும் தடுப்பதில்லை. மேலும் ஒருவருட்படிப்பு முடிந்ததும் ஆசிரியர் வேலை பெற்று வீட்டிற்கு உதவுவாள் என்ற நம்பிக்கையுடன் தமது குடும்பத்தில் ஒரு பெண் எம்.ஏ. படிப்பது பற்றியும் பெருமை. பல மாணவ, மாணவியர் பரீட்சை எழுதும் வேளை அங்கு வந்து அவளிடம் பாடம் கேட்பதும் பெருமையாகவே இருந்தது.

பாடம் சொல்வதற்கு உமா பணம் எதுவும் பெற மாட்டாள். ஆயினும் படிக்கும் மாணவியர் பண்டம், பழமாக தாயாரிடம் ஏதாவது கொடுத்துவிடுவர்.

உமா எம்.ஏ. முடித்த பின்னரே என் கலியாணம் என அண்ணா அம்மாவிடம் சொல்லுவாள்.

“வீட்டிலே குமர்ப்பெண் இருக்க எப்படியடா நீயும்கட்ட முடியும்? எங்காவது பார்த்துவைத்திருக்கிறாய் போலிருக்கு...”

“உமா படித்த பெண். வேலையும் தேடவேணும்..”

“ஆமாடா அவள் நினைத்தபடி அங்கே, இங்கே என்று திரிகிறாள். ஒருவரும் கட்டுப்படுத்துவதில்லை. ஒரு நாளைக்கு எவனையாவது கூட்டிவந்து இவன் தான் மாப்பிள்ளை என்று அறிமுகப்படுத்தப் போகிறாள்.”

“அப்படி அவளுக்குப் பிடித்ததாகத் கட்டினால் நம்ம வீட்டுத்தராதரம் பார்க்காமலா மாப்பிள்ளை தேடுவாள். ஏதாவது பவுணும் கையிலில்லை. நம்ம குடிசை அவளுக்குத் தெரியாதா” அண்ணன் சொன்னான். அப்பா எந்த விஷயத்திலும் அதிகமாகத் தலையிடுவதில்லை. ஆயினும் தன் அதிகாரங்களை மீறி வீட்டிலே நடப்பவற்றிற்கு தாயாரோடு இடையிடை வாய்ச் சண்டை நடைபெறும்.

அறுவடைகாலத்தில் அப்பா, அம்மா, அண்ணன் மூவருமே வேலைக்குப் போய் விடுவார்கள். வேலைமுடிந்து வந்தே சமையல் நடைபெறும். அப்பாவிற்கு பசி ஏற்படும் போது சண்டைநடைபெறும். அம்மா சில வேளை கஞ்சியை வடித்து உப்புப்போட்டுத் தந்து நேரத்தைக் கடத்துவாள். அண்ணன் டீயும் வடையும் சாப்பிடப் போய்விடுவான். இரவுச் சாப்பாடு ஒன்றே மற்றைய தொழிலாளர் வர்க்கம் போல அங்கு முக்கியமாயிருந்தது. காலையில் பழைய சோறு அல்லது உப்புப்போட்ட சாதத் தண்ணீர், நண்பகல் டீ, வடை அல்லது பரோட்டா. உமா படிப்பை விட்டால் பசி ஆற சமைத்துப் போடுவாள் என்பது தந்தையின் விருப்பம். அதிகம் படித்து குடும்பத்தில் மாப்பிளை தேடுவதிலும் பிச்சனை என்பார். அவர்கள் குடும்பம் சார்ந்து படித்தவர் குறைவு.

உமா வீட்டில் நிற்கும் வேளை சமையலைப் பார்த்துக் கொள்வாள். காலையில் சமைத்து சாதம் கட்டித்தர முயலுவாள். கிட்டிய வயலில் வேலையானால் வேலைத்தலத்திற்கே சாப்பாட்டை அனுப்புவாள்.

அறுவடைகாலமே கடும் உழைப்பானபோதும் சமையலும் சிக்கனம் குறைந்து தாராளமாக இருக்கும். விதைப்பு, நாத்து நடுகை, களைபிடுங்கும் காலம் சுமாராக இருக்கும். மூவரும் ஒரே நாளில் உழைக்க வேலையிராது. மற்றைய நாட்களில் ஓய்வுதான். சமைக்கவும் நேரமிருக்கும். ஆனால் அரிசி, பண்டங்கள் தான் பிரச்சனை.

அன்று காலையில் புறப்பட்டு உமா நண்பகல் மதுரையில் விமலாதேவி வீட்டை அடைந்தாள். மாலா என்ற மற்றொரு எம். ஏ எழுதிய மாணவியும் வந்திருந்தாள். நண்பகல் உணவு முடிந்ததும் பஸ்ஸிலேயே கம்பம் புறப்பட்டனர்.

கம்பத்திலிருந்து ஐந்து கிலோமீட்டர் கிழக்கே இருந்த கமயக்கன் பட்டி கிராமத்தை அடைந்தனர். அங்கு ஒரு

ஆரம்பப்பள்ளிக் கூடத்தலைமை ஆசிரியரது வீட்டுக்குச் சென்று சேர இருட்டிவிட்டது. அவரும் மனைவியாரும் அவர்களை எதிர்பார்த்திருந்தவராக வரவேற்றனர். அந்த வீட்டின் அருகே தான் பள்ளிக் கூடமும் இருந்தது. தலைமை ஆசிரியர் இரவில் அங்கேயே தங்குவார். விடுமுறை காலமானதால் அங்கிருந்து வேலை செய்வதும் வாய்ப்பாயிருந்தது.

பிரயாணக்களைப்பு, இரவு நல்ல தூக்கம். காலையில் எழுந்து காலைப் பணிகளை முடித்து வேலைக்குத் தயாரானாள். அவ்வேளை தலைமை ஆசிரியர் விமலாதேவியிடம் சொன்னார்:

“கோவை விவசாயக் கல்லூரியிலிருந்து கோவிந்தன் என்ற மாணவரும் வந்து மூன்று மாதமாக விவசாயிகள் பற்றி ஆய்வு நடத்துவதாக நம்ம கிராமத்திலேயே அவரது நண்பர் வீட்டில் தங்கியிருக்கிறார். அடிக்கடி பார்ப்பேன். சில உதவிகளும் செய்தேன். நீங்கள் வருவது பற்றிச் சொன்னதும் கட்டாயம் பார்க்க வேணுமென்றார். நீங்களும் அவரிடம் உதவி பெறலாம்...”

“ரொம்ம நல்லது. கண்டால் வரச்சொல்லுங்கள். அல்லதும் சில நாளில் அவரைச் சென்று பார்ப்போமே...”

“நீங்க வந்து விட்டதாக நான் சொல்லி அனுப்புவேன். அவராகவே வந்துவிடுவார்....”

“ரொம்ம நல்லது...”

“ஆனால் விமலா, அவரைப்பற்றி ஒரு விஷயம் சொல்லவேண்டும். நல்ல ஆர்வமான இளைஞன். பி.எச்.டிக்கு தான் ஆய்வு செய்வதாக சொன்னார். கூலி விவசாயிகளெல்லாம் அவரின் பின்னால் சுற்றுகிறார்கள். ஆய்விலும்

பார்க்க அரசியலில்தான் அதிக ஆர்வம் காட்டுவதாகத் தெரிகிறது...”

“என்ன அரசியலோ.....”

“இங்கே சங்கம் அமைத்தவரெல்லாம் தொழிலாளரை ஏமாற்றுவதாகச் சொல்லுகிறார். அதனால் சில முரண்பாடுகளும் இங்கு ஏற்படும் போலிருக்கிறது. ஆகவே பழகுவதிலும் கவனமாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே சொல்லி வைக்கிறேன்...”

விமலாதேவி நன்றி கூறிவிட்டு இருவரையும் அழைத்து கொண்டு முன்னர் பெற்ற விபரக்கோப்புகளுடன் அந்தந்த வீட்டுக்குச் சென்றார். இரண்டு வருடங்களின் முன்னர் அங்கு தங்கிருந்து பெற்ற விபரங்கள். ஓரிரு வீடுகளில் விபரங்களைச் சரிபார்க்கும் முறையை உமாவிடமும் மாலாவிடமும் விளக்கினார். சில குடிசைகளில் நேரடியாகக் காட்டி விளக்கினார். அதே போலச் சரிபார்த்து திருத்தம் செய்யும்படி இருவரிடமும் அப்பகுதியிலுள்ள வீடுகளில் விபரம் கொண்ட தாள்களைத் தந்தார்.

உமா நுழைந்த முதற் குடிசையிலேயே வினா எழுந்தது.

“நீங்க கோவிந்தன் சாருடைய ஆட்களா.”

“இல்லைங்க. புரெபஸர் விமலாதேவி. இரண்டு வருஷத்திற்கு முன்னர் வந்திருந்தார்களே.. அவர்களுடைய பத்திரத்தைச் சரிபார்க்கவே வந்தோம். அவர் மறுபக்கத்தில் வேலை செய்கிறார்...” -இடத்தையும் கையால் சுட்டிக் காட்டினாள்.

“ஓ அந்த அம்மாவா....சரி சரி...”

நாலாவது குடிசையில் அதே வினா!

“கோவிந்தன் சார் அனுப்பினாரா?”

“இல்லைங்க, விமலாதேவி அம்மா?”

“அவங்களைத் தெரியாது. கோவிந்தன் சார் அனுப்பியதென்றால் இங்கே வரலாம்....”

“மற்ற இடங்களில் அனுமதித்தார்களே.....”

“அது அவங்க விருப்பம். நம்மவீட்டில் கோவிந்தன் சார் அனுமதித்தால் தானுங்க. அவரைக் கேட்டுவிட்டுச் சொல்லுகிறோம். உங்களை நான் என்றும் பார்த்ததில்லையே....”

புதிய பிரச்சனை ஏற்பட்டிருப்பதை உமாவாலும் மாலாவாலும் அறிய முடிந்தது. யார் இந்தக் கோவிந்தன்? அத்தனை தூரம் இவர்களிடம் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறானே.

நண்பகலுணவாக எடுத்து வந்த உணவை ஒரு குடிசையிலிருந்து சாப்பிட ஆரம்பித்தபோது உமாவும், மாலாவும் தமது பிரச்சனையை பேராசிரியரிடம் கூறினர்.

பின்னர் விமலாதேவியே அந்தந்த குடிசைகளுக்கு வந்து அறிமுகப்படுத்தினார். அப்போதும் ஆங்காங்கே கோவிந்தன் சாரின்பெயர் எழவே செய்தது.

மாலையில் தலைமையாசிரியர் வீட்டுக்கு திரும்பி வந்ததும் விமலாதேவி சொன்னார்:

“கோவிந்தன் எங்கே தங்கியிருக்கிறார்? நீங்க சொன்னது சரியாய் போய்விட்டது. நாம அவரை வீட்டில் போய் பார்க்கவேணும். எந்த நேரம் பார்க்கலாம் என்று அறிந்து சொல்லுவீர்களா?”

“சரியுங்க..”

தலைமையாசிரியர் உடனே ஒரு பையனைக் கூப்பிட்டு தன் சைக்கிளைத் தந்து கடிதம் ஒன்றும் கொடுத்துவிட்டார்.

அரை மணிநேரத்தில் பையன் செய்தியோடு வந்தான்.

“கோவிந்தன் சார். ஏழுமணிக்கு வருவாராம்...”

தேநீர் அருந்திவிட்டு யாவரும் அவனது வருகைக்காகக் காத்திருந்தனர்.

நாலுமுழ வேஷ்டி, செக் போட்ட சேட். பொதுநிறம். மேவிக்கலைந்த முடி. தன்னம்பிக்கை கொண்ட பார்வை. ஆடம்பரம் எதுவுமின்றி சைக்கிளில் இருந்து இறங்கி பள்ளிக் கூடத்துள் நுழைந்தான் கோவிந்தன். காலில் செருப்புமில்லை...”

தலைமை ஆசிரியர் விமலாதேவியை அறிமுகப் படுத்தினார். அவர் பின்னர் உமாவையும், மாலாவையும் சுட்டி தன் மாணவியர் என அறிமுகம் செய்தார்.

“நல்லதுங்க. நீங்களும் ஆய்வுக்காக வந்தது நல்லதே. இந்தப் பக்கத்தில் முன்னரும் வந்ததால் ஏற்கெனவே பழகியிருப்பீங்க. இங்கே ஏதாவது உதவி வேண்டுமானால் தலைமை ஆசிரியர் இருக்கிறார் தானே. மேலே தேவை என்றாலும் சிறிய உதவி தேவைப்படின் செய்யலாம்...”

தன்னைக் குறைத்துமதிப்பிட்டே கோவிந்தன் சொன்னான்.

“சிறிய உதவி என்ன. பெரிய உதவியே வேணும்...”

“அப்படி என்ன. உங்களுக்கு இல்லாத அனுபவமா. நான் என்ன மாணவன்தானே. சென்றஆண்டு ஆண்டிப்பட்டியில் பெரிய சர்வே செய்ததாக அறிந்தேன். அந்த அனுபவம் இவர்களுக்கும் இருக்கும்தானே...”

உமாவையும் மாலாவையும் பார்த்தபடி சொன்னான்.

“இந்தப் பெண் உமா மட்டுடே அங்கு பங்கு பற்றினாள்.. மாலா புது மாணவி...”

“வெரிசூட்.. நீங்க எம்.ஏ. ஸ்டூடண்டா...”

“உமா எம். ஏ. இரண்டாம் வருடம் ஆரம்பிக்கிறாள். மாலா எம்.ஏ. முடித்துவிட்டாள். எம்.பில். செய்கிறாள்.”

“நல்லது. எம்.பிலுக்கு ஆய்வும் எம்.ஏக்கும் டெசேட்டேசனுக்காக அழைத்துவந்தீர்களா?”

“ஆமாம், அதற்கும் தான்.. என்று வைத்துக்கொள்ளேன்.”

“இப்போது என்னால் என்ன உதவி செய்ய வேணும்?”

“உமாவும் மாலாவும் புதியவர். குடிசைகளுக்குச் செல்ல கோவிந்தன் சார் அனுப்பினாரா’ என்றே கேட்கிறார்களாம். இல்லையென்றால் ‘அவருடைய உத்தரவு வேணும்’ என்கிறார்களாம். ஆகவே நாளைக்கு சில இடங்களை அறிமுகப்படுத்தினால் உதவியாயிருக்கும்...” -விமலாதேவி தணிவாகவே வேண்டினார்.

“அது அத்தனை பிரச்சனையில்லையே. காலையில் நீங்க சொல்லும் இடத்துக்கே வந்து விடுகிறேனே...” -தயக்கமற்ற உதவிக்குரல்.

“ரொம்ப நல்லது. என்ன கோவிந்தன் இந்தப்பக்கத்தில் ஒரு கோட்டையே கட்டிவிட்டீங்க போலிருக்கிறது...” விமலாதேவி நளிமமாகவே சொன்னார்.

“அப்படி எதுவுமில்லை மாடம். அவர்களோடு இந்தப் பக்கத்தில் வாழ்கிறேன் அவ்வளவே...”

“இன்னும் எத்தனை காலம்...”

“ஓரளவு வேலை முடித்துவிட்டேன். மேலும் ஓரிரு மாதங்கள் ஆகலாம். அதுவும் முற்றாகச் சொல்ல முடியாது...”

“படிப்பு வேலையா?...அரசியல் வேலையா?...”

“இரண்டுமே தான். அரசியல் இல்லாமல் என்ன இருக்கிறது, படிப்பும் கூடவே. இங்கே அவர்களுக்குச் சில பிரச்சனைகள் இருக்கிறது. அதற்காகத்தான் தங்க வேண்டி உள்ளது....”

“பரவாயில்லையே. இந்த இளம்வயதில் இத்தனை ஆர்வம்..ஏற்கனவே இங்கே தொழிற் சங்கங்கள் இருந்தனவே அவர்களோடு பிரச்சனையில்லையா?”

“தொழிற்சங்கம் எல்லாவற்றிற்கும் அரசியல் இருக்கும்தானே. எனக்கும் பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன. தொழிலாளர்கள் எந்தப்பக்கம் நிற்கிறார்கள். என்பதுதானே இறுதியில் எதையும் தீர்மானிக்கும்...”

“அவர்களுக்கு அரசியல் வெளியே இருந்துதானே வருகிறது....”

“அதில் சந்தேகமில்லை...”

விமலாதேவியின் பேச்சும் கோவிந்தன் பதிலும் மற்றவர்க்கு முற்றாகப் புரியவில்லை என்பது அவர்களது மௌனத்தில் தெரிந்தது.

“என்ன பொருள் பற்றி ஆய்வு நடக்கிறது. நானும் அறியலாமா...” -புரபெஸர் புன்னகையுடனேயே கேட்டார்.

“நீங்க இந்த கிராமம் ஒன்றையே பார்த்துக்கொண்டீங்க. நான் உத்தமபாளையம் தாலுகா முழுவதையுமே எடுத்துக் கொண்டேன்.”

“ஒரு முழுத் தாலுகா, பெரிய வேலையாகத்தான் இருக்கும். எல்லாத்தர விவசாயிகள் பற்றியுமா?”

“இல்லை, கூலி விவசாயிகளை மட்டுமே எடுத்துள்ளேன் அவர்களே பெருந்தொகையினர்...” -கோவிந்தன் சொன்னான்.

“ஆமாம் அப்படித்தானிருக்கும் நானும் அறிவேன். இப்பக்கத்தில் பெரியகுளம் தாலுகா இருக்கிறதே. அதைவிட்டு உத்தமபாளையத்தை ஏன் தெரிந்தீர்?”

“அதற்குப் பலகாரணங்கள் உண்டு. உத்தம பாளையம் கம்பம் பள்ளத்தாக்கில் கோளத்தோடு ஒட்டி இருக்கிறது. பல

சாதிமக்கள். பல்வேறு விவசாய உற்பத்தி. பெரியாறு நீர் மட்டுமல்ல, கிணற்று நீரையும் பெரும்பாலும் விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்துவது தெரிந்திருப்பீர்கள். அத்தோடு வானம்பார்த்த பூமியில் மழைகாலத்திலும் உற்பத்தி...நஞ்சை, புஞ்சை, தோட்டம் எல்லாமுள்ளது..."

"எத்தனை சாதியினர்? இங்கே இல்லாததா?" -உமா கேட்டாள்.

"பதினெட்டு இருபது வரை இருக்கும் -இப்போதுதான் தொகுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்..."

"விவசாயப் பயிர்கள்?"

"இக்கிராமம்போல நீங்க அறிந்தவையே. நெல்லு முதன்மையானது. அடுத்து பருத்தி, சோளம், கம்பு கேழ்வரகு, கடலை, பருப்பு வகைகள்..." -கோவிந்தன் அடுக்கிக் கொண்டு போனான். மேலும் சொன்னான். "வெற்றிலை கூட பயிரிடுகிறார்கள் தெரிந்திருக்குமே."

"ஆமா."

"பசியை அடக்க பகலெல்லாம் விவசாயக் கூலிப் பெண்கள் வெற்றிலை பாக்கைப்போட்டு வாயில் குதப்புவார்கள்..."

"ஆமா பயங்கரந்தான். விவசாயக் கூலிகளில் ஆண்களா, பெண்களா அதிகமாக உள்ளனர்."

"பெண்கள்தான் அதிகம். சிலவிஷயத்தில உங்களது இந்தக் கிராமத்தை மாதிரியாக, சாம்பிளாகவும் கொள்ளலாம்.."

"கூலிகள்..."

"ஆண்களுக்கு தருவதிலும் பார்க்க பாதியே பெண்களுக்குக் கொடுக்கிறார்கள்.." -கோவிந்தன் சொன்னான்.

"அறுவடைக்காலத்தில் பண்டமாகப் பெற்று விடுவர்.. அப்படித்தானே..."

“ஆமாம் மூணுகிலோ அரிசிக்குத்தக்கபடி, பெண்களென்றால் ஒன்றரைக்கிலோ உற்பத்தி அதிகரித்தாலும் கூலி உயராதது”

“அத்தனை மோசமா?” அதுவும் நெல்லுவிலை உயர்ந்தால் ரொக்கமாகத் தரப்பார்ப்பார்கள். இவர்களுக்கும் ரேசன் அரிசி வாங்க ரொக்கம் வேண்டுமே. எல்லாவழியாலும் ஏமாற்றப்படுகிறார்கள்.”

“பயங்கரமான நிலை...”

“ஆமாம். இவர்கள் சில காலத்தில் கம்பங்கஞ்சி, சோளக்களியோடும் சீவிப்பார்கள்...” -கோவிந்தன் சொன்னான்.

“வறுமைக்கோட்டுக்குக்கீழே...எத்தனை விகிதத்தினர்...”

“அறுபதுக்குக் குறையாது. நீங்களும் கணக்கிட்டிருப்பீங்க தானே....”

“ஆமா, இந்தக் கிராமத்தில் அதற்கு மேலாகவும் இருந்தது. தற்போது இரண்டு ஆண்டில் ஏதாவது மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்குமா என்றும் கணக்கிட்டுப் பார்க்க வேண்டும்..”

“மாற்றம் எதுவும் இருக்காது..”

“ஆண்டு சராசரி வேலைநாட்கள் ஏதாவது கணக்கிட்டுப் பார்த்தீர்களா?”

“நூற்றுநாற்பது. நூற்று அயம்பது...”

“அப்படித்தான் முன்னரும் இருந்தது...” -புரபெஸர் சொன்னார்.

“அறுவடை, நிலக்கடலை கிண்டுவதை கான்ராக்கடாகவும் எடுத்துச் செய்கிறார்களா?”

“ஆமாம். அவ்வேளை அதிக நேரம் உழைக்கிறார்கள். வேலை நெருக்கடியால், கிரிது கூடிய கூலி பெறமுடிகிறது...”

“அவ்வேளைவீட்டிலுள்ள எல்லோரும் வயலில் நிற்பார்கள். அப்படித்தானே, பள்ளிக் கூடத்துக்குப் பிள்ளைகளும் வரமாட்டார்கள். தலைமையாசிரியர் தண்டிப்பார்.”-புரபெஸர் தலைமையாசிரியரைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி சொன்னார்.

“அது எங்களுக்கே தெரியும். ‘வயல் வேலையா?’ என்று கேட்டு மன்னித்துவிடுவோம். கோவிந்தன் வந்தபிறகு பாதியில் படிப்பு நிற்பதெல்லாம் குறைந்து விட்டது..”

“நல்ல பணிதான். கோவிந்தன் சாரைப் பாராட்டவேணும்...”

அவர்களது உரையாடலை உமாவும் மாலாவும் கூர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். உமா தனது கிராமத்து நிலைகளுடன் அங்குள்ள நிலையை ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆண்டிப்பட்டியோடும் அதிக வேறுபாடில்லை.

மறுநாட் காலையில் விமலாதேவி குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு கோவிந்தன் வந்திருந்தான். மாலாவின் கோப்பிலுள்ள குடிசைகளை தன் சைக்கிளை உருட்டியபடியே காட்டினான். குடிசைகளில் இருந்தவர் எட்டிப் பார்த்தனர். கோவிந்தனுடன் வந்ததால் பிரச்சனையில்லை. மாலாவை ஓரிரு குடிசையில் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்.

பின்னர் உமாவை அழைத்துக் கொண்டு மேலே சென்றான். அப்பகுதியில் கோவிந்தனுக்கு இருந்த செல்வாக்கு உமாவிற்கு உள்ளூற வியப்பும்; அதனால் ஏற்பட்ட புன்னகையுடன் சயிக்கிள் ஓரமாக நடந்தபடி கேட்டாள்:

“எப்படி இந்தப் பக்கத்து மக்களையெல்லாம் உங்களால் வெல்ல முடிந்தது. ‘கோவிந்தன்’ சார் ஆட்களா, கோவிந்தன் சார் அனுப்பினாரா’...எல்லோருமே நேற்றுக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தார்கள்.” -சிரித்தபடியே பாராட்டாக உமாசொன்னாள்.

“அப்படியா. அவர்களை வெல்வது அத்தனை கஷ்டமில்லை...”

“எப்படிச் சொல்லுறீங்க...”

“அவர்களில் ஒருவனாக மாறிவிட வேண்டும். உடை, பழக்கவழக்கம், உணவு, வேலை...”

“நீங்களும் வயலில் வேலை செய்வீர்களா?”

“ ஏன் செய்ய முடியாதா? நானும் விவசாயக் குடும்பத்திலிருந்து தான் வந்தேன். வானத்திலிருந்தல்ல.”

“பரவாயில்லை. நல்லாய் பேசவும் பழகியிருக்கிறீங்க. நேற்றும் பார்த்தேன்...”

“பேச்சுகள் கூட வானத்திலிருந்தோ மூளையிலிருந்தோ தானே தோன்றிவிடுவதில்லை..”

கோவிந்தன் கூறிய கூற்றை எங்கோ படித்ததான நினைவு வந்தது.

“புதுமையான பேச்சு, புதுமையான மனிதரைப் பார்க்கிறேன்...”

“அப்படியா. என்னில் அப்படி என்ன புதுமை இருக்கிறது...”

“பேச்சு, செயல், உடை, எல்லாமே...”

“அது சரி. இந்தக் குடிசைகளில் இறங்கி எப்படி வேலை செய்வீங்க...”

“நான்கூட இதே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவளே. அதனாலே ஒரு கஷ்டமுமில்லை. குடிசையுள் நுழைந்ததும் நிலத்திலே உட்கார்ந்து விடுவேன்...”

“பரவாயில்லை..பேராசிரியர் சொல்லித் தந்தாரா...”

“அப்படி எதுவும் வேண்டியதில்லை. அதுவும் நம்ம குடும்பங்களில் வழக்கமானதே...”

“சரிசரி பிளாஸ்டிக் பையிலுள்ள அந்த டிபன் பாக்ஸைக் குடுங்க. அதுவே வேறுபாட்டுச் சின்னமே. நான் சாப்பிடும் இடத்தில் சாப்பிடலாம் தானே குடிசையிலே...” -கோவிந்தன் அவளைப் பரீட்சிப்பதாகச் சொன்னான்.

“இந்தாங்க எடுத்துக் கொள்ளுங்க. உங்க சாப்பாட்டை நான் சாப்பிடுகிறேனே. இல்லாவிட்டால் நீரைக் குடித்து இரவு வரை பட்டினியிருந்தும் பழக்கமிருக்கிறது. .” -பேச்சில் சிறிது கோபமும் கலந்திருந்தது. அவள் நீட்டிய டிபன் பாக்ஸை கோவிந்தன் வாங்கிக் கொண்டான்.

“சிலிப்பரைக் கழட்டி பிளாஸ்டிக் பையில் போடலாம்...”

“ஆமா மறந்துவிட்டேன். தாங்ஸ்”

கோவிந்தன் சில வீடுகளை அறிமுகப்படுத்தினான். எவராவது கேட்டால், தன் பெயரைக் கூறும்படியும் சொன்னான்.

நண்பகல்போல வருவதாகக் கூறி டிபன்பாக்ஸ்குடன் போய்விட்டான்.

“கோவிந்தன் சார் அனுப்பினார்... ரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் விமலா அம்மா எடுத்த விபரங்களைச் சரி பார்க்க வந்தேன்....”

உமாவிற்கு அங்கெல்லாம் வரவேற்பு. டீக்கடைக்குப் பையனை அனுப்பி டீயும் வடையும் கூட வாங்கித் தந்தனர்.

“கோவிந்தன் சாருக்கு நீங்க என்ன வேணும்...”

ஓரிரு இடத்தில் கேட்டனர். உமாவிற்கு பதில் கூறுவதும் சிறிது கஷ்டமாக இருந்தது.

“ஓரே படிப்புதான். அவர் வேறு காலேஜ். நானு மதுரை காலேஜ்...”

“எத்தனை படிச்சவர். நம்மளுக்கு படிச்சதாகக் காட்டிக் கொள்ளவே மாட்டார்...”

கோவிந்தன் இரண்டு மணி வரையிலேயே வந்து உமாவைத் தேடிப்பிடித்தான். அவள் ஒரு குடிசையில் நிலத்தில் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

“இங்கேயே சாப்பிடலாம் என்றோம். நீங்க வந்து அழைத்துப் போவீங்க என்று பசியோடு இருக்கிறாங்க...” - அந்தக் குடிசைப் பெண் குறைப்பட்டாள்.

“என்ன உமா பசிக்கிறதா?”

“உங்க பேரிலே வடை, டீ கூட வாங்கிக் கொடுத்தாங்க...”

“இந்தா உன் டிபன் பாக்ஸ். என் காலைச் சாப்பாடு ஆச்சு...வா சாப்பிடப் போகலாம்”

உமாவை உருட்டிய சைக்கிளுடன் வெளியே அழைத்து வந்தான்.

“அரைக்கிலோ மீட்டர் வரை போக வேணும். நடக்கப் போகிறாயா? சைக்கிள் கரியரில் இருப்பாயா? நல்ல வெய்யில் அடிக்கிறது? நல்ல வெப்பகாலத்தில் வந்தீங்க. இங்கே குடை கிடையாது...”

உமா முந்தானை சேலையை தலையில் போட்டுக் கொண்டாள். “கரியரில் இருப்பேன். உங்களைக் கூட கரியரில் இருத்தி என்னால் ஓட்ட முடியும்...” - உமா சொன்னாள்.

“பரவாயில்லையே. அத்தனை பழக்கமா, என்னால் ஓட்ட முடியாத வேளை பார்க்கலாமே...”

கோவிந்தன் சைக்கிளில் ஏறி ஓட்டியதும் பின்புறமாக உமா ஏறிக் கொண்டாள்.

சில நிமிடங்களில் இறங்கி கீழ்ப்புறமாக நடந்தனர். அவன் நுழைந்த குடிசைக்குள் உமா தொடர்ந்தாள்.

கோவிந்தன் அந்த குடிசை வீட்டுப் பெண்ணுக்கு உமாவை அறிமுகப்படுத்தினான்.

'உட்காரம்மா' என அந்தப் பெண் பாய் எடுக்கப்போகுமுன் உமாநிலத்தில் உட்கார்ந்தாள்.

"சேலையெல்லாம் அழுக்காகப் போகிறதே..."

"அழுக்கான சேலைதான்..."

இரண்டு தட்டில் சோறும் வைத்து கருவாட்டுக் குழம்பு ஊற்றிவிட்டாள்.

பெட்டிக்கடையில் வாங்கிய சிறு ஊறுகாய் பாக்கெட்டை உடைத்து இருவருக்கும் பகிர்ந்து வைத்தாள்.

சாப்பிடத் தொடங்கியதும் அலுமினியக்கப்பலில் தண்ணீர் வைத்தபடி அப்பெண் கேட்டாள்:

"என்னம்மா குழம்பு காரமாயிருக்கிறதா?"

"நம்ம வீட்டிலேயே இப்படி காரமாயிருக்கும். தூள் இல்லாதவேளை பச்சைமிளகாயைக் கடித்தும் சாப்பிடுவோம்..."

கோவிந்தனுக்கு உமாவைப் பற்றி அவ்வார்த்தைகள் மேலும் புரிய வைத்தது.

"இங்கேயும் வீட்டுக்காரர் அப்படியே சாப்பிடுவார். பச்சைமிளகாய் எப்போதும் வீட்டில் இருக்கும்..."

சோறு வைத்து ரசமும் ஊற்றி விட்டாள். பசியுடன் இருந்த உமாவிற்கு எல்லாமே சுவையாயிருந்தது.

“தம்பி இப்போதுதான் சொன்னார். இல்லாவிட்டால் ஏதாவது காய். கூட்டுச் செய்திருப்பேன்.”

“அதெல்லாம் வேண்டியதில்லை இதுவே போதும்...”

“நானைக்கு வாங்க. காயாவது பண்ணி வைப்பேனே...”

கோவிந்தன் மீண்டும் உமாவை சைக்கிளில் முன்னைய இடத்திற்கு அழைத்து வந்தான். உமாவை இறக்கி விடும்போது கேட்டான்:

“அந்த ஆண்டிப்பட்டி சர்வே பற்றி விபரமாகப் பேச வேண்டும். எப்போது வசதியாயிருக்கும்...”

“எப்போதும் பேசலாமே. நானைக்கும் விருந்து வைக்கிறீங்கதானே, பேசலாமே...”

கோவிந்தனோடு பேசுவது, பழகுவதில் உமாவிடமிருந்து உள்ளூற இருந்த விருப்பு பேச்சில் தொனித்தது.

மறுநாட்காலை புறப்படும் போது ‘டிபன் பாக்ஸ்’ சாப்பாடு வேண்டாம் என தன்னை ஆசிரியரின் மனைவியாரிடம் உமா சொல்லிவிட்டு விமலாதேவியிடம் விளக்கம் கூறினாள்.

“இந்த டிபன் பாக்ஸ் சாப்பாடே அந்தக் குடிசைப் பெண்களிலிருந்து நம்மை பிரிச்சக் காட்டுகிறது என்று கோவிந்தன் சார் கேலி பேசுகிறார்...”

“சரி. குடிசைகளில் சாப்பிடுவதில் தவறில்லை. நாம ஏதாவது உதவ வேணும்...”

“அவர் சாப்பிடும் குடிசையில் சாப்பிடலாம் என்றார்..”

“பரவாயில்லை. பிறகு வேலை முடிந்து போகும் போது உதவலாம். மாலாவுக்கு இந்த வேறுபாடெல்லாம் புரியாது. பழக்கமில்லாமலிருக்கும். நீ டிபன் பாக்ஸ் எடுத்திட்டுப்போ...”

விமலாதேவி மாலாவிடம் சொன்னார். மாலாவும் உமாவும் வெவ்வேறு பகுதியாகப் பிரியும் போது மாலா சிரித்தபடி சொன்னாள்.

“என்ன உமா ஒரு நாள் பழக்கத்திலேயே கோவிந்தனை உனக்கு பிடித்துவிட்டதா அல்லது கோவிந்தன் சார் வளைகிறாரா...”

“இரண்டுமாயிருக்கலாம். ஆனால் மாலா நீ நினைப்பது போலில்லை.”

14

அடுத்த இரண்டு நாளும் அதே குடிசைக்கு பகலுணவுக்கு கோவிந்தன் அழைத்துச் சென்றான். அந்தப் பெண் வெண்டைக்காய் குழம்பும் பூசணிக்காய் கூட்டுமாகச் சாப்பாடு போட்டாள்.

“இங்கெல்லாம் பாதி நாட்கள் கம்பங்கஞ்சி...சோளக்களி, கேள்வரகு ரொட்டி...”

“எனக்கும் பழக்கமே. நம்ம வீடு போலத்தான். இனிமேல் கேட்டுச் சாப்பிடுவேன்...”

ஆண்டிப்பட்டி சர்வே பற்றி சுருக்கமாக கோவிந்தனது சந்தேகங்களுக்கும் பதிலளித்து விபரித்தாள். பெண்களுக்கெதிரான வன்முறை என்ற அந்தக் கணக்கெடுப்பு முற்றுப் பெறாதது பற்றியும் தன் தனிப்பட்ட கருத்தையும் உமா விபரித்தாள்.

பெண் குழந்தைகளே சிறுவயதிலே வீட்டிலேயே அதிக வேலைப்பளுவோடு பெற்றாராலும் தண்டிக்கப்படுகிறார்கள். அத்தோடு அளவு மீறிய கட்டுப்பாடுகளும் தண்டனையாகிறது.

பெரிய பெண்ணானது தொடக்கம் கலியாணம் முடிந்து முதற் குழந்தை பெறும் வரை பலவித வன்முறை, கட்டுபாடுகள், ஆண்களால் ஏற்படும். பாலியல் தொல்லைகளுக்கெல்லாம் உட்படுகிறார்கள். திருமண ஆரம்பம் தொடக்கம் முதற் பிரசவம்

வரைமுறையாகவே நடைபெறுகிறது. இந்தக் காலக்கட்ட வன்முறை சர்வேயில் எடுக்கப்படவில்லை. அத்துடன் 45 வயதிற்குமேலும் கணவராலும் குடும்பத்தவராலும் செயற்படும் வன்முறை, முதுமைக்காலத் தொல்லைகள் எதுவுமே ஆய்வில் கொள்ளப்படவில்லை. இந்த சர்வே ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தை மட்டுமே கொண்டது. பெண்களுக்கெதிரான வன்முறை என்பது பிறக்கும்போதைய சிசுக்கொலையிலிருந்து மரணம் வரை நீடிக்கிறது. கட்டாயத்திருமணம், குடும்பத்தில் வல்லுறவு, தகாத பாலுறவு எல்லாமே வன்முறை நடவடிக்கைகளே.

கணக்கெடுப்பு காலத்தில் உணவு தயாரித்தல், வீட்டைப் பேணல், குழந்தைகளை பராமரித்தல், உடைகளைச் சலவை செய்தல், பெற்றோர் நண்பர்களை உபசரித்தலால் ஏற்படும் வன்முறைபற்றியும் விபரித்தாள். வன்முறை என்பது கையால் தடியால் அடிப்பது உட்பட பிற, பேச்சால் செயலால் நடத்தப்படுவதுபற்றியும் தெரிவித்தாள்.

சில நாட்கள் உமாவையோ பேராசிரியரையோ பார்க்க முடியாது. இவற்றைப் பற்றியும் நீ யோசித்துவிட்டுப் பிறகு விரிவாக விவாதிப்பதாகக் கூறி கோவிந்தன் வேறு கிராமத்திற்கு சென்று விட்டான்.

கோவிந்தன் இல்லாததும் கலந்துபேசி விவாதிக்க முடியாததும் உமாவிடமிரு வெறுமையாகவே தோன்றியது. ஆயினும் அங்கு வந்ததும் அவன் மூலம் கற்றவையும் புது அனுபவமாகவே இருந்தது. வேலைப் பணி தொடர்ந்தது. அவனது வரவையும் யாவரும் எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

விமலாதேவியும் தனது கணிப்புகள் பற்றி கோவிந்தனுடன் விவாதித்து அவனுடைய விளக்கம் பெறுவதற்காகவும் காத்திருந்தார்.

அடுத்த புதன் கிழமை மாலையில் பள்ளிக்கூடத்திற்கு கோவிந்தன் வந்து சேர்ந்தான். ஞாயிறுகாலையில் மதுரைக்குப் புறப்படுவதாக விமலாதேவி ஏற்கெனவே திட்டம் போட்டிருந்தார்.

“அப்பாடா, உன் வரவையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்...” -விமலாதேவி தன் மகிழ்ச்சியை மறைமுகமாகச் சொன்னார்.

“அப்படி என்னதான் அவசர அலுவலோ....”

“ஞாயிறு காலை திரும்பிவிட வேண்டும். சில விஷயங்களைப் பற்றிப் பேச வேண்டும். விவாதிக்க வேண்டும்....”

“முணுநாள் இருக்கிறதே. உங்களுக்கு வசதியான நேரத்தை நான் ஒதுக்கித் தரலாம். சில கூட்டங்களுக்கு ஒத்துக்கொண்டால் தப்பாது போக வேண்டும். சனிக்கிழமை வரை அத்தனை வேலையில்லை.”

“நல்லது. நாளை மாலைக்கு இங்கேயே வரமுடியுமா?”

“ஆமாம். எனக்கும் உங்க முன்னைய சர்வே முறைகள் பற்றி மேலும் சில விபரங்கள் அறிய வேண்டும். உமா மூலம் ஓரளவு அறிந்தேன். பிரமாதமான வேலை. ஆராய்ச்சி முடிவறிக்கை வெளிவந்து விட்டதா?”

“அச்சில் உள்ளது. எப்படியும் சில மாதங்களில் வெளிவரும் என்று சொன்னார்கள். என்னுடைய குறிப்புகள் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டேன்...”

வியாழன் மாலையும் வெள்ளி இரவுவரை பேச்சாடல் விவாதங்கள் காரசாரமாகவும் நடந்தது. ஆய்வு பற்றிய

சந்தேகங்கள் முடிந்தபின்னர் சித்தாந்த ரீதியாக பேராசிரியருக்கும் கோவிந்தனுக்கும் இடையில் முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டன.

நகரத்துத் தொழிலாளர்களுடன் கிராமத்துக் கூலி விவசாயிகளை முற்றாக ஒப்பிட்டு புரட்சிக்கு இட்டுச் செல்ல முடியாது என்பதே விமலாதேவியின் விவாதம்.

“நகரத்து யந்திரத் தொழிலாளர் ஆண்டு பூராவும் உழைப்பவர். ஒரே இடத்தில் பணி புரிபவர். ஒரே உணவு இடைவேளை, கூடிப் பேசத்தக்கவர், தொழிற்சங்க உறுப்பினர், ஒரே ஏக கூலி பெறுபவர், நான் தயாரித்தது என்று கூறாது, நாம் தயாரித்த உற்பத்திப் பண்டம் என்று கூட்டாகக் கூறத்தக்க உறவு கொண்டவர். அவர்களுடன் வயலில் வேலை இருப்பின் மட்டுமே உழவு, பின்னர் பெண்களின் நாற்று நடுகை, களை பிடுங்கல், அறுவடையின் போது மட்டும் விட்டுவிட்டு ஆண்டில் மூன்றில் ஒரு பங்கு நாட்களே வேலை செய்பவரைப் புரட்சிக்கு இட்டுச் செல்ல முடியுமா? இங்கும் ஒரே ரக கூலியில்லை. அறுவடையின் போது குறுகிய கால நெருக்கடி வேலையானபடியால் கூடியநேர வேலையில் அதிக கூலி கிடைக்கிறது. நாற்று நடுகை, களை பிடுங்கலைப் பெண்களே செய்கின்றனர். அவர்களது கூலி, வேலைக்காலங்கள் வேறு. பாதிக்கூலிப் பெண்கள், ஆண் கூலி அடிமைகளின் அடிமைகள். ஒரே இடத்தில் வேலையில்லை. ஆங்காங்கே பணக்கார விவசாயிகள் பரந்து கிடக்கின்றனர். கிராமப்புறப் பாட்டாளி என்று பெயர் சூட்டியுள்ளோம். பாதிக்காலம் பட்டினி, அல்லது உதிரிகளாக வறட்சிக் காலத்துக்கு நகருக்கு ஓடி விடுகின்றனர். அல்லது வேறு மாவட்டங்களுக்கே அறுவடைக்குப் போய்விடுவர். இவர்களை எப்படிப் புரட்சிக்கு அணி திரட்ட முடியும்?”

விமலாதேவியின் வாதமும் வினாவும் இவ்வாறிருந்தது.

“சீனாவில் மாஓ கிராமத்துப் பாட்டாளிகளையே அணி திரட்டி கிராமப் புறங்களிலிருந்து நகரங்களைச் சுற்றி வளைக்கும் புதிய புரட்சிக்கு வழிகாட்டினார். பாதிக்காலம் பட்டினி கிடப்பவனுக்கு உணவும் வர்க்க உணவும் ஆயுதமும் தரின் வர்க்க எதிரிகளை அழிக்க முன் வருவான். நாட்டிலே மிகப் பெரிய வர்க்கமாகத் திகழ்வது கிராமப் புறப் பாட்டாளியே...”

“அங்கே குட்டி பூர்ஷாவான உங்கள் பங்கு என்ன?”

“புரட்சிகர அரசியலை எடுத்துச் செல்வது. அது மட்டுமே நமது கடமை. போராடுவது வெற்றி, தோல்விக்கு அவனே பொறுப்பு...”

“தோல்வியானால் நவீன இராணுவ பலத்தால் மேலும் ஒடுக்கப்படுவார்கள்...”

“எந்தவொரு அடக்குமுறையும் அழிவும் வரலாற்றில் புதிய எழுச்சியும் ஆக்கமும் ஏற்படுத்தும்.”

கோவிந்தனோடு விவாதிப்பதில் பயனில்லை. இளமைத் துடிப்பு என விமலாதேவி பேச்சை மாற்றினார்.

கோட்பாடு தெரிந்தவரும் குட்டி பூர்ஷ்வா வர்க்கமாக மாறியதும் புரட்சிகர நடைமுறையை இப்படித்தான் கணிப்பார் என கோவிந்தன் எண்ணிக் கொண்டான்.

சனிக்கிழமை பகல் நேரம் பள்ளிக்கூடத்திலேயே கூட்டு மொத்தக் கணிப்பு என விமலாதேவி கூறியிருந்தார். இறுதிநாள் பிரியாவிடைக்காக கோவிந்தன் மாலையில் வருவதாகச் சொல்லியிருந்தான். நண்பகல் உணவு முடிந்ததும் விமலாதேவி சிறிது நேரம் தூங்குவதற்காக வீட்டுக்குள் போய்விட்டாள். உமாவும் மாலாவும் தனித்தனியே கோப்புகளைப் புரட்டி எழுதிக் கொண்டிருந்தனர். ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் ஆசிரியருக்கு மட்டுமே மேசையும் நாற்காலியும், பிள்ளைகளுக்க

நிலமே. நாற்காலியில் வேலை செய்தபடி உமா கோவிந்தனுடைய வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தாள்.

கோவிந்தன் வந்தவேளை மாலா மற்றொரு வகுப்பு மேசையில் இருந்து வேலை செய்ததால் உமாவிடம் தனியே பேசுவதற்கு வாய்ப்பாக இருந்தது. உமாவின் வீட்டு முகவரி, விடுதி விபரம் யாவும் ஏற்கெனவே கோவிந்தன் பெற்றிருந்தான். உமாவும் அங்குள்ள அவனது முகவரியையும் கோவையிலுள்ள கல்லூரி வீட்டு முகவரிகளையும் பெற்று விட்டாள்.

“நகருக்குப் போய் விட்டால் இந்தக் கிராமப்புற மக்களை மறந்து விடுவீர்கள்” -கோவிந்தன் கேலியாகச் சொன்னான்.

“எப்படி மறக்க முடியும். நானும் கிராமப்புறத்திலேதான் வாழுகிறேனே...”

“உண்மையா என அங்கு வந்து தான் பார்க்க வேணும்.”

“நல்லாய் வரலாம். எப்போதும் வரலாம். இந்த வேஷத்தில் வந்தால்தான் வரவேற்பிருக்கும். அல்லது அம்மா பரபரப்போடு விரிக்க பாய் தேடுவா...” -உமா சிரித்தபடியே பதிலளித்தாள்.

“உங்க எம்.ஏ. ஆய்வுக்கும் இங்கே வரலாம் என புரொபஸர் சொன்னாங்க. உங்க கிராமத்திலேயே செய்யலாமே...”

“அங்கே வீண் பிரச்சினை வரலாம். உங்களுக்குப் புரிய வேணும். இப்போது இப்பக்கமும் பழகி விட்டது. தலைமை யாசிரியர் வீடும்... நீங்களும்...”

“எப்போது வரும் நோக்கம்...”

“நவராத்திரி விடுமுறையின் போது...”

“நான் இல்லாவிட்டாலும் என் பெயரைச் சொல்லி...”

“ஆமாம் அப்படியும் சமாளிக்கலாம். ஆனால் கடிதம் எழுதி நீங்களும் இருக்கும் வேளையே அறிந்து வருவேன்...”

“பார்க்கலாம். என்ன விஷயம் என்று தீர்மானித்தாயிற்றா...?”

“பேராசிரியரோடும் பேசினேன். ‘கூலி விவசாயப் பெண்களின் பிரச்சினைகள்’ சார்ந்து ஆய்வுக்கட்டுரை செய்யலாம் என்றார். ஆண்டிப்பட்டி அனுபவமும் இருக்கிறது. பெண்களின் பிரச்சினை பற்றி எழுதும்போது வன்முறை உட்படவே எழுதும்படி சொன்னார்...”

“நல்ல தலைப்பே... ஆண்டிப்பட்டி அனுபவம் பற்றி சில சந்தேகங்கள் கேட்க வேண்டும் என நினைத்திருந்தேன். முதலாவதாக, அங்கு நடத்திய விசாரணைகள் உங்களில் என்ன வித தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது...”

“பலவித அனுபவங்கள்... தாக்கங்கள்... நீங்க எதை முதன்மைப் படுத்தீங்க...”

“குடும்ப அமைப்பு, குடும்ப வாழ்க்கை...”

“அப்பப்பா... நம்ம வீடு... அடுத்த வீடுகளில் வன்முறையை ஓரளவு பார்த்த போதும் பெரிதாகத் தெரியவில்லை. அந்த ஆய்வின் போது தொகுத்துப் பார்த்த போதே குடும்ப வாழ்வு பயங்கரமானதாகத் தெரிந்தது. வெறுப்பூட்டுவதாகவும் இருக்கிறது...”

“அப்போது உங்க கூட்டுமொத்த அறிக்கை பெண்களுக்கு என்ன அறிவுரை கூறப்போகிறது...”

“இது பற்றியும் பேராசிரியருடன் நீண்ட விவாதங்கள் நடைபெற்றன. குடும்பத்தில் நுழைபவர்கள் கண்ணை மூடிக்கொண்டு காதல் கீதல் என்று குடும்ப வலையில் விழாதீர்கள். அங்கு பல்வேறு வன்முறைகள், கரடு முரட்டுப் பாதைகளையும் கடக்க நேரும். இப்படியான விழிப்பு நிலையையாவது ஏற்படுத்தும்...”

“அப்போது குடும்ப அமைப்பு பெண்ணுக்கு வன்முறை என்றால் தீர்வு என்ன என்று விவாதிக்கப்படவில்லை...”

“குடும்ப அமைப்பு உடைய வேண்டும் தனிச் சொத்துடைமை ஒழிய வேண்டும். இவற்றுக்கு நீண்ட காலமாகும்... சோஷலிசம் வரவேண்டும் என்றெல்லாம் சொல்லுவார். நீங்க அவரோடும் விவாதிக்கலாமே...” -உமா முற்றாகப் புரியாதவளாகச் சொன்னாள்.

“தனிச் சொத்துரிமை ஒழிந்து குடும்பம் உடையுமா? குடும்பம் உடைவதோடு தனிச்சொத்து அழியுமா... எப்படிப் பேராசிரியர் சொன்னார்.”

“மன்னிக்கவும். தனிச்சொத்துரிமை ஒழிந்தால்தான் குடும்பம் உடையும் என்றார்.”

“அப்போது உங்க முடிவு தான் என்ன?”

“எனக்கே குடும்பம் என்றால் பயமாயிருக்கிறது... அந்த சர்வேயின் பின்னர், மேல்நாடுகளில் ஏற்பட்டு வரும் வழி ஒன்றை பேராசிரியர் சொல்லியிருந்தார். அதைப் பற்றியே சிந்தித்து வருகிறேன்...”

“எங்கே சொல்லு பார்க்கலாம்...”

“கூட்டு வாழ்க்கை. பெண்ணும் ஆணும் கூட்டாக வாழ வேண்டுமானால் குடும்பம் என்ற சட்ட ரீதியான கட்டுப்பாட்டை விட்டு ஒருமித்து வாழலாம். கூட்டாக வாழ முடியாவிட்டால் எப்போதும் பிரிந்து போகலாம்...”

“அப்போது குழந்தைகள்...”

“இருவருமாகத் திட்டமிட்டுக் கொள்ள வேண்டும்...”

“பரவாயில்லையே. இந்த முறையில்தான் உங்கள் கலியாண மும் நடக்குமா?” -சிரித்தபடியே கோவிந்தன் கேட்டான்.

“கலியாணம் என்று அதற்குப் பெயரிட வேண்டாம். ஒருவித கூட்டுவாழ்க்கை என்று சொல்லலாம்...” -உமா அவனது கூற்றைத் திருத்தினாள்.

“பேச்சளவில் எல்லாம் நல்லாகத்தான் இருக்கிறது. நடைமுறைதான் பிரச்சனையாயிருக்கும்...” -கோவிந்தன் சொன்னான். கோட்பாட்டுக்கும் நடைமுறைக்கும் உள்ள வேறுபாடு பற்றி அவன் நன்கு அறிவான்.

“ஆமாம். நடைமுறையில் இருவருமே பாதுகாப்பாக தனித்து வாழத்தக்க பொருளாதார நிலை, சமூகச் சுற்றாடல் எல்லாம் இருக்க வேண்டும்...”

“இங்கேயே அப்படியான கூட்டு வாழ்க்கைகள் குடிசைகளில் இருக்கின்றன. இருவருமே கூலி விவசாயிகளாயிருப்பர். தனிச் சொத்துக் கிடையாது. ஆண்டிப்பட்டி பக்கம் பார்க்க வில்லையா?”

“அரிதாக இருந்தது. ஒன்று இரண்டு கணக்கெடுப்பில் சேர்க்கவில்லை. நம்ம ஆய்வில் குழந்தை வேறு இருக்க வேண்டும். கூட்டுமொத்த பாதுகாப்பு வேணுமே. ஒரு பெண் சொன்னாள், “இந்த மனுஷன் அடித்தாலும் விட்டு விட்டு எங்கே ஓட முடியும். மற்றொருவனிடம் போனாலும் இதே நிலைதான் வரும்...”

“ஆமா அதுவும் உண்மைதான்...”

விமலாதேவி தூக்கம் விட்டு எழுந்து வந்தாள்.

“வந்து ரொம்ப நேரமா?” -கோவிந்தனைப் பார்த்ததும் கேட்டார்.

“உமாவோடு ஆண்டிப்பட்டி ஆய்வு பற்றி விசாரித்துக் கொண்டிருந்தேன்...”

“ஆமாம். அது நல்ல அனுபவம். சரியான சாம்பிளிங், புள்ளி விபரங்களை வைத்து ஆய்வதே சரியான அறிவையும் தரக்கூடும்... சரி 16 சாப்பிடலாம். பிறகு பேசலாம்...” -விமலாதேவி கூறியபடி வீட்டு வாசல் பக்கமாக நின்ற பையனை, கைகாட்டி அழைத்தார்.

“கோவிந்தன் எப்படி கூலி விவசாயிகள் சுதந்திரமாக இயங்குகிறார்களா அல்லது நிலப்பிரபு, பணக்கார விவசாயிகளுக்கு கொத்தடிமையாகவும் உழைக்கிறார்களா? உங்க கணிப்பு என்ன?” -விமலாதேவி கேட்டாள்.

“கொத்தடிமை நிலையிலிருந்து பெரும்பாலும் விடுபட்டு விடுவார்கள். அது முற்போக்கானதே. ஆனாலும் ஒரு சிலர் அவர்களிடம் கடன்பட்டுவிட்டு அதைத் தீர்க்க, கூலி பேசாது அடிமையாகவும் உழைக்க நேரிடுகிறது...”

“கூலி விவசாயிகளின் கடன் சுமைகள்.”

“அது வேறு பயங்கரமானது. அடைவாக வைக்க கூலி விவசாயிகளிடம் எதுவுமில்லை. தற்காலிக பட்டினியைத் தவிர்க்க அரிசி, கம்பு வாங்கவே பெரும்பாலும் கடன் பெறுகின்றனர். அதனால் மூணு தொடக்கம் எட்டுப் பைசா வரை வட்டியாக அறுத்து விடுகிறார்கள். அது மற்றொரு கொடுமை...” -கோவிந்தன் மன நோவோடு சொன்னான்.

“மற்ற இடங்களிலும் பெண் தொழிலாளர் தான் அதிக நாட்கள் உழைக்கிறார்களா?”

“ஆமாம். கூலி குறைவான படியால் அறுவடைகளின் போதும் அதிக பெண் கூலிகளுக்கே வேலை தருகிறார்கள்...”

“வீட்டு வேலை வேறு. அவர்கள்தான் வீடு திரும்பியும் பட்டத்தோடு சமைக்க வேண்டும். நேரத்துக்கு சாப்பாடு தராததாலும் தண்டிக்கப்படுவதாகக் கணக்கெடுத்துள்ளோம்...”

“ஆமாம். உமாவும் சொன்னாள். உங்க அறிக்கை வெளி வந்ததும் படிக்க வேண்டும்.”

“அரசின் பொது விநியோகம் எப்படி இருக்கிறது?”

“அது ஓரளவு பசியைத் தீர்க்கிறது. அதே வேளை ஆற்றா நிலையில் குடும்ப அட்டையையே அடைவு வைப்பவரும் இருக்கிறார்கள்...”

“ஆமாம். எங்க விசாரணைகளிலும் அறிந்தோம்.” - விமலாதேவி ஒப்புக்கொண்டார்.

“சாதி பார்த்து வேலை கொடுப்பதும் பிற இடங்களிலும் இருக்கிறதா?” -விமலாதேவி கேட்டார்.

“ஆமாம். அது வேடிக்கையாக இருக்கும். படிநிலையாகப் பார்த்து சாதியில் மேலே இருப்பவருக்கு முதல் வாய்ப்பு. அதே வேளை மட்டமான வேலைகளுக்கு தாழ்ந்தவர்; அந்தந்த வேலை அந்தந்தச்சாதிக்கே வழமையானவை என ஏற்றுக் கொண்டு உழைப்பர். நானே இப்போது சாதி ஒடுக்குமுறையின் வடிவங்களையும் சொல்லித் தருகிறேன்.”

“தலை விதியை நோவாது விழிப்பு நிலை ஏற்படுத்த வேண்டும். நல்ல பணியே.”

“வேலை கிடைக்கும்போது முன்னுரிமை பெறுவதற்காக பணக்கார விவசாயி, மிராசுதார் வீட்டில் கூலியில்லாத சேவை செய்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். கணக்கிட்டால் கூலிமேலும் குறையும். அவர்களையும் தடுத்து வருகிறேன்.”

“பண்ணையாள் என்றும் அதிகம் பேர் இருக்கிறார்களா!”

“தற்போது அதிகமாக இல்லை. ஆகக் குறைந்த சாதியினரை மிராசுதார், பணக்கார விவசாயிகள் தமது மட்டமான வேலைகளைச் செய்ய வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களையும் உடைக்க முயல்கிறேன்.”

“ஆமாம் நல்லது மக்களின் இயல்பான சுதந்திரத்தை வைத்தே வாழ்க்கைத் தரத்தை மதிப்பிடவேண்டும் அடுத்து பசி தீர்த்து இடம் பெயரும் உரிமை என அமிர்தாசென் கூறுவார். வேலைநேரங்கள் எப்படி?”

“எட்டு ஒன்பது மணி நேரம் வேலை வாங்கியே கூலி தருகின்றனர்.”

தேநீரும் வடையும் வந்தது. பகிர்ந்து சாப்பிட்ட படி பல்வேறு விஷயங்கள் பற்றியும் பேசினர்.

மதுரைக் கல்லூரிக்கு வரும்படி விமலாதேவி அழைத்தாள். உமாவும் ‘கட்டாயம் வரவேணும்’ என்றாள்.

கோவிந்தனும் ஒப்புக்கொண்டான்.

“மாதம் ஒரு தடவையாவது அங்கு வருவேனே நம்ம நண்பர்கள் பலர் அங்கே இருக்கிறார்கள்...”

கோவிந்தன் விடைபெற்றுச் சென்று பின்னர் உமாவும் தன் வேலையில் ஈடுபட்டாள். பேராசிரியர் மற்றொரு மேசைக்குச் சென்று விட்டார். தன் வேலையை முடித்து விட்ட மாலா உமாவிடம் வந்தாள். சிரித்தபடியே உமாவிடம் கேலியாகச் சொன்னாள்:

“கோவிந்தன் சாருக்கு உன்னைப் பிடித்திருக்குப் போலிருக்கு. உனக்குந்தான் அவர் மேல் கண் இருக்கு. அதனால் தான் இரண்டு பேரும் சிரிச்சுப் பேசி விவாதிக்க விட்டுவிட்டு தூர இருந்தேன்.”

“போடி போ...” உமாவின் உதட்டுச் சிரிப்பு. அதைப் புரிந்தவளாக மாலா சிரித்தபடி சீரியலாகக் கூறினாள்:

“ஆனா கோவிந்தன் சாரை நம்பாதே. இங்கே நாத்து நட்டு களைபிடுங்கும் கூலி விவசாயப் பெண்ணைத்தான் பார்த்து வைத்திருப்பார்... கல்யாணம் கட்டுவார்.”

15

முன்று வாரங்கள் கழித்து கோவிந்தனின் கடிதம் ஒன்று உமாவின் விடுதி முகவரிக்கு வந்திருந்தது. விமலா தேவியின் வருகை புதிய சிந்தனைகளையும் அனுபவங்களையும் தந்ததாகவும் அவருக்கும் நன்றி கூறும்படியும் கோவிந்தன் எழுதியிருந்தான். மேலும் நவராத்திரி விடுமுறைக்கு ஆய்வுக்கு வருவதாயின் முன்கூட்டியே தெரிவிக்கும் படியும் எழுதியிருந்தான்.

அக்கடிதத்தை விமலா தேவிக்கே எழுதாது தனக்கு ஏன் எழுத வேண்டும் என்ற வினா உமாவின் மனதில் எழுந்த போதும் உள் மனதில் அவனின் கடிதத்தைப் பெற்றது மகிழ்வே தந்தது.

விமலாதேவி ஒருவார லீவில் இருந்தார். வந்ததும். அக்கடிதத்தைக் காட்டினாள். கோவிந்தனுக்கு கம்பத்திற்கு வந்த போது செய்த உதவிகளுக்கு நன்றிகூறி எழும்படி உமாவிடம் வேண்டினார். மேலும் வரப் போகும் நவராத்திரி விடுமுறையைப் பயன்படுத்தும் படியே உமாவிடம் சொன்னார். தனக்கும் உள்ள சந்தேகங்களை எழுதித் தருவதாகவும் கூறினார்.

உமா அடுத்தவாரமே கடிதமூலம் உதவிகளுக்கு நன்றி தெரிவிப்பதோடு விமலாதேவின் கூற்றுகளையும் அறிவித்தாள்.

அத்தோடு நவராத்திரி விடுமுறையில் பத்து நாட்கள் மட்டும் அங்கு தங்க இருப்பதாகவும் தன் ஆய்வுக்கு மாதிரிக் குடும்பங்களாக, சாம்பிளிங்காக இருபத்தைந்து குடும்பங்களை அதே பகுதியிலே தேர்ந்து தரும்படியும் வேண்டியிருந்தாள். மேலும் வீண் சிரமங்கள் தரநேர்ந்தமைக்காக முன்னிப்பும் வேண்டியிருந்தாள்.

தலைமை ஆசிரியர் வீடு நன்கு பழகியிருந்ததால் துணை ஏதும் தேவையில்லை என்ற துணிவு அப்போதும் மாலாவை

தன்னுடன் பத்து நாட்களுக்கு மட்டுமே வரும்படி கேட்டாள். தானே செலவு பொறுப்பதாகவும் சொன்னாள்.

“அங்கே தானே சிவனே என கோவிந்தன் சார் இருக்கிறாரே. உமாவிற்கு எல்லாப் பாதுகாப்பும் உதவியும் தருவார்...”

• “என்னடி கிண்டலா உனக்கு”

“உண்மையைத்தான் சொல்லுகிறேன். நேரில் போய் பாரேன். உதவாவிட்டால் வந்து திட்டலாம். நான்வந்தாலும் உங்க நாடகத்திற்கு இடைஞ்சலாகலாமே...” -நக்கலடிப்பதாகவே மாலா சொன்னாள்.

“நான் என்ன அவரோடு சுத்தித்திரியவா போகிறேன். பத்து நாடும் எத்தனை வேலையிருக்கும் தெரியுமா?”

“எனக்கும் தெரியும் எம்.ஏ. டெசேட்டேஷன் தானே. இருபத்தைந்து பக்கத்திலே ஒரு கட்டுரை எழுதுவது உனக்கு அத்தனை கஷ்டமில்லை. ஏற்கெனவே செய்த ஆய்வே போதுமே...”

“புள்ளிவிபரம் வேண்டாமாடி. ஆய்வுக் கட்டுரைக்கு.”

“சரி சரி போய் கோவிந்தன் பற்றியும் ஆய்வு நடத்திவிட்டு வா. எனக்கு எதிர்ப்பில்லை. ஒன்று மட்டும் கவனித்து விட்டு நன்கு விசாரித்து விட்டும் வா...”

“என்னடி அந்த ஒன்று...”

“அந்தப் பக்கத்தில் எங்காவது கூலிவிவசாயப் பெண்ணைப் பார்த்து வைத்திருக்கிறாரோ என்றும் அறிந்துவா...”

மாலாவின் கூற்று உமாவின் மனதைக் குடைந்து கொண்டே இருந்தது. அவள் கோவிந்தன் பற்றிக் கிண்டல் செய்த போதும் அதில் உண்மை இருப்பதாகவே மனம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. தன் பின்னே துரத்திய பலரைச் சமாளித்த போதும்

கோவிந்தனும் அந்தத் தொடர்ந்து துரத்தும் நாடகத்தில் உள்ளாரா என்றும் மனம் பேதலித்து எண்ணியது. அப்படியாயினும் அதை வரவேற்று அவரது குடும்பப் பிரச்சனைகளையும் அறிய வேண்டும் எனவும் எண்ணிக் கொண்டாள். பூங்கோதைக்கு எதுவுமே சொல்லாமலே முருகப்பன் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடிந்ததும் சாதுரியமான வெற்றி என்றே கணித்துக் கொண்டாள். அதே போலவே தஞ்சாவூரில் சுகுமாரன்.

உமா கம்பம் சார்ந்த கிராமத்திற்குச் சென்ற போது தலைமை ஆசிரியர் குடும்பத்தவர் நன்கு வரவேற்றனர். அவர்கள் குடும்பத்திற்காக சில பரிசுகளும் வாங்கிச் சென்றாள். விமலாதேவியும் மனைவியாருக்கும் பிள்ளைக்கும் புடவைகள், உடைகள் வாங்கித் தந்திருந்தார்.

மறுநாட் காலை உமா எதிர்பார்த்தபடி கோவிந்தன் வந்திருந்தான். மனதில் ஏதோ ஒரு வித குதூகலம்; மன ஏக்கத்தைத் தணிப்பதாகவும் இருந்தது. சாம்பிளிங்காக தான் தயாரித்த பட்டியலைத் தந்தான்.

வெப்பம் தணிந்து சுவாத்தியம் சீராக இருந்தது. முன்னர் கோடை விடுமுறை தவிர்க்க முடியாது. வெப்ப காலத்தில் வரவேண்டி நேர்ந்து துன்புறவும் நேர்ந்தது.

காலையிலே கோவிந்தனுடனேயே கணக்கெடுக்க வேண்டிய குடிசைப் பகுதிக்குச் சென்றாள். அவன் தன் சயிக்கிள் காரியரில் அழைத்துச் சென்றான்.

சில குடும்பங்களை கோவிந்தன் அறிமுகப்படுத்தினான். பல்வேறு சாதியிலிருந்தும் அவள் வேண்டியபடி சாம்பிளிங் தேர்ந்தாகவும் சொன்னான். முன்னைய இடத்திலேயே சாப்பிடலாம். அவர்களும் உதவியாயிருப்பர் என்றும் தெரிவித்தான்.

நாள்தோறும் கணக்கெடுக்கும் வேலையில் ஆர்வமாக பகல்பூராவும் உழைத்தாள்.

உமாவின் வேலைகள் முடிய மேலும் சில நாட்கள் இருந்தன. தொடர்ந்து வேலையை முடிக்கும் படி கூறிவிட்டு தான் மறுநாள் மாலை ஊருக்குக் கிளம்புவதாக கோவிந்தன் சொன்னான். உமாவிற்கு சிறிது ஏமாற்றமாகவே இருந்தது.

“அத்தனை அவசியமா” -உமாவின் ஏமாற்றக் குரல்.

“ஆமாம் அதன் முன்னர் விரும்பினால் என் மாளிகையையும் காட்டுவேன்”

“கட்டாயமாகக் பார்க்க விரும்புவேன்.” நண்பகல் உணவு முடிந்தது. கோவிந்தன் அழைத்துச் சென்று தன் குடிசையைக் காட்டினான்.

சில கோப்புக்கள், நூல்கள், கிளிப்பில் மாட்டிய தாள்கள், சில உடைகள்; சுருட்டிய பாய். மற்றொரு தோழரும் அங்கு தங்குவதாகச் சொன்னான். கிணறு, கழிவறை எதுவுமில்லை.

“குளிப்பது.”

“அதோ பம்ப்செட் ஓடும் கிணறுகள் கழிப்பதற்கு அங்கே செடிகள்.”

அன்று மாலைப் பணி முடிந்த போது கோவிந்தன் வந்திருந்தான். ஒரு டக்கடையில் டியும் வடையும் வாங்கித் தந்தான். சாப்பிட்டபின் நடந்த படியே அவள் எதிர்பார்த்த பேச்சாடலில் இறங்க நேர்ந்தது.

“எதிர்காலத்திட்டம் தான் என்னவோ?” -கோவிந்தன் கேட்டான்.

“எம்.ஏ. படிப்பு முடிந்ததும் வேலை தேடவேண்டும். புரபெஸரின் உதவியைத்தான் எதிர்பார்க்கிறேன்....”

“வேலை கிடைத்த பின்னர் கல்யாணம். வீட்டார் குடும்பத்தில் எவரையாவது பார்த்து வைத்திருப்பார்களே” -சிரித்தபடியே கோவிந்தன் கேட்டான்.

“அப்படி எவருமில்லை. அதை நானே தீர்மானிப்பேன். முன்னரே சொன்னேனே. ஆண்டிப்பட்டி ஆய்வின் பின்னர் கலியாணம் குடும்பமென்றாலே பயமாயிருக்கிறது...”

“ஆனாலும் பெண்களால் தப்பிவிடமுடியாது...”

“ஆண்களால் தப்பிவிடமுடியும் என்கிறீர்களா?”

“ஆமாம் தப்பிவிட முடியும். எவராலும் ஆண்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது...”

“அது உண்மைதான். கற்பொழுக்கம் என இன்றைய சமூகத்தில் அவர்களுக்குக் கட்டுப்பாடு எதுவும் இல்லையே...” நக்கலான பேச்சு.

“என்ன கேலியா? நாம புரட்சிகர அரசியல் கொள்கை கொண்டவர்கள்?” -கோவிந்தன் குரலில் சினமும் தெரிந்தது.

“மன்னிக்க வேணும் ஆமா உங்க லட்சியப்படி இப்பக்கத்து கூலி விவசாயப் பெண்ணைக் கட்டிக்கொள்வீர்களே... இதுவரை எவரையாவது பார்த்து வைத்திருப்பீர்களே...?” -மாலா அவள் மனதில் ஏற்படுத்திய சந்தேகக் கேள்வி.

“அப்படி எதுவுமில்லை. இங்கே ஒழுக்கத்தில் சிறிது தவறினாலும் அரசியல் பணியோ, ஆய்வுவேலையோ எதுவும் தொடர்ந்து செய்ய முடியாது. அத்தனை இறுக்கமான சமூகம். அதையும் நீ கற்றுக் கொள்ளவேண்டும்...” -கோவிந்தன் பேச்சில் உண்மையுடன் கண்டிப்பும் இருந்தது.

“ஆமா அதை நான் மறந்து விட்டேன். தற்போது தான் புரிகிறது. என் தவறான கருத்துக்கு மன்னிப்புக் கோருகிறேன்.

அதே வேளை நீங்க ஒரு கூலி விவசாயக் குடும்பத்தில் கலியாணம் கட்டினாலும் உங்க குடும்பத்தார் எதிர்ப்பார்களா?"

"அப்படி ஏற்றத்தாழ்வான இடத்தில் கலியாணம் செய்து என் எதிர்கால வாழ்க்கையை பாழடிக்க நான் என்ன பகுத்தறி வில்லாதவனா?" மீண்டும் வார்த்தைகள் சூடாகின.

'ஏனப்படிச் சொல்லுறீங்க... இதுவும் ஒரு தியாகம் தானே...'

"என்ன உமா மீண்டும் கேலியா? கலியாணம் என்றால் தியாகமா? ஏழைப் பெண்ணுகளுக்கு குடும்ப வாழ்வு தருவதென்றால் தியாகமா! இதெல்லாம் பரம்பரை மூளைக் கருத்துக்கள். ஒரு ஏழைப் பெண்ணை கலியாணம் செய்வ தாயினும் அவர்களது கலாச்சாரச் சட்டங்களை ஏற்க வேண்டும். தாலிகட்டி பெண்ணை என் சொத்தாகக் காட்டவேண்டும். பிறகு அந்த அடிமைப் பெண் தனிச் சொத்தில்லாத போதும் என்னை தன் தனிச் சொத்தாகப் பார்க்கும். புதிய சிறைத்தண்டனை. தான் மலடியில்லை என்பதை சமூகத்திற்கு நிரூபிக்க பிள்ளைப்பெற வேண்டும் என்றும் சொல்லும். இவையெல்லாம் நான் உனக்குச் சொல்லித்தர வேண்டுமா?"

"மன்னிக்க வேண்டும் கலியாணம் பற்றிய உங்கள் கொள்கையை அறியவே கேட்டேன். அத்தோடு நிறுத்திக் கொள்கிறேனே."

"நான் நிறுத்தவில்லையே. இன்னும் சொல்லுவேன் இன்றைய குடும்ப அமைப்பு முறை ஆணை எஜமானாகவும் பெண்ணை அடிமையாகவும் சிறைப்படுத்துவதே. மேலும் வாழ் நிலையே சிந்தனையைத் தீர்மானிக்கிறது என்பதில் அசையா நம்பிக்கை உள்ளவன் நான் இங்குள்ள நிலப்பிரபுத்துவத்தில் புரபெஸர் கூறியதில் ஒரு உண்மையைக் காண முடிந்தது. கூலி விவசாயிகளான ஆணும் பெண்ணும் கூட வெவ்வேறு காலவேளை, வெவ்வேறு வேலைப் பிரிவினையில், வெவ்வேறு கூலியில் நிரந்தரமற்ற தொழிலற்ற வேளைகளில் வேலை

செய்ய நேரிடுகிறது. ஆண்கள் உழுதல், விதைப்பு, அறுவடை எனவும் பெண்கள் நாத்து நடுகை, களை பிடுங்கல், அறுவடை, சமையல். பின்தங்கிய விவசாய உற்பத்தி. குடும்ப அமைப்பிலும் சிந்தனையில் அதிக ஒற்றுமையைக் காண முடியாது.”

“இப்போது எதற்காக இதைக் கூறுகிறீங்க....”

உமா இடையிட்டுக் கேட்டாள்.

“முதலாளித்துவத்தில் குடும்பத்தில் ஆணாதிக்கம் இருந்த போதும் இருவரும் கூலி அடிமை உழைப்பில் ஈடுபடும் போது சிந்தனையில் கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் இடையிலே ஓரளவு ஒற்றுமை ஏற்பட வாய்ப்பு உள்ளது. குடும்பத்திட்டத்துடன் குடும்ப வன் முறையையும் ஓரளவு குறைக்கலாம்.”

“ஆணாதிக்கம் என்பது தனிச் சொத்துடைமைக் காலத்திலிருந்து மூளையில் பதிந்து மேலாதிக்கம் செலுத்துவது....” -உமா இடையிட்டுச் சொன்னாள்.

“அது உண்மைதான் நான் மறுக்கவில்லை. இருவரும் கூலியடிமையாக உழைக்கும் சமுதாயம் இப்பொழுதே உருவாகிவரும் நிலையில் ஏற்படக் கூடிய மாற்றத்தையே சொல்லுகிறேன்....”

“அத்தனை விரைவாக மாற்றம் ஏற்படமுடியுமா?” -உமா வினா எழுப்பினாள்.

“ஏன் முடியாது. வர்க்க உணர்வு வர்க்கப் போராட்டம்; வர்க்கப் புரட்சி பற்றியெல்லாம் பேசுவதல்ல நடைமுறைப்படுத்தவும் உள்ள காலகட்டமிது. முன்னர் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக ஏற்படாத புதிய நிலைப்பாடு....”

“அதை நான் மறுக்கவில்லை....”

“குடும்ப அமைப்பல்ல. கூட்டாக ஆணும் பெண்ணும் விரும்பின் வாழலாம். என்ற புதிய சிந்தனை எப்படி உனக்கு

ஏற்படுகிறது. பெண்கள் மேல் வன்முறை என்பதை விஞ்ஞான முறைப்படி ஆராயும் வேளையே ஏற்படுகிறது. இல்லையா?" -கோவிந்தன் வினா எழுப்பினான்.

கோவிந்தன் வார்த்தைகள் உமாவை ஒரு கணம் சிந்திக்கவைத்தது. குனிந்த தலையுடன் மௌனமாக நடந்தாள்.

"என்ன மௌனம் உமா?"

"நீங்க சுட்டிக் காட்டியதைப் பற்றிச் சிந்திக்கிறேன்..."

"மார்க்சிய அறிவும் விழிப்பு நிலையும் கூட குடும்ப முரண்பாடுகளைக் குறைக்கலாம்." -கோவிந்தன். உமாவின் சிந்தனையைக் குலைப்பதாகக் கூறினான்.

"குடும்ப வன்முறைகளைக் குறைக்கலாம் என்றே புரெபஸர் அடிக்கடி சொல்லுவார்..." -தலைகுனிந்தபடி கூறியபடியே தலைமையாசிரியர் வீட்டைநோக்கி நடந்தாள்.

16

உமா கிராமத்துக்குப் போய் விட்டே மதுரைக்குத் திரும்பினாள். தன் கம்பம் வேலை பற்றியும் தலைமை ஆசிரியரும் நலம் விசாரித்தது பற்றியும் தனக்கு உதவியது பற்றியும் விமலா தேவியிடம் விபரமாகச் சொன்னாள்.

கூலி விவசாயிகளை ஆண் பெண் எனப்பிரித்து வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு கூலி வழங்குவது பற்றி பேராசிரியர் முன்னர் கூறியதை ஏற்று நினைவுபடுத்தியது பற்றியும் சொன்னாள். கோவிந்தன், எழுதித்தந்த சந்தேக விடைத்தாள் களையும் தந்தாள்.

"இளம் வயதுத் துடிப்பு. ஆனாலும் ஆர்வத்தோடு கற்று உழைக்கிறான். எந்தனை மாணவர்கள். இளைஞர்கள்

சினிமாவில் மூழ்கி தெருச்சுற்றித் திருக்கிறார்கள். அவர்களோடு ஒப்பிடும் போது கோவிந்தன் பாராட்டப்பட வேண்டியவனே”

பேராசிரியர் தன் கணிப்பைக் கூறினார். உமாவிற்கு உள்ளூர மகிழ்வே. ஆனாலும் கோவிந்தனது உள் மனதை அப் பயணத்தின் போதும் அவளால் முற்றாகக் கணிப்பிட முடியவில்லை.

“டிசம்பர் முடிவுடன் வந்து உங்களைப் பார்ப்பதாகச் சொன்னார்.” -உமா புரபெஸரிடம் சொன்னாள்.

“நல்லது வரட்டும் நீ அறிந்து வந்த சந்தேகத்துக்கு மேலாக சில விபரமும் அறிய வேண்டும்”

மாலாவைக் கண்டதும் சிரித்தபடி அவள் வந்து கேட்டாள்.

“எப்படி கம்பமும் கோவிந்தன் சாரும்”

“நல்லாயிருந்தது. நீயும் நலம் விசாரித்ததாகச் சொன்னேன்”

“கோவிந்தன் சார் தேடிய கூலி விவசாயப் பெண்ணைப் பார்த்தாயா?” -நக்கலாக கேட்டாள்.

“உனக்கு எல்லாமே கேலிதான். அங்கு பெண் பார்த்தால் தன் படிப்பு, அரசியல் வேலை வாழ்க்கை எல்லாமே போய்விடும் என்றார்.”

“அப்போது உன்னிலே ஒரு கண் வைத்திருக்கிறார் என்று சொல்லேன்”

“அதெப்படிச் சொல்ல முடியும். அவரெங்கே நானெங்கே, புரபெஸரைப் பார்க்க டிசம்பரில் வருவாராம். நீயே கேட்டுப் பார்க்கலாமே.”

“உன்னைப் பார்க்கத் தான் வருகிறார் என்று சொல்லேன்...”

“போடி உன் கிண்டல் போதும்...”

டிசம்பரில் கோவிந்தன் புரபெஸரைப் பார்க்க வந்திருந்தான். அவரோடு நீண்ட நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தான். பின்னர் புரபெஸர் உமாவிற்கும் மாலாவிற்கும் தன் பகுதிக்கு வரும்படி சொல்லி அனுப்பினார். வெள்ளை வேட்டியும் சேட்டும் சவரம் செய்த முகம் புது மனிதனாகக் காட்சியளித்தான். கோவிந்தனைக் கண்ட மகிழ்ச்சியோடு இருவரும் பேசிக் கொண்டனர். சில நேரத்தின் பின்னர் மாலா தனக்கு வகுப்பு இருப்பதாக நழுவிக் கொண்டாள். புறப்படும் போது கிண்டலாகச் சொன்னாள்:

“கோவிந்தன் சார் இன்று மாப்பிள்ளை போல நீட்டான உடுப்போடு வந்திருக்கிறார்.”

“எனக்காக அல்ல. புரபெஸர் உங்களதும் மரியாதையைக் கல்லூரியில் காப்பாற்ற வேண்டாமா?”

பொங்கல் விடுமுறைக்கு உமா வீட்டுக்குப் போயிருந்தாள். மறுநாள் மாட்டுப் பொங்கல். கிராமத்தில் கலகலப்பான கொண்டாட்டமாயிருந்தது. அன்று காலை பதினொருமணி போல கோவிந்தன் திடீரென உமா வீட்டுக்கு வந்திருந்தான். உமாவே எதிர்பார்க்கவில்லை.

கோவிந்தன் அவர்களது குடிசையின் வாசலில் வந்து நின்றான். காலையில் உமா நீராடி விரிந்த முடியின் அடியில் ஒருமுடிச்சு. வெள்ளைச் சேலை கட்டியிருந்தாள்.

அண்ணாவிடமும் அம்மாவிடமும் “கம்பம் சென்ற போது உதவியவர் மிஸ்டர் கோவிந்தன்” என்று அறிமுகப்படுத்தினாள்.

“வாங்க” என வரவேற்றதும் உள்ளே நுழைந்து நிலத்திலேயே சுவரோரமாக உட்கார்ந்து கொண்டான். பாயை எடுத்து வந்த தாயாருக்கு ஏமாற்றமாகிவிட்டது.

“பாய் எதுவும் வேண்டாம்மா” கோவிந்தன் வார்த்தைகள்.

அண்ணனும் உமாவும் எதிரே உட்கார்ந்து வரவு பற்றி விசாரித்தனர். திருச்சி வழியாக கோவை சொல்வதாகவும் அங்கு இறங்கிப் பார்த்துப் போவதாகவும் கோவிந்தன் கூறினான்.

“உன்னுடைய ஆய்வுக் கட்டுரை நகலைப் பார்க்க வேணுமென்றாய். தந்தால் பார்த்து விட்டு அனுப்பிவிடுவேனே...” -கோவிந்தன் சொன்னான்.

“தம்பி சமைக்கிறோம். நல்ல நாள். சாப்பிட்டு விட்டுத்தான் போக வேணும்” -தாயாரின் வேண்டுகோள்.

“சாப்பிடாமல் விடமாட்டோமே. அங்கே எத்தனை நாள் சாப்பாடு போட்டீங்க. இது நம்ம வீடு” -உமா பழைய கதை கூறி உரிமை பேசினாள்.

“ஆமா நில்லுங்க...” அண்ணனும் சொன்னான்.

“அப்படியானால் உன் ஆய்வுக் கட்டுரை நகலைத் தா இங்கேயே பார்த்துத் தந்துவிடுவேன். ஏதாவது சந்தேகமானாலும் பேசித் தீர்க்கலாம்.”

உமா எழுந்து சென்று கிளிப்பில் மரத்தட்டோடு மாட்டப்பட்டிருந்த தன் கட்டுரையை எடுத்து வந்தாள்.

“இன்னும் வேலை நடக்கிறதா?” கிளிப்பில் மாட்டப்பட்டிருப்பதை பார்த்து சிரித்தபடி கேட்டான்.

“இடையிடை ஆங்காங்கே திருத்தம் செய்வதற்காக கிளிப்பிலேயே மாட்டி வைத்திருக்கிறேன்.

“எனக்கும் உன் ஆய்வின் முடிவை அறிய ஆவலே.....”

“படித்துவிட்டு கேலிபண்ண வேண்டாம்...”

“விமலா தேவி பெரிய புரபெஸர். அவரின் புகழ் பெற்ற மாணவி. அத்தனை மோசமாக இருக்காதே....”

“முதலில் படியுங்க. அம்மாவிற்கு உதவி பண்ணிவிட்டு வருவேனே...”

கோவிந்தனை படித்துத் திருத்த பேனாவும் தந்துவிட்டு தாயாருக்கு உதவி செய்ய சமையற்கட்டுப்பக்கமாக உமா சென்றாள்.

வெளியே சென்ற அண்ணன் டியும் வடையும் வாங்கி வந்து தந்தான். கோவிந்தன். வடையைக் கடித்தபடியே சுவரோடு சாய்ந்தபடி கட்டுரை நகலைப் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பரம்பரையாக வாழ்ந்த வீடு. நிலம் இருந்த வேளை ஓடு போட்டு நிலத்தில் சீமெந்திடப்பட்டிருந்தது. ஒரே சிறிய அறை. முன்புற சிறிய பகுதி அதோடு ஒட்டி விரிந்த பகுதி. அதன் முனையிலேயே சமையற்கட்டு. விறகு எரிக்கும் அடுப்பு. பின்புறமாக சுவரில்லை. ஆழமற்ற கிணறு. கழிவறைப் பக்கம் பால் மாடு. ஏர்மாடில்லை. வாழ்ந்து தேய்ந்த குடும்பம் என்பது தெரிந்தது.

கோவிந்தன் கட்டுரையைப் படித்துத்திருத்தப் போதிய நேரம் விட்டு உமா வந்தாள். படித்து முடிந்ததும் ஏற்பட்ட புன்னடை கோவிந்தன் முகத்தில் தெரிந்தது.

உமா வந்து எதிரே உட்கார்ந்தாள்.

“கூட்டுமொத்தமாக உங்கள் கருத்தை எதிர்பார்க்கிறேன்...”

“ஆமா நல்லாயிருக்கிறது. எம்.ஏ., வகுப்புக்கு இதுவே போதும். பிரச்சாரம் செய்வதற்கும் இதையே அடித்தளமாக வைக்கலாம்.”

“ரொம்பப் புகழ்ச்சியாயிருக்கிறது”

“அப்படியல்ல. வெறும் பாராட்டே. ஒன்றே ஒன்று. கூலி விவசாயப் பெண்கள் இத்தனை வன்முறைக்கு, கொடுமைக்கு ஆளாகிறார்களா என்ற எண்ணமும் வியப்பும் ஏற்படுகிறது...”

“அது உண்மையே....”

“ஆண்டிப்பட்டி ஆய்வுப்பணியின் தாக்கம் இங்கும் தொனிப்பதாக உள்ளது...”

“இருக்கலாம். அந்த ஆய்வே இந்த விஷயத்தை தேர்ந்தெடுக்கவும் தூண்டியது....”

“புரபெஸர் பார்த்துவிட்டாரா?....”

“இல்லை. கலந்து பேசிவிட்டேன். இனிமேல் தான் அவரிடமும் காட்ட உள்ளேன். நீங்க பார்த்ததும் என் கட்டுரைக்குப் பலமே.....”

மகனையும் அழைத்து தாயார் தலைவாழையிலையில் சோறுபடைத்தார். குழம்பு, கீரை, பொரியல், ரசம், மோர், ஊறுகாய்..... அவர்கள் தரத்தில் விருந்தே. தாயார் வைத்து விட்டுச் சென்றதைத் தொடர்ந்து உமா பரிமாறினாள்.

அண்ணன் சீக்கிரமே சாப்பிட்டதும் இலையையும் எடுத்துக் கொண்டு எழுந்துவிட்டான். அப்போது கோவிந்தன் அடிக் குரலால் சொன்னான்:

“ஆக்கியவர் பசியோடு பரிமாற நாம உட்கார்ந்து சாப்பிடுவதெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்காது....”

“நல்லதே. ஆணாதிக்க மற்ற சமத்துவப் பேச்சுக்குப் பாராட்டு. நடைமுறை அத்தனை இலகுவல்ல. தங்கள் தனிக்குடித் தனத்தில் அம்முறையை வைத்துக் கொள்ளலாம்.” -மெல்லிய சிரிப்போடு உமா கிண்டல் போலவே சொன்னார்.

“அப்பா எங்கே.....” கோவிந்தன் கேட்டான்.

“மாட்டுப் பொங்கலுக்காக உறவினர் வீட்டுக்குப் போய் விட்டார். இனி வந்துவிடுவார்.”

“நீயும் சாப்பிட்ட பிறகே நான் புறப்பட உள்ளேன்.”

உமா சாப்பிட்டு விட்டுவந்தாள். அம்மாவிிற்கும் அண்ணனுக்கும் சாப்பாட்டுக்கு நன்றி கூறிப்புறப்படும் போது தந்தையார் வந்தார். முதுமை படிந்த நரைமுடி வழிக்காத முகம்.

அண்ணனும் உமாவும் கோவிந்தனை அறிமுகப்படுத்தினர். அவன் சிரித்து விடைகூறிப் புறப்பட்டான். அண்ணன் பஸ்ஸுக்கு வழிகாட்டுவதற்காக நெடுஞ்சாலைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

இரண்டு வாரம் கழித்த பின்னர் உமாவின் விடுதிக்கு கோவிந்தனின், உள்ளூர் கடிதத் தாளில் கடிதம் ஒன்று வந்தது. ஆர்வத்தோடு உடைத்தாள்.

வீட்டுக்கு வந்த போது உபசரித்து விருந்தளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்திருந்தான்.

மேலும் உமா எதிர்பார்த்த விஷயத்தைச் சுருக்கமாகத் தெரிவித்தாள்:

“நீ கூறிய கூட்டு வாழ்க்கையே விரும்புவேன். உன் குடும்பத் தவரையும் அறிந்து கொண்டதில் மகிழ்ச்சி. உன் முடிவையும் அறிய விரும்புகிறேன். சம்மதமாயின் பிற விஷயங்களை உன் பரீட்சை முடிந்த பின்னர் கலந்து பேசி முடிவு செய்யலாம். இக்கடிதத்தையே என்றும் நீ காப்பாற்றிவைக்கலாம். வெறும் பேச்சல்ல. எழுத்தில் தரும் முடிவான கருத்து.”

உமாவின் பரீட்சை முடிந்த மறுநாள் மதுரைக் கல்லூரி விடுதிக்கே கோவிந்தன் வந்திருந்தான். விமலா தேவியுடனும் பேசி தமது கூட்டு வாழ்வு ஏற்பாடு பற்றி அவரிடமும் தெரிவித்தனர்.

நாள் குறித்து விமலாதேவி வீட்டுக்கு அண்ணனை மட்டும் அழைத்துவரும்படி உமாவிடம் புரபெஸர் சொன்னார்.

கோவிந்தன் தன் தோழர் இருவரை மட்டும் விமலாதேவியின் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தான். புரபெஸரும் கணவரும் வரவேற்றனர்.

மாலைகள் மட்டும் மாற்றப்பட்டன. யாவருக்கும் விமலாதேவி வீட்டில் விருந்தளித்தார்.

கோவிந்தன் உமாவுடனும் அண்ணனுடனும் கிராமத்துக்குத் திரும்பினார். அப்பாவும் அம்மாவும் வரவேற்றனர். அங்கு சில நாள் தங்கிய பின்னர் கோவிந்தன் உமாவுடன் கோவையில் தன் கிராமத்துக்குத் திரும்பினான். அங்கு தன் விதவைத் தாயிடம் தன் துணைவியாரை அறிமுகப்படுத்தினான். அங்கு சில நாள் தங்கி உமா தன் கிராமத்துக்குத் திரும்பினாள்.

விமலாதேவி மதுரைக் கல்லூரியிலேயே தற்காலிக விரிவுரையாளராக வேலை தந்தார். பின்னர் மேல் நிலைப்பள்ளிக்கூடத்தில் வேலை பெற்றுத் தந்தார்.

கோவிந்தன் செங்குன்றம் பள்ளிக்கூடத்தில் வேலை பெற்றுக் கொண்டான்.

உமாவும் மாறுதல் பெற்று சென்னைக்கு வந்து துளசி வீட்டுப் பக்கமாக வாடகை வீடு தேடிக் கொண்டாள்.

17

உமாராணி உயர்நிலைப்பள்ளியில் ஆசிரியையாகப் பணியாற்றிவந்தார். அங்கு அவருக்கு ஆசிரியரிடையே நல்ல மதிப்பிருந்தது. பெண்கள் அணியில் இருந்ததுடன் சமூகவியலில் எம்.ஏ. பட்டம் பெற்றிருந்தாள். மேலும் கிராமப் பகுதியில் வேறு ஆசிரியருடன் பெண்களின் நிலைபற்றி ஆய்வு செய்து கட்டுரைகளும் எழுதிவந்தாள். இது தவிர குடும்ப பிரச்சனைகள் பற்றிய அறிவுரை கூறத்தக்கவராகவும்

கவுன்சிலர் எனும் பயிற்சியும் பெற்றிருந்தாள். கிறிஸ்துவ மிஷனரியினர் மூன்று மாதங்களில் நடத்திய வகுப்புகளுக்குச் சென்று இப்பயிற்சியைப் பெற்றிருந்தாள். இதனால் பள்ளிக்கூடத்திலும் ஆசிரியர் மாணவரிடை ஏற்படும் பிரச்சனைக்கும் அவளிடமே வருவர். இளம்வயதில் இத்தனை அறிவு பெற்றாரா என்ற வியப்பும் சிலரிடை இருந்தது.

தோழியரான ஆசிரியரும் தமது பிரச்சனைகளை உமா விடமே சொல்லி ஆறுதலும் அறிவுரையும் பெறுவர்.

குடும்பப் பிரச்சனைகளானால் நடுத்தர வர்க்கத்தவரை, கணவருடன் வீட்டுக்கு அல்லது பள்ளிக்கூடம் முடிந்த பின்னர் வரும்படி அழைப்பார் முதலில் கணவரின் குறைகளைக் கேட்பார். பின்னர் மனைவி, இருவரிடமும் அடிப்படை விஷயங்கள் பற்றி விசாரித்தும் அறிவார். பின்னர் இருவரையும் அழைத்து பிணக்கான முக்கிய விஷயங்கள் பற்றி பேச்சாடல் நடத்துவார். அதன்பின்னர் தமது ஆலோசனைகளையும் வழங்குவார். இத்தகைய கவுன்சிலிங் பணியாலும் உமா நல்லடையர் பெற்றிருந்தாள். பள்ளிக்கூடத்திற்குப் புதிதாக வந்த ஆசிரியர் ஒருவரை தலைமை ஆசிரியர் அன்று உமாவிற்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

“மிஸ்டர் கண்ணபிரான். புதிதாகச் சேர்ந்தவர்”

“உமா உங்களைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டிருந்தேன். இன்று பார்க்க முடிந்தது மகிழ்ச்சி...” -கண்ணபிரான் புன்னகையோடு சொன்னார்.

“அப்படி நான் என்ன பெரிய சினிமா நடிகையில்லையே...”

“சினிமா நடிகைகளின் கூற்றுகளே மதிப்புப் பெறும் காலமாகி விட்டதே. நீங்க குடும்பப் பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதிலும் பயிற்சியும் அனுபவமும் பெற்றவர் என்று...”

“கிறிஸ்துவ முறைகளையும் படித்திருந்தேன். என்னால் அத்தனை தூரம் குடும்பப் பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து விட முடியாது...”

“அப்படியானால் குடும்பப் பிரச்சனைகளுக்கு குடும்பம் என்ற அமைப்பின் குறைபாடுகள் தான் காரணம் என்று நினைக்கிறீர்களா?”

“ஆமாம்...”

“அப்படியானால் அடிப்படைக் குறைபாடு தான் என்ன...?”

“சமத்துவமற்ற நிலையில் பால் நிலை வேறுபாட்டால் பிரிக்கப்பட்டவர், ஒரே வீட்டில் வேலைப் பிரிவினையுடன் கூடிய குடும்ப அமைப்பு. அந்த நிலையில் எப்படி சார் ஒற்றுமை நிலவ முடியும்.”

“சமத்துவம் என்பது பொருளாதாரத்திலேயா பண்பாட்டு ரீதியிலா” -கண்ணபிரான் சொன்னார். உமாவின் அறிவை அளவிடும் நோக்கமும் அவர் பேச்சில் தொனிந்தது.

“பொருளாதாரம் கணவன் கையில் மட்டும் இருப்பது ஒன்று. சமூக பண்பாட்டு ரீதியில் கணவன் மனைவிக்கிடையில் வயது வேறுபாடு, கல்வியறிவு வேறுபாடு சுற்றாடல், வாழ்நிலையான வேலைப் பிரிவினையால் ஏற்படும் சிந்தனை வேறுபாடு, உடை, முடி, இடப்பெயர்வில் கட்டுப்பாடுகள், இரண்டாவது, பாலியராகக் கொள்ளப்படுவது. இப்படியெல்லாம் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்...” -உமா விரித்துக் கூறிமுயன்றாள்.

“உடல் ரீதியான வேறுபாட்டை மறைக்கிறீர்களா?”

“எல்லோரும் இவற்றை அறிவார்களே. தனி உடை, முடி அதை அம்பலப்படுத்துகிறது என்றும் கூறலாம். குழந்தையை வயிற்றில் சுமந்து பெற்று வளர்க்கும் வலிமை, ஆண்களிலும் பார்க்க நீண்ட காலம் வாழத்தக்க உற் பலம், பின்தூங்கி முன்

எழுவதாக நீண்ட நேரம் உழைப்பது ஆகியவற்றையும் குறிப்பிட வேண்டும்.”

புதிய ஆசிரியர் தான் முன்னர் அறிந்திராத புதிய கருத்துக்களையும் அவ்வேளை அறிந்ததை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாத போதும் உள்ளே மகிழ்ந்தார். மனதுள் சிரித்துக் கொண்டார். வெளியே பாராட்டிக் கூற மனம் வரவில்லை. மேலும் வாதிடவும் விரும்பவில்லை.

பல சந்தேகமிருக்கிறது. மற்றொருதடவை மேலும் பல விஷயங்கள் பற்றி விரிவாகப் பேசிக் கொள்வதாகக் கூறி அவர் தன் வகுப்புக்குச் சென்றார்.

உமாராணியிடம் தோழியரான மற்றொரு ஆசிரியர் தன் தூரத்து உறவினரான ஒரு மாணவிக்கு அறிவுரை கூறும்படி மாலையில் அழைத்துவந்தார். அந்த மாணவியின் பிரச்சனைபற்றி ஏற்கனவே தோழியர் ஓரளவு கூறியிருந்தார். கஸ்தூரி என்ற அந்தப் பெண்ணை உயர்சாதிக்காரர் பையன் ஒருவன் காதலிப்பதாகவும் பள்ளிக்கூட வாசலில் நின்று அழைத்துச் செல்வதாகவும் செய்தி எட்டியிருந்ததைக் கூறியிருந்தார்.

மாலையில் மணியடித்து மாணவியர் யாவரும் போன பின்னரே கஸ்தூரியை தனியாகக் கூட்டி வந்து தோழியர் அறிமுகப்படுத்தினார். நிமிர்ந்த எடுப்பான பெண். முகத்தில் துணிச்சல் தெரிந்தது. சுரிதார் உடை. நெற்றியில் கரும்பொட்டு காதணி. வேறு நகையில்லை. பொதுநிறம். கவர்ச்சியான மார்பகம்.

“கஸ்தூரியா நல்ல பெயர் உட்கார்.”

“பரவாயில்லை மாடம்”

“இல்லை உட்கார். என்ன வயசு....”

“பதினேழு...”

“அடுத்த ஆண்டு பதினெட்டு மேஜராகி விடுவாய்...”

“....”

“இந்தக் காதல் எப்படி ஆரம்பித்தது....”

“கிளாஸ் மேட் தோழி பேர்த்டேக்கு அழைத்திருந்தாள். அங்கே போனபோது தான் தோழி தன் அண்ணனை அறிமுகப்படுத்தினதும் அவராகவே பேசினார்.” உமாவிற்கு தன் அனுபவமும் நினைவில் வந்தது. முருகப்பன் அப்படியே போய்விட்டான்.

“பின்னர்”

“இங்கே பள்ளிக்கூடம் விட்டுப் போகும் போது வாசலில் பார்த்துப் பேசினார்...”

“தங்கைக்கும் தெரியத்தக்கதாகவா....”

“தங்கையை உறவினர் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்ல வந்ததாகக் கூறி என்னையும் அழைத்து எதிர் ஸ்ரோரிஸ் ஐஸ்கிரீம் வாங்கித்தந்தார்....”

“பிறகு...”

“தங்கை வராத நாள் வாசலில் பார்த்துப் பேசி புத்தகம் தந்தார். அதற்குள் கடிதம் இருப்பதாகச் சொன்னார். அதில் காதலிப்பதாக எழுதியிருந்தார். வெள்ளிக்கிழமை தங்கையார் போன பின்னர் தாமதித்து வாசலுக்கு வரும்படி எழுதியிருந்தார். என்னால் மறுக்கமுடியவில்லை அழைத்துச் சென்று ஓட்டலில் சிறுநண்டியும் ஐஸ்கிரீமும் வாங்கித்தந்தார்...”

“பின்னர் அடிக்கடி ஒழுங்காக தங்கைக்குத் தெரியாமலே சந்தித்தீர்களா....”

“தங்கை ஓரளவு ஊகித்தறிந்து விட்டாள். ஆனால் பின்னர் என்னோடு எதுவும் பேசுவதில்லை.”

“சினிமாவுக்கு கடற்கரைக்கு அழைக்கவில்லையா?”

“அழைத்தார் நான் மறுத்துவிட்டேன். ஒரு நாள் ஐஸ்கிரீம் வாங்கித்தந்தார். பிறகு கட்டாயம் பலவிஷயம் பேசவேணும் என ஓட்டலில் டிபன் சாப்பிட அழைத்தார். அதற்கு மட்டும் சென்றேன்...”

“நீயும் காதலிப்பதாகச் சொன்னாயா?”

“பதில் கடிதம் எழுதும் படி கேட்டார். நான் எழுதவில்லை. காதலிப்பதாகச் சொல்லும்படி டிபன் சாப்பிடும் போது வற்புறுத்தினார்.”

“நீ என்ன சொன்னாய்?”

“அப்படிச் சொல்லாவிட்டால் தான் இரவில் தூங்கவே முடியாது என்றார்.”

“நீ காதலிப்பதாக இரங்கிச் சொன்னாயா?”

“இல்லாவிட்டால் தான் தற்கொலை செய்வேன் என்றும் சொன்னார். இப்படி எனக்காக ஒருவர் சொல்லுகிறாரே என கண்ணீர் வந்து விட்டது...”

“இப்போது நீயும் காதலிக்கத் தொடங்கிவிட்டாய்....”

“....”

உமா சிரித்தபடியே சொன்னாள். கஸ்தூரியும் தலை குனிந்து வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டாள்.

“இப்போதெல்லாம் துணிச்சலோடு சினிமா, கடற்கரை என்று உரிமையோடும் அழைப்பாரே....”

“ம்ம்....”

“உங்க அப்பா அம்மாவிற்கு இந்த விஷயம் தெரியுமா?”

“தெரியாது மாடம். டீச்சருக்குத்தான் தெரிந்து விட்டது. அது தான்...”

“உயர் சாதிக்காரப்பையன் காதலிக்கிறான் என்று உனக்கும் பெருமைதானே...”

“அப்படியெல்லாமில்லை...”

“நீ தான் ரொம்பக் காதலிப்பதாகத் தெரிகிறது. நீ இதை சீரியஸாக எடுக்கிறாயா? அல்லது பொழுது போக்காக...” -உமா அழுத்தமாகக் கேட்டாள்.

“அவர் தான் நான் கை விட்டால் தற்கொலை செய்வேன் என சீரியஸாகச் சொல்லுகிறார்.”

“அப்படியா, நீ அதை நம்புகிறாயா?”

“அதனால் பயமாயிருக்கு மாடம். எனக்காக ஒருவர் இப்படிச் செய்வதாகச் சொல்லுவதென்ன செய்து விட்டால்” -கஸ்தூரி தன் பதட்டத்தைத் தெரிவித்தாள்.

“உன் வீட்டுக்கும் தெரியாது. அவங்க குடும்பத்தவருக்கும் தெரியாது. அப்போது இதற்கு முடிவுதான் என்ன, நீ கேட்டாயா?”

“பிளஸ் டீ முடிந்து விட்டார். வேலை தேடுவதாகச் சொல்லுகிறார்.”

“அதன் பின்னர்...”

“அதன் பின்னர் வீட்டாருக்குச் சொல்லி கலியாணம் நடக்கும். நீயும் உன் வீட்டாரை சமாதானப்படுத்துவாய்...”

“அப்படித்தான் அவர் சொல்லுவார். உன் வீட்டார் சம்மதிப்பார்கள் என நீ நம்புகிறாயா?”

“ம்ம்ம்...”

“வீட்டார் சம்மதிக்காவிட்டால் அடுத்த வருஷம் இருவருமாக ஓடிப்போய் தனிக்குடித்தனம் நடத்துவீங்க. அப்படித்தானே...”

“ஐதிக் காரனோடு ஓடினாய் என்று உனக்குப் பெருமை. அப்படித்தான். மனக் கோட்டைகட்டுகிறாய்...” -சக ஆசிரியை சொன்னார்.

“.....”

“வயதான பெண்ணு காதல் என்று சினிமாவில் நாவல்களில் படித்துவிட்டு நம்பிக்கை வைப்பது வேறு. குடும்பம் என்பது வேறு. சினிமாவில் காதல் வெற்றி பெறுவதையே காட்டுவார்கள். பின்னர் குடும்ப வாழ்வு பற்றிக் காட்டமாட்டார்கள். அது தான் பிரச்சனை....?”

உமா தன் சக ஆசிரியத் தோழியையும் பார்த்துச் சொன்னார்.

“காதல் பகுதி மட்டும் இவர்களை மயக்கிவிடுகிறது....”

“ஆமாம் அதைப் பார்ப்பதில் ஏற்படும் இன்பம் அவர்கள் தம்மை மறந்து திரையில் வரும் காதலியாக காதலனோடு ஒன்றி விடுகிறார்கள். இது இருண்ட தியேட்டரில் நடப்பது. வெளியே இந்த இளம் வயதில் காதல் பேசி தொட்டுப் பழகுவதால் ஏற்படும் இன்பமும் சிந்தனையை மழுப்பிவிடுகிறது....”

“கஸ்தூரியின் நிலையும் அப்படித்தான் போலிருக்கிறது....”

“ஆமாம் அதே நிலைதான்.. இங்கே நம்ம சமூகத்தில் பெண்ணின் நிலைதான் பரிதாபகரமாகிறது. பாலின்பமும் ஆணுக்குத்தான். அவன் காதலிப்பதாகக் கூறி தொட்டுப்பழகி விட்டுப் போய் விடலாம். பெண்கள் நிலை அப்படியல்ல. அவர்கள் தான் காதலில் அதிகம் நம்பிக்கை வைத்து கலியாணம் வரை இழுத்துச் செல்ல முடியும் என்று நம்புகிறார்கள். ஒரு தடவையே காதலிப்பதாகக் காட்டவும் முடியும். பின்னர் ஏமாற்றத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது.

துன்புறுகிறார்கள். சில வேளை வாழ்க்கை பிரச்சனையாகியும் விடுகிறது....” -உமா சிரத்தையோடு சொன்னால்.

“ஆமாம். காதலித்து கை விடப்பட்டவள் என பின்னர் அறிந்தவர் கலியாணம் கட்டவே வரமாட்டார். முன்னைய காதலை அறியாது திருமணமாகிய பின்னர் அறிந்தால் காலம் பூராவும் திட்டவும் அடிக்கவும், கூட வாய்ப்பாகி விடுகிறது. அழியாக்கறை, பணப் பிரச்சனை, சமையல், வீடு பார்த்தல், குழந்தைகள் என்ற தொல்லைகள், தீட்டு அடிகளிடே இதுவும் பெரிய சுமையாகி விடுகிறது....”

உமா தன் தோழியிடம் சொன்னாள்.

“குடும்பத்தில் பெண்ணுடைய தவறுகளுக்குக் குடும்பத்தையே இழுத்துப் பேசும் கணவனுக்கு எதிர்த்து வாய்திறந்தால் உதையும் கிடைக்கும்...”

“ஆமாம் கலியாணத்துக்கு முந்தி அவனோடு ஆடிய வேசை, தேவடியாள் என்று திட்டிவது ஒரு புறம். மற்றப் புறத்தில் ஜாதியைச் சுட்டித்திட்டிவது, கஸ்தூரியின் நிலையில் கலியாணம் நடந்து சில மாதத்தின் பின் ‘உன் சாதியைத் தெரியாதாடி. சாதிப் புத்திபோகாது’ என்பது மட்டுமல்ல ‘உனக்காக என் குடும்பத்தவரை எல்லாம் விட்டு வந்தேனடி. என்னை எதிர்த்துப் பேசுகிறாய்.” என்று அடிக்கவும் வாய்ப்பாகி விடும். இவை கலப்புத் திருமணக் குடும்பங்களிலெல்லாம் அன்றாடம் நடப்பது...”

“உங்க பேச்சு கலப்புத் திருமணத்திற்கு எதிர்ப்பாகுவது போலத் தெரிகிறதே.....”

“இன்றைய நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பில் ஒவ்வொரு சாதியும் தனிச் சமூக அமைப்பாக நிலவுகிறது. அங்கே பெண், பால் நிலையால் ஒதுக்கப்படுவதற்கு மேலாக சாதியாயும் ஒடுக்கப்படுகிறாள். ஆண் தன்னிலும் பார்க்க உயர்ந்த சாதியில்

திருமணம் செய்து சமாளிக்கலாம். ஆனால் கஸ்தூரி போன்ற நிலையில் ஆணாதிக்கத்தால் மட்டுமல்ல சாதி நிலையாலும் ஒடுக்கப்படலாம் என்றே சொல்லுகிறேன்...” -உமா தன் தர்க்கீக நியாயத்தைச் சொன்னாள்.

“அப்படியானால் இதற்கு மாற்று வழி, விதிவிலக்காக ஏதாவது...”

“இருக்கிறது. புரட்சிக்கர அரசியலாளர், மார்க்சிய அறிவு, பெற்ற கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சார்ந்தவர் பெண்களுக்கு சமத்துவம் தரலாம். சாதி போன்ற ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஒரு போதும் பேசமாட்டார்.”

“தற்போது கஸ்தூரிக்கு என்ன ஆலோசனை கூறலாம்.”

“உரிமை பெற்ற எதிர்பாலருடன் தொடுதலால் ஏற்படும் பாலின்பமும் பழகிய பின்னர் விட்டுவிடுவதும் சிரமமாகலாம். இந்த இன்ப உணர்வை காதல் என்ற காவிய, சினிமா மரபில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்திலிருந்து வெளியேறுவதும் கஷ்டமே. அந்தக் காதலன் காலப்போக்கில் நிட்சயம் ஏமாற்றிவிடுவான் இக்காதலன் புரட்சிகர அரசியலுணர்வு பெற்றவனல்ல. கஸ்தூரி சிறிது சிறிதாக ஒதுங்கி விடுவது நல்லது. திடீரென வெறுப்புக்காட்டின் பழிவாங்க, அவர் தூற்றவும் முயலாம். என்ன சமூக விஷயத்திலும் பாதிக்கப்படுபவள் பெண்ணே. அதுவும் சமூகத்தில் தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவரே...”

“அது உண்மைதான். அதை இந்த வயதினரால் புரிந்து கொள்ள முடியுமா என்பதே கேள்வி...”

“கஸ்தூரி இத்தனை விஷயத்தையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாய். நீ என்ன சொல்லுகிறாய்...”

“நீங்க சொல்லுவதெல்லாம் புரிகிறது. மனக்கஷ்டத்துடன் தான் சிறிது சிறிதாக ஒதுங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.”

“அவனது தங்கை எதுவும் சொல்லுவதில்லையா?”

“அவள் நம்ம விஷயத்தை ஓரளவு அறிந்து பின்னர் என்னோடு பேசுவதேயில்லை....”

“பார்த்தாயா, தங்கையே ஒதுக்கத்தொடங்கிவிட்டாள். காரணம் உனக்குத் தெரியவேண்டுமே...” -ஆசிரியர் சொன்னார்.

“வீட்டில் நடைபெறும் குடும்பச் சண்டைகள் தமது வாழ்க்கையில் ஏற்படாது என பெண் பிள்ளைகள் எண்ணிவிடுகிறார்கள். அதனால் பெண்களுக்கு ஏற்படும் மனத்துன்பத்தை உடன் அறியமுடிவதில்லை. அனுபவத்தில் தான் அறிந்து, இது வாழ்க்கையில் குடும்பத்தில் தவிர்க்க முடியாதது என்றும் எண்ணிவிடுவதும் வியப்பானது. இந்நோயின் அடிப்படைக் காரணத்தை எவரும் அறிவதில்லை. அறிந்து கொள்ள முயல்வதுமில்லை....”

“நீங்க எதைச் சொல்லுவீர்கள்....”

“குடும்பம் என்ற நிறுவனத்திலேயே குறைபாடுள்ளது. தனிப்பட்ட ஆண் பெண்கள் சண்டைபோட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். அங்கும் சமத்துவமின்மையால் பெண்ணே அதிகம் பாதிக்கப்படுகிறாள்.”

18

மதுராவுக்குத் திருமணமாகி எட்டு மாதமே ஆகியிருந்தது. உமாவும் அவளது திருமணத்திற்குச் சென்றிருந்தாள். கலியாண மண்டபத்தில் திருமணம் ஆடம்பரமாக நடந்தது. பேரம் பேசப்பட்ட சீர், சீதனத்திலும் பார்க்க கலியாணச் செலவே அதிகமாகியது என மதுரா திருமணம் முடிந்த பின்னர் உமாவிடம் கூறினாள். மதுரா அங்கு பள்ளிக்கூடத்தில்

விஞ்ஞான பாடத்தில் ஆசிரியையாயிருந்தாள். கணவர் அரசுப் பணியில், தலைமைச் செயலகத்தில் வேலை செய்து வந்தார்.

“எப்படி மதுரா புகுந்த வீட்டு வாழ்க்கை.” -உமா திருமணம் முடிந்த பின்னர் இடையிடை விசாரித்துக் கொள்வாள்.

“சுமுகமாகப் போகிறது. அவரோடும் அத்தையோடும் சிதம்பரம் போயிருந்தோம்... மதுரை போனோம். அத்தையோடு வீட்டையும் பார்த்துக் கொள்கிறேன். அன்பாயிருக்கிறார்கள்...” மதுரா நயமாகவே கூறி வந்தாள். அவளது பேச்சுகளுக்கிடையே அவளால் கூறப்படாத விஷயங்கள் பற்றியும் உமாவால் ஊகித்தறிய முடிந்தது.

எட்டுமாதம் வரை கழிந்த பின்னர் ஓய்வெடுக்கும் அறையில் அருகருகே இருந்த போது மதுரா கூறிய வார்த்தைகள், மனதுள்ளே மறைத்து வைத்தவற்றை வெளிக் கொணர்ந்தது.

“என்ன மதுரா ஏழு எட்டு மாதமாகி விட்டதே... உன் அத்தை ஏதாவது விசாரணை நடத்தத் தொடங்கியிருப்பார்களே...” -சாவதானமாகவே உமா வினவினாள்.

“அது இல்லை மாடம். நானும் அவருமாக ஒன்று ரண்டு வருஷம் கழியட்டும் என்று தள்ளிப் போட்டுள்ளோம்...”

“அப்போது அத்தைக்கும் உங்க ஏற்பாட்டை அவரே தெரியப்பண்ணியிருப்பாரே...”

“அதில்லை மாடம், வீட்டிலே இருந்து கிளம்புவது, திரும்ப நேரத்திற்கு வீட்டுக்குப் போவது பற்றியெல்லாம் அத்தை உட்பட எல்லோருமே விசாரணை நடத்துவதுதான் மனக்கஷ்டமாக இருக்கிறது...”

“ஓ... ஓ... அதுவா. வீட்டிலேயே ஹோலிலே வால் குளொக்கும் இருக்கிறதா...?” -உமா உள்ளூறச் சிரித்தபடியே சொன்னாள்.

“ஆமாம் மாடம். நான் திரும்பிப் போனவுடன் அதை, ‘என்ன மதுரா அஞ்ச மணியாய் போச்சு...’ என மறைமுகமாக மணிக்கூட்டைப் பார்த்தபடி அரைமணி நேரம் லேட் என்பதை சுட்டிக் காட்டுவதாகச் சொல்வார்.”

“அப்போது...”

“அதற்கு நான் ஏதாவது காரணம் கூற வேண்டும்.”

“பிறகு வீட்டுக்காரர் ஆபீஸால் வந்து காபி சாப்பிடும் போது, அல்லது இரவு சாப்பிடும் போது அதை ‘இன்றைக்கு ரவிக் ஜாமாம்... ஸ்டாப் மீட்டிங்காம். மதுரா ஐஞ்ச மணிக்குத்தான் வந்துது... என்று சொல்லிக் காட்டுவார். என் மனம் நோகப் பண்ணுவதற்காகச் சொல்லுவதுபோல இருக்கும்... ஆத்திரம் வரும். பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு அடக்கிக் கொள்வேன்...” - மதுராவின் வார்த்தைகளில் மனக்கொதிப்பு தெரிந்தது.

“ஆமா மதுரா, இது மனக்கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும். ஒரு வகையில் இதுவும் மனத்துன்பம் ஏற்படுத்தும் ரோச்சர்தான்...”

“ஆமாம் மாடம். ரோச்சர் என்றுதான் சொல்லவேணும். இது அடிக்கடி நடக்கிறது. அதற்காக அஞ்சி அஞ்சி நேரத்துக்கு ஓட வேண்டும். வீட்டை விட்டுக் கிளம்பும் போதும் ஒரே நேரத்திற்கே கிளம்புகிறேன். பஸ் கூட்டமானால் அடுத்த பஸ்ஸுக்குக் காத்திருந்தால் இங்கே தலைமையாசிரியரின் முணுமுணுப்பு...”

“சனி, ஞாயிறு தனியே, வெளியே அல்லது அம்மா அப்பாவிடம் போவதில்லையா?”

“கூடிய வரை குறைப்பேன். ஏனென்றால் போகும் வேளை திரும்பும் நேரம், இடம், காரணம் எல்லாம் சொல்லிவிட வேண்டும். மறைமுகமாக பர்மிஷன் பெறுவது போல ஆகிறது...”

“ஆமா. நடமாடும் சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதும் ஒருவகை சிறைதானே...”

“சரியாகச் சொன்னீங்க. வீடெல்லாம் திறந்த சிறைபோலத்தான். அதைக்கு மட்டுமல்ல அவருக்கும் விளக்கம் சொல்ல வேணும். அதை அவருக்கு ஒதி விடலாம் என்பதற்காக நானே விளக்கம் கூற வேணும். எத்தனை பேருக்குப் பயப்படுவது. அதை, அவரு, மாமா மற்றும் அவரது தங்கை, தம்பி... எல்லோரும் என்னை ‘வாச்’ பண்ணுவதாகத் தெரிகிறது.” -மதுராவின் கிலி பிடித்த குரல். சைக்கோ நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது போன்ற முகபாவமும் பேச்சும்.

மதுராவிற்கு ஆறுதல் கூறி ஆற்ற வேண்டிய தேவையை உமாவால் உணர முடிந்தது.

“மதுரா... நீ படித்த பெண். முன்னர் பிறந்த வீட்டில் ஓரளவு சுதந்திரத்துடன் வளர்ந்த நிலைப்பாடு. தற்போது புகுந்த வீட்டில் கட்டுப்பாடுகள் இருப்பதாக கஷ்டப்படுகிறாய்...”

“ஆமா, அதுதான் பிறந்த வீட்டுச் சுதந்திரம் கட்டுப்படுத்தப்படுவது காரணமாகுமோ எனவும் இடையிடை நினைத்துக் கொள்வேன்...”

“இது உனக்கு மட்டுமல்ல மதுரா. பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டால் எல்லோருக்குமே. ஆணாதிக்க சமூகத்தால் ஏற்படுத்தப்படும் துன்புறுத்தலே...”

“நம்ம வீட்டில் அப்படி நான் கஷ்டப்படவில்லை...”

“அங்கேயும் இருந்தது. நீ அசட்டைகாட்டி சமாளித்து விட்டாய். தற்போது புகுந்த வீட்டில் அசட்டை காட்ட முடியாத நிலையில் கஷ்டப்படுகிறாய். அவ்வளவே...”

“அப்படியா சொல்லுறீங்க. மாடம்...” -மதுராவின் வியப்பான குரல்.

“பெண்ணாகப் பிறந்து விட்டால் இன்றைய சமூக அமைப்பில் அவளது அசைவு, இடப் பெயர்வு, செயல்கள், பேச்சுகள் எல்லாமே உன்னிப்பாகக் கவனிக்கப்படுகின்றன. கண்காணிக்கப்படுகிறாய். யு ஆர் வாசுட் ஆல் த டைம். அவை யெல்லாம் ஆணாதிக்க சமூகத்தால் விமர்சிக்கப்படுகின்றன...”

“இப்போது நீங்கள் சொல்லுவது பற்றித் தான் யோசித்துப் பார்க்க வேணும்...”

“விமர்சிக்கப்படுவது மட்டுமல்ல. அவைகட்டுப் படுத்தப் படும்... தண்டிக்கவும்படும். வெறும் ஏச்சால் மட்டுமல்ல... அடி, உதை உட்பட பல்வேறு வகையான தண்டனைகள் வழங்கப்படலாம்...” -உமா சிரத்தையாகவே சொன்னாள்.

“ஏதோ நான் இன்னும் அந்த நிலைக்கு வரவில்லைப் போலிருக்கிறது...”

மதுரா தன் அறியாமையைக் காட்டுவதுபோல இருந்தது.

“அந்த நிலைக்கு வந்துவிட்டாய்... மேலும் மோசமான நிலைக்கும் தள்ளப்படலாம்.”

“அப்படியா...?” -அச்சம் நிறைந்த வியப்பான குரல்.

“ஆமா... காலப்போக்கில் மேலும் மோசமாகலாம். வீட்டுக்காரரின் மோகமெல்லாம் தற்போது குறைந்திருக்கும்...”

“அது குறைந்து வருவது தெரிகிறது... அன்றொரு நாள் தியேட்டரில் ஒரு பெண்ணை உற்றுப் பார்த்திருந்தார். என்ன பார்க்கிறீர்கள் என்றேன். அந்தப் பெண்ணைப் பார் எத்தனை அழகு என்றார். இரவு முழுவதும் என்னால் தூங்க முடியவில்லை. அவர்தன் வேலையை மட்டும் முடித்துவிட்டுத் தூங்கிவிட்டார்.”

“நீ ஒரு பெண் என்பதை மற்றவர் ‘பெட்டைப் பிள்ளை’ என்று சொல்லிக்காட்டிய காலத்திலிருந்து உன்னுடைய நடை, பேச்சு,

பழக்கவழக்கம் எல்லாம் உன்னிப்பாக வீட்டாராலும் அடுத்த வீட்டாராலும் கண்காணிக்கப்பட்டே வந்துள்ளது. நேரம், காலம், உடை உணவெல்லாம் கவனிக்கப்பட்டே வந்ததை பின்னோக்கிப் பார்க்கலாம். பெரிய பெண்ணான பின்னர் மேலும் கட்டுப்பாடுகள் வலுத்திருக்கும். 'பெட்டைச்சி இப்படியா பேசிறது, நடக்கிறது, உடுக்கிறது முடி வாருவது' என்றெல்லாம் கண்டிப்பும், கட்டளைகளும் நிகழ்ந்து கொண்டே இருந்திருக்கும். இவை உனக்கு மட்டுமல்லா எல்லாப் பெண்களுக்கும் பொதுவான ஹியூமலியேசன், கீழ்மைப்படுத்தலே..."

"காலேஜுக்குப் போகும் போது அத்தனை மோசமாக இருந்ததில்லை..."

"அங்கேயும் உன் உடை, நடை, பேச்சு, சுற்றித் திரிவது, பசங்களோடு தெருவிலோ, வீட்டிலோ பேசுவதெல்லாம் கண்காணிக்கப்பட்டே வந்தது. ஆனாலும் சில உரிமைகள், மொபிலிட்டி, இடம் பெயர்வு பெற்றிருந்தாய். கலியாணம் என்றதும், குடும்பத்துள்ளே நுழைந்ததும் அவையெல்லாம் போய்விட்டது. உன் அம்மா நிலை போல நாலு சுவருக்குள் யாவும் அடங்கிவிட்டது. நான்கு சுவருக்குள் நடப்பதை வெளியே சொல்ல மாட்டாய். வல்லுறவு, சண்டைகள் பற்றி வெளியே சொல்லமாட்டாய். சொல்லி அவர்கள் அறிந்தால் அதற்கு வேறு தண்டனை கிடைக்கும்..."

"நீங்க மாடம் ரொம்பப் பயப்படுத்துநீங்க..."

"உன்னுடைய குடும்பத்தில் சில வேறுபாடு இருக்கலாம். நான் அறிந்தவரை, கற்றவற்றைப் பொதுமைப் படுத்தியே சொல்லுகிறேன்..."

"நல்லது மாடம். நானும் யோசித்துப் பார்க்கிறேன். தற்போது என் நிலைக்கு என்ன அறிவுரை கூறுவீங்க..."

“முன்னர் நீ தெருவிலே கண்டு பேசிய மாணவனோடு தற்போது தனியவோ, வீட்டுக்காரர், அத்தையுடனே போகும்போது ஓய்வாக முன்போல் பேசிவிட முடியாது. சும்மா சிரித்தாலும் விவரம் கூறி விளக்க வேண்டும்.”

“அது உண்மையே. எனக்கே இரண்டு மூன்று தடவை இந்தப் பிரச்சனை ஏற்பட்டது. விளக்கம் கூறுவதிலேயே சலித்துப் போய்விட்டது...”

“அத்தோடு நின்று விடாது. வருடங்கள் கழிந்த பின்னரும் ‘அன்று கோவிலுக்குப் போகும் போது பல்லுக்காட்டினியே ஒரு ரோமியோவோடை உன் பேச்சிலிருந்தே கலியாணத்துக்கு முன்னர் ஆடித் திரிந்திருக்க வேணும். எங்களுக்குத் தெரியாமல் உன்னோடு மாட்டுப் பட்டு என் வாழ்க்கையெல்லாம் நாசமாய்ப் போச்சேடி’ என்று பேசுவது மட்டுமல்ல அடியும் விழலாம்...”

“என்ன மாடம் மேலும் பயமுறுத்துறீங்க...”

“அப்படியல்ல... குடும்பமென்றால் நான்கு சுவருக்குள் என்ன பேச்சும், அடியும், வதையும் பெண்ணுக்குக் கிடைக்கலாம் என்பதையே பொதுமைப்படுத்திச் சொல்லுகிறேன்...”

“இப்போது என்ன செய்யச் சொல்லுறீங்க...”

“இவற்றையெல்லாம் அறிந்து கொள். வீட்டாரைப் பற்றிக் கற்றுக் கொள். அனுபவத்தில் எப்படிச் சமாளித்து வாழ்வது என்பதை நீயே நன்கு அறிந்து கொள்வாய். இது எல்லாப் பெண்களுக்குமே ஏற்படும் பிரச்சனைகள். நான்கு சுவர்களுக்குள் நடப்பவை. முழுவதும் வெளியே வருவதில்லை. ஏனெனில் ‘குடும்பம் என்பது தெய்வீகமானது. பரிசுத்தமான நிறுவனம்’ என ஆணாதிக்கம் சிருட்டித்த மதம். பண்பாட்டுச் சட்டங்கள், கலை, இலக்கியங்கள் எல்லாவற்றாலும் போதிக்கப்பட்டு வந்தது. அதை உடைப்பதோ, அதன் சட்டதிட்டங்களை மீறுவதோ

அத்தனை எளிதல்ல. ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக நிறுவப்பட்ட கோட்டை. ஆணாதிக்கக் கோட்டை..." -உமா உணர்ச்சி பூர்வமாகவே சொன்னாள்.

"நல்லது மாடம். நீங்க சொன்னவை யாவும் சரியான, பொதுமையான விளக்கமே. நான் இனிமேல் விழிப்போடு நடந்து சமாளித்துக் கொள்வேன்."

"நல்லது..."

"இவற்றையெல்லாம் பாடமாகக் கற்பிக்க வேணும். பெண்பிள்ளைகளுக்கும்..."

"ஆமா அதுவே என் குறிக்கோளும், 'விமின் ஸ்ரூஸ்' என்று நாம் தனியாகப் படிக்கிறோம் அவற்றைப் பரவலாக, பாடமாகச் சொல்லித்தர வேண்டும் என்பதே என் விருப்பம்..."

"கல்வித் திட்டத்தில் எங்கே வைக்கப் போகிறார்கள்..."

"அவை யாவும் ஆண்களால் அவர்களுக்கேற்ப அமைக்கப்பட்டவையே. தக்க கல்வி ஊட்டினால் ஆணாதிக்கம் அம்பலமாகிவிடும் என அஞ்சுவார்கள்..."

"சரியாகச் சொன்னீங்க..." -மதுரா சொல்லிவிட்டுத் தன் வகுப்பை நினைவூட்டியபடி எழுந்தாள்.

"மதுரா, மற்றும் நான் ஒன்று சொல்ல வேண்டும். என் பேச்சுக்கள் காதல் திருமணம், கலப்புத் திருமணத்திற்கு எதிர்ப்பாகத் தோன்றலாம். ஆனால் நான் எத்தகைய திருமணத்தையும் 'குடும்பம்' என்ற அமைப்புள் வைத்தே பெண்ணுடைய பயங்கர நிலையைப் பார்க்கிறேன். பெற்றோர் அனுமதியற்ற காதல் திருமணமாயின் குடும்பத்தில் இயல்பாக எழும் ஆணாதிக்க வன்முறைக்கு பெற்றாரின் தவறு என்று அவர்களைத் திட்ட முடியாது. பெற்றார் ஏற்பாடு செய்த திருமணமாயின் பெற்றார் தவறு செய்ததாகக் காலம் பூராவும்

வைது கொண்டிருக்கலாம். வேடிக்கை என்னவென்றால் குறைபாடு குடும்பம் என்ற அமைப்பிலேயே உள்ளது. ஏற்றத் தாழ்வான ஆணாதிக்கக் குடும்பம். அங்கு என்றும் அமைதி நிலவ முடியாது என்பதே என் கோட்பாடு."

19

வெள்ளிக்கிழமையன்று மாலையில் பிளஸ் 1, பிளஸ் 2 மாணவியர் சினிமா, டிவியில் பெண்கள் பற்றி கலந்துரையாடல் என உமாவை அழைத்திருந்தனர். வகுப்பாசிரியர் அங்கு இருவரும் சேர்ந்து கொண்டனர்.

மாணவியர் இடையிட்டும் வினா, விளக்கம் தேவை ஏற்படின் கேட்கலாம் என உமா சொல்லியிருந்தாள். ஏற்கெனவே சொல்லியிருந்ததால் சில புள்ளி விபரங்களும் ஒருவரது ஆய்வுக் கட்டுரையிலிருந்து குறித்துக் கொண்டு வந்ததாகவும் கூறினாள்.

எல்லாக் கலைகளுமே ஆணாதிக்க தேவைக்கேற்றபடி ஆக்கப்படுகின்றன. அவற்றில் சிறப்பாக சினிமா, டிவியை முதன்மையாகக் கூறலாம். சினிமாவில் பெண் நடிகைகளும் நடிக்கிறார்களே எனச் சிலர் கூறலாம். ஆயினும் அவர்களையும் ஆண்களே வழிநடத்துகின்றனர். அவர்கள் பெண்மைத் தனத்தை நிலைநாட்டுவர். சினிமாத் தொழில் முதலீட்டாளர், டைரக்டர், கதை வசனம் எழுதுவோர், காமராமேன், நட்சத்திர நடிகர்கள் யாவரும் ஆண்களே.

பெண்கள் அரைகுறை ஆடைகளுடன் கவர்ச்சி நடிகையாக, அப்பெண்களின் அங்கங்கள் காட்டப்படுகின்றன. காம சூத்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள கவர்ச்சிப் பாலுறவுப் போஸ்களில் நடனமாடப் பண்ணுகின்றனர். அவற்றை நீங்களே கூச்சத்துடன் பார்க்க நேரிடும். பலர் பார்த்திருப்பீர்கள்.

கதைகளிலும் காட்சிகளிலும், தாலி, குங்குமம், நீண்ட முடி, வளையல், ஆபரண அலங்காரங்களுடன் காதலியின் புனிதமும் கற்பொழுக்கச் சின்னங்களும் முக்கியமாகப் பேணப்படுகின்றன.

கதாநாயகன் பல பெண்களுடன் தொடர்பு வைக்கலாம். கதாநாயகி கற்பொழுக்கம் உள்ளவளாகக் காட்டப்படுவாள். சிலவேளை கதாநாயகன் சந்தேகப்படலாம். பின்னர் காதலி கற்பானவள் என்பதை உணர்ந்து திருமணம் செய்து கொள்வான். கதாநாயகி பாலியலாக சந்தேகத்துக்கு உள்ளாவது, அவளைக் கடத்தி பலவந்தப் படுத்தி கற்பழிக்கும் முயற்சிகள் ஏறக்குறைய தொண்ணூறு சதவீதமான சினிமாக்களில் வருவதாகப் புள்ளி விபரங்கள் கூறும். பெண் இணங்காது எதிர்க்க கதாநாயகன் வல்லுறவுக்கு ஆளாகுமுன்னர் ஓடிவந்து போராடி தன் காதலியைக் காப்பாற்றுவான். அப்போதும் பத்து சதவிகிதமான இடங்களில் பெண் கற்பழிக்கப்படுவதாக உள்ளனர். இத்தகைய பெண்களுக்கு ஆணாதிக்க தயாரிப்பாளர், டைரக்டர் மூன்று வழிகள் காட்டுவர். ஒன்று தற்கொலை. இரண்டாவது விபசார விடுதி. அடுத்தது வல்லுறவில் ஈடுபட்டவனுக்கே கட்டிக் கொடுப்பது. கதாநாயகன் வஞ்சம் தீர்ப்பதற்காக இத்தகைய காட்சிகள் எடுக்கப்படுகின்றன. வன்முறையாக மானபங்கப்படுத்தியவனே வாழ்நாள் முழுவதும் அவளைப் பாதுகாக்கத் தக்கவன் என ஆண் கதாசிரியர் ஆண் டைரக்டர் எண்ணுகின்றனர்.

ஆண்களின் பாலின்பத்திற்காகவே எண்பத்தைந்து வீதமான வன்முறைகள் திரைப்படங்களில் நடைபெறுகிறது. அதே வேளை பெண்களை இழிவு படுத்துவதாகவும் பெண்கள் ஆண்களைப் பலவந்தப்படுத்தி பணம் பறிப்பது, சலுகைகளைப் பெறுவதாகவும் பல படங்களைப் பார்க்கலாம். காதலியே காதலனை வலிந்து அணைப்பதாகக் காட்சிகள் வரும். இது ஆண்களின் உளவியல் போக்கைக் காட்டும். பெரும்பாலும்

இத்தகைய பெண்கள் வில்லிகளாகச் சித்தரிக்கப்படுவர். புகைத்தல், மது அருந்துதல், கிளப்புகளில் நடனமாடல் போன்ற காட்சிகள் ஆண்களுக்கு பிரச்சனையில்லை. பெண்ணானால் அவர்கள் ஒழுக்கம் தவறியவராக, சமூகப் பெண்ணாக ஒற்றுமை கொள்ளாதவராக இருப்பர்.

சினிமாவிலும் டிவி நாடகங்களிலும் மனைவியர் கணவனை எதிர்த்துப் பேசுவதற்கே உடனே தண்டனையாக கையால் கன்னத்தில் அடிப்பதைப் பார்க்கலாம். உடனடி வன்முறை இதுவே. ஆண்கள் இக்காட்சிகளைப் பொதுமைப்படுத்தும் தண்டனையாகக் கொள்வர். இத்தகைய காட்சிகள் திரைப்படம், டிவியில் தடை செய்யப்பட வேண்டும்.

ஆனால் இந்த சினிமா மீடியமே பாலியலும் வன்முறையுமாக அமெரிக்கா போல் நம் நாட்டிலும் ஆணாதிக்கத்தின் நிறுவனமாகிவிட்டது.

திரைப்படங்கள் வேறு ஆபாசமாக பாடப்படுகின்றன. பெண்களின் அங்கங்களை வர்ணிப்பதாகவே உள்ளன. காதல் கூட ஆணாதிக்க தேவைக்கேற்ப அமைக்கப்படுகிறது. பாடி, ஆடி, பூந்தோட்டத்தைச் சுற்றி ஓடிப்பாடும் காதல், மாமன் மாமியில் காலில் காதலி விழுவதோடு முடிவுறும். ஏற்றத்தாழ்வான காதலன், காதலியினரிடை ஏற்படும் குடும்ப வன்முறைகள் காட்டப்படுவதில்லை. ஆபாச சினிமா பாடல்கள் வானொலி, டி.வி. கசெட்டுக்களாக எங்கும் ஒலிப்பதைக் கேட்டிருப்பீர்கள்.

காதலிக்கும் காலத்தில் ஆண்கள் போலப் பெண்கள் பான்ட் சேட் உடையணிந்து சமத்துவம் காட்டும் போது ஒற்றுமை பேசி திருமணத்தின் போது சேலை கட்டிய படியே காதலி காதலன் பெற்றாரின் காலில் விடுவாள்.

காதலுக்குக் கண்ணில்லை என்பது போலக் காட்டுவதாக சில கலப்புத் திருமணங்களையும் சினிமாவில் காணலாம்.

பிராமணப் பெண்களை மற்றைய சாதி இளைஞர்கள் காதலிப்பதாகக் காட்டப்பட்டாலும், இருவரும் காதல் பேசித்திரிந்தாலும் கலியாணத்தில் அவை முடிவதில்லை. 'சிப்பிக்குள் முத்து' ஒன்றே வேறுபடும். உயர் சாதி ஆண்கள் தாழ்ந்த சாதியில் அழகான பெண்களை எதிர்ப்பு சண்டையுடன் திருமணம் செய்வது பரவலாகக் காட்டப்படுகிறது.

கணவனை இழந்த பெண்கள் விதவை என்று மட்டுமல்ல கைம்பெண், அறுதலி, இராசி கெட்டவள், சகுனத்திற்குத் தகுதியற்றவள் என்ற அவச் சொல்லிற்கும் கூடா நடைமுறைகளுக்கும் ஆளாகிறார்கள். சினிமாவில் விதவைகள் மன ஊசலாட்டமாக மறுமணத்திற்கு முயன்று தோல்வியடைபவர்களாகவே காட்டப்படுகின்றனர். விதவைப் பெண் திருமணம் செய்வதை சினிமாப்படத்தில் காண முடியாது. அதே வேளை ஆண்கள் மறுமணம் செய்து கொள்வர். வாரிசுக்குக் குழந்தை இல்லாத போது மற்றொரு பெண்ணைக் கட்டுவதும் நியாயமானது என தாயார் குடும்பத்தவர் வற்புறுத்துவர்.

பாரதக் கதையில் மட்டுமே ஒரு பெண் ஐவரை திருமணம் செய்வதாகக் காணலாம். மற்றும் எங்கும் பெண் இரு கணவர்களை வைத்திருப்பதாகக் காண முடியாது. அதே வேளை ஆண் சின்ன வீடு, விபசார விடுதிக்கும் சென்று வருவான். சில படங்களின் பாதியில் மனம்மாறி கணவன் திரும்பி வருவான்.

'மந்திரி குமாரி' என்ற ஒரு படத்திலேயே ஆணைப் பெண் பழிவாங்குவதான காட்சி வருகிறது. அதுவும் ஐம்பெரும் காப்பியம் என்பதாலேயே அத்தகைய காட்சி படமாக்கப்பட்டு வெளிவந்தது. 'அந்த நாள்' என்பது மற்றொருபடம். மனைவியின் தேசீய உயர்வை காட்டுவதற்காக எடுக்கப்பட்டது. கணவன் ஒழுக்கம் தவறிய பெண்ணை விரட்டுவது, தற்கொலை செய்யும் சூழலை ஏற்படுத்துவது பெரும்பாலான படங்களில் காட்டுவர்.

பெண்கள் கணவன் பெயரை சொல்லக்கூடாது என்பது சிறந்த கலாச்சாரமாக சினிமாவில் காட்டப்படும். மாற்றாந்தாய், ஒடுக்குமுறை, சக்களத்திச் சண்டைகள், குடும்பத்தவரின் அடக்குமுறை ஆகியவையும் முக்கிய காட்சிகளாகக் காட்டப்படுகின்றன.

ஆண் பெண் சமத்துவத்தை எந்தப் படத்திலும் பார்க்க முடியாது. வேலைப் பிரிவினையை எல்லாப் படங்களிலும் காணலாம். பணக்காரக் குடும்பங்களில் வேலையாள் இருப்பார். அதனாலும் அப் பெண் விடுதலை பெற்றவளாகாள். கணவனைக் கவனியாது லேடீஸ் கிளப்புக்குச் செல்லும் பெண்ணும் பின்னர் திருந்தி கணவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்பாள்.

பெண்ணைத் தாழ்வுணர்வு கொண்டவள், விழாக்களில் முன்னுரிமையற்றவள், வரதட்சணைக் கொடுமைக்கு உட்படுபவள், தலைவிதியை நொந்து அமைதியடைபவளாகவும் கதைகள் அமைப்பர்.

“ஏன் மாடம் குறுப்பு நடனங்களெல்லாம் எல்லாப் படங்களிலும் சேர்க்கிறார்கள்.” -ஒரு பெண் கேட்டாள்.

“அமெரிக்க கலாச்சாரம், ஹோலிவுட் படங்களைக் காப்பியடித்து வெற்றி பெற்ற அனுபவம், பெண்களை மிக ஆபாசமான உடைகளுடன் ஆடச் செய்கிறார்கள். ஆண்களின் சினிமா வியாபாரத்தில் இதுவும் ஒன்று. பெண்கள் வீட்டில் மட்டுமல்ல கலைகள் மூலமும் இழிவுபடுத்தப்படுகிறார்கள்.”

‘ஏன் மாடம் அழகான பெண்களையே சினிமாவில் காட்டுகிறார்கள்?’ ஒரு பெண்ணின் வினா?

“எல்லோரும் அழகானவர் என்றல்ல. மேக்கப் மூலம் எவரையும் பார்வையாளர் எதிர்பார்க்கும் அழகியாகக் காட்டி விட முடியும், வெற்றிப்படமாக்கி ஒரு பெண்ணை நட்சத்திர

மாக்கிவிட்டால் அப் பெண்ணிலேயே அழகைப் பார்ப்பார்ப்பார். 'ஸ்டார்' நடிகை என்பர். அதே வேளை நடிப்பதில் சிறப்பான கலைஞர், நடிகர் வேறாக உள்ளனர். அவர்களே நீண்டகாலம் திரை உலகில் நீடிப்பர்."

"நடிகையரின் பேச்சுக்கள், கருத்துக்கள், உணவு பழக்கவழக்கங்களுக்குச் சினிமா பத்திரிகைகள் அதிக முக்கியத்துவம் தருகின்றன." -ஒரு பெண்ணின் குறிப்பு.

"அது அவர்களது கருத்துக்கள் முக்கியமானவை என்பதல்ல. கலைக்கு மக்கள் தரும் மதிப்பை வைத்து அவர்கள் கூற்றுகள் உயர்த்தப்படுகின்றன"

"நடிகையரின் வாழ்க்கைக்கும் அறிவூட்டும் கதைகளுக்கும் தொடர்புள்ளதா?" -மற்றொருவர்.

"அப்படி எதுவும் இருக்காது. டைரக்டர் கதாசிரியர் தீர்மானித்தபடியே அவரவர் நடிக்க வேண்டியதே. நடிகைகளுக்கும் சினிமாவில் காட்டப்படும், பாத்திரகுணாம்சத்திற்கும் தொடர்பு காண முடியாது."

"கதாநாயகன் நல்லவன், வில்லன் கெட்டவன் என பாத்திரங்கள் அனைத்துப் படங்களிலும் காட்டப்படுகின்றன. ஏன்?" -ஒரு குரல்.

"ஆமாம், முன்னணி நட்சத்திரங்களை நல்லவர்கள், வல்லவர்கள் எனவும் வில்லன் வில்லியாக குறிப்பிட்ட நடிக, நடிகைகளையும் கூட காட்டுவர். இப்போக்கு புராண இதிகாசக் கதைகளிலிருந்து தொடர்ந்து வருபவை. இன்னும் மாற்ற மடையாது திரைப்படம். நாடகங்களிலும் ஒட்டிக் கொண்டுள்ளன. நல்லது-கெட்டது, நல்லவன்-கெட்டவன், நல்லவள்-கெட்டவள் என்பதையும் நல்லவை-கெட்டவை என்ற சமூக அற நெறிகளையும் எளிதாக வலியுறுத்த இத்தகைய எதிரெதிராக முரண்பட்டவற்றைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

பெண்களையும் அடிமைகளாகக் காட்டும் போது நல்லவள். கெட்டவள் என ஆண்கள் தீர்மானிக்கும் அறநெறிகளையும் நிலைநாட்ட முடிகிறது.”

“புரியவில்லை மாடம்” -மற்றொரு பெண்.

“முன்னரே இதற்கு உதாரணம் கூறினேன். சிகரெட்டிபுகைப்பது; மது அருந்துவது, கிளப்பில் ஆபாச நடனமாடும் பெண் கெட்டவளாக எண்ணப்படுவாள். கதாநாயகன் இவற்றில் ஈடுபடுவதை மட்டும் பார்வையாளர் தப்பில்லை என ஏற்பதே ஆணாதிக்கத்தின் ஆதிக்கத்தைக் காட்டும்.”

“இந்த நிலையை மாற்ற நாம் என்ன செய்யலாம்?” -பின் வரிசையில் இருந்த மாணவி கேட்டாள். உமா சிரத்தையாகப் பதிலளித்தாள்.

“ஆர்வமான கேள்வியே. தற்போது இப்போக்குகளை மாற்றுவது அத்தனை இலகுவல்ல. ஆனாலும் நீங்கள் சினிமா பார்க்க நேரும் போது அவற்றை நன்கு விமர்ச்சிக்கப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். அவற்றிலுள்ள தப்பான பிரசாரத்தை சுட்டிக் காட்டி மற்றவருக்கும் தெரிவிக்க வேண்டும். சரியான கருத்துக்கள் பரவின் ஒரு காலக்கட்டத்தில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும்?”

“ஏன் மாடம் பிராமண சமூகம் பற்றிய நாடகங்களே டி.வி.யில் பெரும்பாலும் காட்டுகின்றனர்.” -ஒரு மாணவி எழுந்து கேட்டாள்.

“ஆமாம் அது ஓரளவு உண்மையே. ஐந்து சதவீதமானவர்கள் வாழ்க்கை பற்றிய கதைகள் இருபத்தைந்து சதவீதத்திற்கு மேலாக இடம் பெறுகின்றது. அதற்கு அச்சமூகத்தினரின் சமூக மேலாண்மையே காரணம். அந்த வேளை அச்சமூகத்தினரின் உள் முரண்பாடுகளையும் நம்மால் அறிய முடிகிறது”

உமா தன்பாடம் முடித்து ஓய்வறையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தாள். எதிரே வந்த வினோதினி டீச்சர் உமாவைத் தடுத்து நயமாகக் கேட்டாள்.

“மாடம் உங்களைப் பார்த்துப் பேச வேண்டும். எந்த நேரம் வசதியாயிருக்கும்”

வினோதியின் முகத்திலிருந்த சோர்வை உமாவால் உணரமுடிந்தது. எம்.ஏ. படித்த பெண். ஆனாலும் மற்றைய பெண்கள் போலவே. தமது அடிமை நிலையை நன்கு அறிந்து கொள்ள முடியாது அவதிப்படுபவர்கள். தான் ஆறுதல் வார்த்தை மட்டுமே கூறமுடியும் என்பதை உமா அறிவாள். ஏற்கெனவே அவளது பிரச்சனைகள் பற்றி ஓரளவு அறிவாள். அவை பொதுவானவை என்பதைப் பல பெண்கள் உணர்ந்து கொள்ளாததாலும் அவற்றை ஓரளவு சமாளிக்க முடியாத தினாலுமே வீண் மனத்துன்பமும் கவலைகளும் ஏற்படுகின்றன.

உமா ஒரு கணம் நின்று அன்று பள்ளிக் கூடத்திலுள்ள வகுப்புப் பாடங்கள் பற்றி சுட்டு விரலை உதட்டில் தட்டியபடி சிந்தித்தாள்.

“எனக்கு தொடர்ந்து வகுப்பு இருக்கிறது. உங்களுக்கு வசதியான நேரம்”

“மாடம் உங்களுக்கு வசதியான நேரம் வகுப்பில் ஏதாவது எழுத்து வேலை தந்து விட்டு வந்து விடுவேன். . .”

“வகுப்புகள் முடிந்த பின் வசதியாயிருக்கும்”

“உங்களுக்குச் சிரமமில்லாவிடின் அதுவே நல்லது. நான் பிந்தியும் வீட்டுக்குப் போகலாம்.

“அப்போது கடைசி மணி அடித்ததும் 12ம் வகுப்பு ஏ பிரிவுக்கு வந்துவிடுங்களேன். ஓய்வறை என்றால் எவராவது இருப்பார்கள்.”

“அதுவே நல்லது. அப்படியே வந்துவிடுவேன். . .”

கடைசி மணி அடித்ததும் வினோதினி சில நிமிடங்களில் உமாவின் வகுப்புக்கு வந்துவிட்டாள். மாணவர் யாவரும் பள்ளிக்கூடச்சிறை முடிந்ததாக கலகலப்போடு வாசலை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

உமா தன் நாற்காலி அருகே மற்றொரு நாற்காலியை இழுத்துவந்து வினோதினியை உட்காரச்செய்தாள்.

“வீட்டிலே ஏதாவது பிரச்சனையா? முகத்தைப் பார்த்தாலே தெரிகிறது.”

“ம்... அது தான் மாடம்...” -தலை குனிந்தபடி மெல்லிய சோகக்குரல்.

“வினோதினி நீங்க படிச்சவங்க. பாடப் புத்தகங்களை மட்டுமே என்று தான் சொல்ல வேண்டும். பெரும்பாலும் பார்க்கிறேன். பெண்கள் திருமணமான பின்னர் தங்கள் பிறந்த வீட்டில் நாள்தோறும் நடந்தவற்றை மறந்துவிடுகிறார்கள். அல்லதும் அதே நிலைமை தங்கள் வாழ்க்கையில் ஏற்படாது என்றும் எண்ணிக்கொள்கிறார்கள். நடைமுறையில் தமக்கு மட்டுமே ஏற்பட்டிருப்பதாக நினைத்துக் கவலைப்படுவதும் விசித்திரமானதே...”

“அது உண்மைதான். இந்தத் துன்பத்திலிருந்து விடுபட ஏதும் ஆலோசனை கேட்கவே வந்தேன்” -வினோதினி மேலும் சோர்வடைந்த நிலையில் சொன்னாள்.

“திருமணமானதும் தனது வாரிசுக்கும் குழந்தையை தந்து விடுகிறார்கள். பெண்களும் தாம் மலடி அல்ல என்பதை

நிருபிக்க ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். நமது சமூகத்தில் குழந்தைகள் பிறந்து குடும்ப அமைப்பை மேலும் இறுக்கிவிடுகின்றன... பின்னர் மீள முடியாது போய் விடுகிறது”

“ஆமா மாடம் உண்மைதான். அவர்களுக்காக நாமும் ஏச்சம் பேச்சம் வேலையும் கஷ்டமும்...” -வினோதினி உமாவை நேரடியாகப் பார்க்காதே சொல்லிக் கொண்டு வந்தவள் சிறிது நேரம் வார்த்தை வராது தயங்கினாள்.

“அடியும் உதையும் என்று சொல்லுவது தானே. இதில் என்ன வெட்கம்: வினோதினி ஒரு உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். நாற்றுக்கு தொண்ணூற்றொன்பது சதவீத குடும்பங்களில் பெண்கள் ஏச்சம் பேச்சம், சிலவேளை அடியும் வாங்குகிறார்கள். அது நேரத்திற்குச் சமைத்துப் புருஷனுக்குத் தராதிருக்கலாம். அவரின் சுவைக்கு சமையல் சரியில்லாது போகலாம். மற்றும் வீட்டைப் பார்ப்பது குழந்தைகளைக் கவனிப்பது, நடுத்தர வகுப்பினரில் பெண்கள் பாடம் சொல்லித்தந்து பரீட்சைகளில் முதல்தரமாக்குவது, மாமன் மாமியைக் கவனிப்பதில் அசட்டை, புருஷனின் உறவினர், நண்பர்களை சரியாக உபசரிப்பது, துணிதுவைப்பது இப்படியான மாட்டுப் பெண்ணுக்குரிய கடமைகளில் குறைகண்டு சண்டை போடுவது, எதிர்த்துப் பேசினால் ஆணாதிக்க வார்த்தையால் அடக்குவது, மனைவியின் குடும்பத்தவரை மட்டமாகத் திட்டுவது, குடும்பமென்றால் இவற்றிலிருந்து தப்பிவிடமுடியாது. இவை தவிர வேறு குடும்பப் பிரச்சையென்றால் சொல்லு. கேட்பேன். மற்றுமொன்று பொருளாதாரம் சார்ந்தது. அதுவும் வேணாம்...”

“ஏனிப்படியெல்லாம் நடக்கிறது”

“பெண்கள் இரண்டாம் தரப் பிரஜைகள், அடிமைகள்.. அவர்கள் ஏஜமானர். . .”

“நீதி நியாயம் என்று ஒன்றில்லையா?”

“இருக்கிறதே அது தான் ஆணாதிக்க நியாயம். அவர்கள் சொல்வது செய்வதே நீதி...”

“எப்படிங்க அநீதியாக அடாவடித்தனமாகச் சொல்லுவதை யெல்லாம் ஏற்பது?” -வினோதினியின் வினா.

“ஏற்காவிட்டால் அவர்களால் ஏற்கப்பண்ண முடியும். வன்முறை அவர்கள் கையில். எவரும் எதிர்க்க முடியாது?”

“எத்தனையோ கஷ்டப்பட்டு பிள்ளையை படிக்கப் பண்ணி இருபதாவது ராங்கில் இருந்த பிள்ளையை பன்னிரண்டாவது பிள்ளையாக்கினேன். ஏனடி இன்னும் நீ கவனமெடுத்திருந்தால் என் பையன் முதலாம் பிள்ளையாய் வந்திருப்பானே என்கிறார்... பகுத்தறிவில்லாத பேச்சு...”

“ஆமா அப்படித்தான் பேசுவாங்க. நீ பாராட்டு எதிர்பார்த்திருப்பாய். இத்தனை போதாதா என்று எதிர்ப்பாகச் சொல்லியிருப்பாய்...” -உமா சொன்னாள்.

“பின்னே என்ன சொல்லுவது?”

“பொறுமையோடு அடுத்த தடவை பார்க்கலாம் என்று சொல்லியிருக்கலாம்.”

“ஏன்டி சாட்டுச் சொல்லுகிறாய். இந்த முறையே செய்திருக்கலாமே என்பார். நான் தப்புத்தான் என்றால் அதற்குத் தண்டனை என்ன தாறது என்பார்...” வினோதினியின் ஆற்றாக்குரல்.

“ஆண்களுக்கு சைக்கோஜிக்கலாய் ஏதாவது பிரச்சனை வெளியே அல்லது வேலை செய்யும் இடத்தில் ஏற்பட்டாலும் வீட்டில் மனைவி மேலேயே பழியாவும் போடுவார்கள்.. .”

“அப்பப்பா, இவற்றையெல்லாம் தாங்கிச் சமாளிப்பது. வாழ்க்கையே அலுத்துப் போய் விட்டது.” -வார்த்தைகள் உணர்ச்சி உந்தத் தடுமாறின

“இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து கற்றால் உன் பிரச்சனை சிறிதாகலாம். பெரும்பாலான ஆண்கள் உனக்குப் பிள்ளை வளர்க்கத் தெரிந்தால் தானே உன் அப்பா. அம்மா சரியாக வளர்க்காமல் என் தலையில் கட்டி அடித்தார்கள். என் தலைவிதி சாகும் வரை உன்னோடு காலம் தள்ள வேணுமே என்றும் குறைப்படுபவர்களும் இருக்கிறார்கள். எந்தப் பெண்ணும் தன் குடும்பத்தைக் குறை கூறுவதைப் பொறுக்க மாட்டார்கள். எதிர்த்துப் பேசினால், அவரது குடும்பத்தைத் தூற்றினால் புருஷனின் ஏச்சுக்கள் அடி உதையாக மாறும். . .” உமா விரிவாக விளக்கினாள்.

“இதற்கு விடிவேயில்லையா?” -ஆற்றாத குரல் அவளை அறியாமலே வெளிவந்தது.

“இப்போது உன்னைப் பொறுத்தவரை பாலின்பத்தையும் பற்றிக் கவலையில்லை என்றால். பாதுகாப்பிற்கு வாய்ப்பான ஆசிரியத்தொழில் உள்ளது. ஆனாலும் சுதந்திரம் பெற குடும்பத்தை உடைத்து வெளியேற முடியாது குழந்தைகள் என்ற காரணமும் வெறு கண்துடைப்பே. உன் சிந்தனையில் பதிந்திருக்கும். பண்பாடு ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாகப் பரம்பரை பரம்பரையாக வந்தது. வேத, உபநிடத மனுஸ்மிருதிக் கருத்துக்களுடன் நீ வளர்க்கப்பட்டவள். பெண் முடி, உடை, நகை என தனிப்பண்பாட்டுடன் ஆண்கள் தேவைகளுக்கு சேவை செய்யப் படைக்கப்பட்டவள் என்ற கருத்து உன் நெஞ்சில் இல்லாமலிருக்கலாம். புறத்தோற்றத்தில் சமூகத்தில் நிலைத்திருக்கிறது. அதனால் தான் உன்னை வீட்டுள்ளே அடித்தாலும் உரித்தாலும் கேட்பவரில்லை. அவன் பெண்பாட்டியை அவன் அடிக்கிறான். நாம் தலையிட உரிமையில்லை என்பார்.”

“அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே எல்லாப் பெண்களுமே அடிவாங்கி அமைதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.. .”

“எதற்காக என்று சொல்லுகிறீர்கள்?” -வினோதினி கேட்டாள்.

“பெண் என்றால் கழுத்தில் தாலி, மனைவி என்ற சமூக அந்தஸ்து வேண்டும். பாதுகாப்பு வேண்டும்; செக்ஸ்.. .”

“அந்த ஆர்வமெல்லாம் போய்விட்டது...”

“உனக்கு அப்படி இருக்கலாம். புருஷனுக்கு உதவாவிட்டால் அவன் வெளியே போனாலும் என்ற அச்சம். தடுக்கவும் முடியாது.. .”

“ம்ம்.. . அதுவும் உண்மைதான்.. .”

“ஏன்டி உன்னைக் கட்டினன். வெளியே போகச் சொல்லுகிறாயா? அடுத்த வீட்டுப் பெண்ணோடு பேசினால்... ஏன் பல்லைக் காட்டுறீங்கள் என்றும் கேட்கலாம்...” -உமா உதாரணத்தோடு கூறினாள்.

“நான் இளம் வயசான உறவினரோடு பேசினாலும் சந்தேகம்...”

“குடும்பத்தில் தன் சொத்துரிமை பேசுவது போல கணவன் மனைவியையும் மனைவி கணவனையும் விட்டு வேறு நபரைப் பார்த்தாலும் சண்டை வருகிறது. இங்கேயும் பெண்கள் தான் பாதிப்படைகிறார்கள். சந்தேகம் முற்றி மனைவி பேசினால் ‘ஏன்டி நான் பார்ப்பேன். படுப்பேன்’ என்று சொல்லி விடலாம். பெண் அப்படிச் சொல்ல முடியாது.”

“ஆமா அதுவும் சரிதான்.” -வினோதினி ஏற்றுக் கொண்டாள். அடுத்தது பாலுறவிற்கு மனைவி மறுத்தாலோ, தயங்கினாலோ தன் தேவைக்கும் கணவன் வல்லுறவும் கொள்ளலாம்.. மனைவியால் இயலாது பேச்சுவார்த்தை முற்றி அடிக்காத

போதும் நான்கு சுவருக்குள் தண்டனையாக வல்லுறவு கொண்டும் பழிதீர்ப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள்.”

‘ஆமாம் அவர்களால் முடியும்தான்...’ -வினோதினியின் கூற்று அவளே அனுபவப்பட்டது போலிருந்தது.

“இது தவிர நடுத்தர, கீழ் நடுத்தர வகுப்புகளில் சில ஆண்கள் தண்டனையாக பெண் உறுப்புப் பகுதியில் காயமோ, நோவோ ஏற்படுத்தி விடுகிறார்கள். பெண்ணால் வெளியே சொல்ல முடியாது. சொன்னால் வெட்கம். மரியாதைக்கேடு டாக்டரிடமும் போக முடியாது. தானாகவே காயத்தை ஆற்ற வேண்டியது தான். . .”

“ஆமா பயங்கரமான வன்முறைதான்; இதற்கு சைக்கோலோஜிக்கல் காரணமும் இருக்கலாம்.”

“ஆமா, அப்படியும் ஆராயப்படவேண்டும். பாலியல் குறைபாடுள்ள கணவன்மார் இப்படியும் வல்லுறவில் பழிதீர்க்க முயலாம். பெரும்பாலான வன்முறைகள் சைக்கோலோஜிக்கலாயும் ஆராய்ந்து பார்க்கலாம். பண நெருக்கடி, வேலைத் தலப்பாதிப்பு ஏற்படுத்தும் மனநிலைப் பாதிப்பும் மனைவிமேல் தீர்க்கப்படலாம். எல்லா வீட்டுத் தொல்லைகளுக்கும் நீதான் காரணம் என ஏசி அடித்து உதைத்து விட்டு ஆறுபவர்களும் இருக்கிறார்கள்.”

“அப்பாடா இது பயங்கரமானதே...” -வினோதினியின் அச்சக்குரல்.

“இது என்ன அவர்களுக்கு ஆணாதிக்க உணர்வுடன் கோபம் சீறிக்கொண்டு வந்துவிடும். அப்போது பேசும் வார்த்தைகள்”

“நாமே தாங்கிக் கொள்ள முடியாது பேசுகிறார்கள். நாம மனிதர்கள் என்றே புரிவதில்லையே.”

“ஆமாம் அதற்கு காரணம் அவர்கள் பேசும் வார்த்தைகள் வேறு. மொழியே ஆணாதிக்க மொழி. பறைவேசை, ஆட்டக்காரி, தேவடியாமவ, மூதேவி, காளி என்றெல்லாம் திட்டினால் மாற்றாக எதிர்க்க எம்மிடம் வார்த்தைகளில்லை. மனிதன் மனித இனம் என்னும் போதும் ஆணாதிக்கத்தை குறிப்பிடுகிறார்கள்.” -உமா விளக்கினாள்.

“கலை இலக்கியங்கள்...”

“அவையெல்லாம் ஆண்களால் ஆணாதிக்கத்தை நிறுவப் படைக்கப்பட்டவையே. ஆணுக்கு அடிமையாகி அவன் தேவைக்காக உழைப்பவளே நல்ல பெண் என்று புகழாரமும் சூட்டுவார்கள். சில இடங்களில் வார்த்தைகளால் உயர்த்துவதாகக் காட்டுவார்கள். நடைமுறையில் இரண்டாவது சாதியாகவே நடத்துவார்கள்...”

“இவற்றிலிருந்தெல்லாம் என்றுதான் பெண்ணினத்திற்கு விடுதலை கிடைக்கப்போகிறது.” -தன் மனத்துன்பம் ஆறி பொதுமையான பேச்சு வினோதியின் நாவில் வந்தது.

“இரண்டாயிரம் மூவாயிரமாண்டுகளாக நிறுவப்பட்ட ஆணாதிக்கத்தை அத்தனை சுலபமாக அடித்து வீழ்த்திவிட இயலாது. உற்பத்தி முறைகளில் புரட்சி ஏற்படுத்திய பின்னரே வேகமான மாற்றத்தை எதிர்பார்க்கலாம். அப்போதே இந்த நான்கு சுவர்களை உடைத்தெறிய முடியும்.”

“ஏதோ உங்களோடு இதுவரை பேசியதில் ஓரளவு மன அமைதி. . .”

“என்னால் அவ்வளவே உதவ முடியும். பெண்ணினத்திற்கு எதிரான சமூக அமைப்பான குடும்பத்துள் நுழைந்து விட்டால் இக் கஷ்டமெல்லாம் ஏற்படவே செய்யும். அல்லது அதை உடைத்துக் கொண்டு வெளியேற வேண்டும். அரசு விவாகரத்துச் சட்டங்களை இயற்றலாம். நமது பிரபுத்துவ சமூக

நிலையில் கலாச்சார சட்டங்களே பலம் வாய்ந்தவை. உன்னால் முடியாத வேளை சமாளிக்க வேண்டியது தான். இத்தனை நேரம் பேசிவிட்டோம். வீட்டுக்குப் போனால் பிந்தியதற்கு விளக்கம் கூற வேண்டுமா?" -உமா நடக்கக் கூடியதையும் சொன்னாள்.

"அது தான் ஏதாவது சாக்குச் சொல்லி சமாளித்து விடலாம். ஸ்டாப் மீட்டிங். ஸ்பெஷல் கிளாஸ்" இப்படி ஏதாவது சொல்லிவிடலாம்..."

"ஆமா அப்படித்தான் பல விஷயங்களுக்கு சாக்குச் சொல்லி சமாளித்து வாழ முடியும். எப்போதும் உண்மை தான் பேச வேண்டும் என்றில்லை. புருஷன்மார் எல்லாம் உண்மையா பேசுகிறார்கள்? மனைவிமார் உண்மையா எனக் கேட்பதில்லை. கேட்டாலும் பெரும்பாலும் பொய்யே பேசுவர். பாலியல் தொல்லைகள், சேஷ்டைகளெல்லாம் இதே ஆண்களாலேயே ஏற்படுகிறது..."

"அவர்கள் பொய்பேசுகிறார்கள் என்று தெரிந்து நாம புட்டுக்காட்டுவதில்லை. ஆனால் நாம சொன்னால் ஏச்சு அடி..."

"ஏனெனில் அவர்கள் தம்மை ஏஜமானர்களாக எண்ணிக்கொள்கிறார்கள். எப்படியும் வன்முறையிலிருந்து தப்பும் வழிகளைத் தேடிக் கொள்ள வேண்டும். சந்தர்ப்பத்திற் கேற்றபடி பொய் சொல்லுவதில் தவறில்லை. குடும்பமே பொய்மையில் கட்டப்பட்ட ஒரு நிறுவனம். வெளிப்பார்வைக்கு அழகாகத் தோன்றலாம். உள்ளே நான்கு சுவர்கள். அது பெண்ணுக்கு வெறும் கோவிலல்ல, காவல் சிறை. வன்முறையால் அமைக்கப்பட்ட சிறை." -உமாவின் அழுத்தமான பேச்சு.

"இந்த அமைப்பின் அடித்தளம் தான் என்னவோ"

"தனிச் சொத்துடைமை. அத்தோடு பெண்ணினமும் பிணைக்கப்பட்டது." Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

21

கண்ணபிரான் அந்த உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு மாற்றலாகி வரும் முன்னரே உமாராணி பற்றி அறிந்திருந்தார்; சமூகவியல் கற்றவர், பெண்ணியத்தில் ஆர்வமுள்ளவர் என அறிந்திருந்தார். குடும்ப உறவுகளிலும் கவுன்ஸிலிங் கற்று ஆலோசனை கூறத்தக்கவர் என்றும் தெரிந்திருந்தார். முதல் நாள் தலைமையாசிரியர் அறிமுகப்படுத்தியதும் அவருடன் சிறிது நேரம் உரையாடியதன் மூலமும் அவர் முன்னர் அறிந்திருந்தது உறுதியானது. எப்போதும் ஓய்வு நேரங்களில் ஆசிரியர் ஓய்வறையில் காண நேர்ந்தால் மற்றவரை விட்டு உமாராணியுடன் உரையாடுவதிலேயே ஆர்வம் காட்டுவார்.

என்ன விஷயம் பற்றியும் ஒளிவு மறைவின்றிப் பேசத்தக்கதுணிச்சல் காரி என்பதையும் கண்ணபிரான் நன்குணர்ந்து கொண்டார்.

அன்று ஓய்வறையில் கண்டதும் உமா அருகாமையில் உட்கார்ந்து உமாவின் பிள்ளை, உடல் நலம், கணவன் பற்றியும் விசாரித்துக்கொண்டார்." மிஸ்டர் கோவிந்தன் இயக்கத்தில் ஆர்வம் காட்டுவதாக அறிந்தேன். இன்னும் கிராமப்புறத்துக்குச் செல்லுகிறாரா?"

"ஆமாம் விடுமுறை நாட்களெல்லாம் அங்கே போய் விடுவார்"

"நீங்கள் கற்ற, சிந்தித்த அறிவின்படி எந்தக் காலகட்டத்தில் பெண் அடிமைத்தனம், ஆரம்பித்தது என்பதை அறியலாமா?" -கண்ணபிரான் கேட்டார்.

"தனிச் சொத்துடைமையுடன் கூடிய வேலைப்பிரிவினையே முதலில் வித்திட்டது."

"அதற்கு முன்னால்"

“பெண் சுதந்திரமாகவே காய், பழம், கொட்டைகள், கிழங்குகள் ஆகிய இயற்கையில் கிடைத்தவற்றை உண்டு வந்தாள். ஆண்களும் அவ்வாறே. பாலுறவையும் பெண்ணே தீர்மானித்தாள். வல்லுறவிற்கு அவள் இடம் தரவில்லை...”

“குழந்தைகள்”

“தாயாரையே அறியும். தந்தை என எவரையும் கூறுவதில்லை. அவளே முலையூட்டி தான் தேடிய உணவையும் தந்து வளர்த்தாள். அவர்கள் அணைப்பிலும் இன்பம் கண்டாள். தாயாரணைப்பில் வளர்ந்து வந்த வேளை எதிர்பாலரின் இன்பத்தை விரும்பி வேண்டிய போதும் அவளே தீர்மானித்தாள். அவளின் விருப்பத்திற்கும் தேவைக்கும் திருப்திக்கும் ஏற்றபடியே பாலின்பத்தை ஆணும் பெற்றான்...”
உமா சாதாரணமாகவே சொன்னாள்.

“நீங்க கூறுவது எனக்குப் புரியவில்லை”

“தன் இன்பத் தேவையை ஒட்டி ஆணைத்தேடி முத்தமிட்டு மேலே இருந்து தன் இன்பத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்தாள். ஆணும் அதையே விரும்பினான். அந்த நிலையில் பெண் ஆணின் முழு உருவத்தையும் முகபாவ உணர்ச்சிகளையும் நேரடியாக அறிவதோடு ஆணும் பெண்ணின் முழு உருவத்தையும் அழகையும் பார்த்து இன்பமடைய முடிந்தது”

“அப்படியா சொல்லுவீங்க. இந்த விளக்கத்தை நான் முன்னர் கேட்டதேயில்லை. இந்த நிலை பார்வையிலும் மகிழ்வு தரக்கூடியதே.”

“ஆமாம் அதுவே ஒருவரை ஒருவர் நேரடியாகப்பார்த்தும் பாலின்ப நிலைகளைப் புரிந்து மகிழ்வதற்கும் வாய்ப்பானது. ஆணாதிக்க நிலையில் பெண் அடிமைப்பட்டு உடல் சுமந்து மூச்சுத் திணற வேண்டிய தேவையும் அங்கு இல்லேயே. பெண்ணே தான் விரும்பும் செயல் மூலம் தான் பெறும் இன்பம் மூலம் அவனுக்கும் இன்பப்பூரிப்புத்தர முடியும். . .”

“நீங்க சொல்லுவதில் உண்மை இருக்கத் தான் செய்கிறது. ஆனாலும் மேலும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.”

“அதுமட்டுமல்ல குட்டியோ, குழந்தையோ பெற வேண்டிய தேவையும் அவளுக்கு இருக்கவில்லை. பின் தோன்றிய தனிச் சொத்துடைய சமுதாயத்திலேயே ஆணுக்கு வேண்டிய வாரிசு என்ற பிரச்சனையைத் தீர்க்க ஆண் வாரிசு தேவைப்பட்டது. பெண்ணினத்தின் வீழ்ச்சி ஆரம்பமானது.”

“பாலின்பம் தான் முதன்மையானது என்றும் கூறுவீங்க போலிருக்கிறது”

“ஆமாம் தனிச்சொத்துடைமைக்கு முந்திய நிலை. பாலுறவில் பெண் மேலாதிக்கம் செய்யும் முந்தைய நிலையில் கர்ப்பம் தரிப்பதும் அரிதாகிறது.”

“அப்படியா சொல்லுவீங்க”

“ஆமாம்... தற்கால பாலியல் பற்றிய ஆராய்ச்சியாளரும் தமது நூல்களில் அப்படியே எழுதியுள்ளனர். ஆணாதிக்க நிலையில் கர்ப்பமேற்படுத்துவதற்கு வாய்ப்பானது என டாக்டர்கள் கூறுவர். ஒரு முட்டையை நோக்கி ஆறாக நீர் பாய்ச்சப்படுகிறது.”

“அப்படியானால் பெண் அடிமைப்பட்ட பின்னர் தான் குடிசனப் பெருக்கம் வேகமடைந்தது என்கிறீர்களா?”

“ஆமாம் அவன் அடிமைப்பட்ட பெண்ணிடம் தான். வேண்டிய நேரமெல்லாம் வல்லுறவாக தன் இன்பத்தைமட்டும் தேடத் தொடங்கினான். அவள் குழந்தை பெறும் யந்திரம் போலவும் பயன்பட்டாள். கீழே கிடக்கும் நிலையிலும் அவன் விரும்பிய வேளையெல்லாம் உறவு கொள்வதிலும் கர்ப்பம் தரிக்கும் வாய்ப்பு அதிகமாகிறது. தனிச் சொத்தாக நிலம், உற்பத்திக் கருவிகளின் முன்னேற்றத்தால் உணவு தேடி அலையாது பிள்ளைகளும் நில உற்பத்தியில் உதவினர்.

இன்றைய குடும்பத்திட்ட பிரச்சாரமெல் லாம் முதலாளித் துவத்தின் தேவைக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டது. முதலாளி தரும் கூலியுள் வாழவேண்டிய தேவையும் தொழிலாளிகளுக்கு ஏற்பட்டது. குடும்பக் கட்டுப்பாடும் கூலி அடிமை நிலையில் தானே ஏற்பட்டது. மேல் நாடுகளைப் பார்க்கலாம். அங்கே அதிக பிள்ளை பெறும்படி பிரச்சாரம், அரசு உதவிகள் உள்ளன."

"மிருக நிலையில் இருந்த காலத்தில் அத்தனை குட்டி, குழந்தைகளைப் பெறவில்லை என்று சொல்லுகிறீர்களா?" -முன்னர் கேட்டதையே கண்ணபிரான் மீண்டும் வேறு வார்த்தையில் கேட்டார்.

"மிருக நிலை என்பதிலும் பார்க்க வளர்ச்சியடைந்து சிந்திக்கும் மிருக நிலையில் கர்ப்பகாலம், பாலூட்டும் காலத்தில் பாலுறவில் அவை ஈடுபடுவதில்லை. ஆர்வம் காட்டுவது மில்லை. இன்றைய ஆராய்ச்சியாளரும் கூறுவர். ஹோமோ சேப்பியன் நிலையே சிந்திக்கும் மனித நிலை என தொல்பொருள் ஆய்வாளர் கூறுவர்."

"சில மிருகங்கள் நாய் பூனை பன்றியெல்லாம் பலகுட்டிகள் போடுகின்றனவே..."

"இயற்கையாக நாலு... எட்டு முலைகள் உள்ள மிருகங்களையும் பார்க்கலாம். மனிதருக்கு முலையிரண்டே..." -உமா கூறினாள்.

"ஆமாம் அதுவும் உண்மைதான். . . ."

"ஆனை ஒரு குட்டியே போடுகிறது. பசு, குதிரை ஒன்றுக்கு மேல் போடுவதும் விதிவிலக்கு, மனித இனம் போல. முன்னேறிய மிருகங்களிடை இனப்பெருக்கம் வேகமடைவதில்லை. மனிதர் அடிமைப்படுத்தி, பட்டியடைத்தே தம் தேவைக்காக சில இன மிருகம், பறவைகளையும் பெருக்குகின்றனர்."

“விதிவிலக்குகள் இயற்கையிலும் ஏற்படுகின்றன. உங்கள் கூற்றுப்படி பெண்ணினத்தையும் அடிமைப்படுத்தியே இனப்பெருக்கம் ஏற்பட்டதாகிறது.”

“ஆமாம். ஆனால் நாம் விழிப்பு நிலைக்கு வந்த வேளையே மானிட இனத்தில் பல மாறுதல்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. குடும்பக்கட்டுப்பாடு என்பதும் அண்மையில் பிரச்சாரத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட விழிப்பு நிலையே. . .”

“விழிப்பு நிலை என்று எந்த நிலையைக் கூறுவீங்க” - கண்ணபிரான் கேட்டார்.

“கல்லை எடுத்து தன் பாதுகாப்பு, உணவுத் தேவைகளுக்குக் கருவியாகக் கூராக்கிய கால கட்டம். மிருகங்களை வளர்த்து இனப்பெருக்கத்துடன் பாலுக்கும் உணவுக்கும் மட்டுமல்ல நிலத்தை உழுவதற்கும் பயன்படுத்தத் தொடங்கிய வளர்ச்சி நிலை.”

“அங்கே தான் பெண்ணையும் பாதுகாப்பு, உணவுதருவதாக அடிமை ஆக்கினான் என்று சொல்ல வருகிறீங்க... ஆனால் பெண்ணே பாலுறவில் அடிமைப்படுத்தினாள் என்று முன்னர் சொன்னீர்கள். பெண்ணிடம் ஆண்களை மயக்கக்கூடிய கவர்ச்சி இருக்கிறது என்பதையும் ஒப்புக் கொள்ளுவீங்கள் தானே...” -கண்ணபிரான் சொன்னார்.

“ஆமாம் மானிட இனமாக முதுகை நிமிர்த்தி இரண்டு காலில் நடமாடத் தொடங்கிய வேளையில் ஏற்பட்ட ஒரு பெரிய மாற்றம் பாலுறுப்புகள் நேரடியாகக் தோற்றமளிக்கத் தொடங்கியதாகும். இங்கும் மார்பழகு பெண்ணுக்கே வாய்ப்பாக அமைந்ததாகும். இந்த வேளை பெண்களும் மார்பழகை விரும்புகின்றனர். அதே வேளை நீங்கள் கூறியது போல பால் குடித்து இன்பம் பெற்றதும் நினைவிலி மனதில் ஆழப்பதிந்து விடுகிறது. அந்த இன்பத்திற்குப் பெண் உதவியே போதும்.

இந்த நிலை தொடர்ந்து இன்று வெளிப்படையாக மேல் நாடுகளில் பேசப்படுகிறது.”

“ஆமா நல்ல கருத்தே. எனக்கு இந்த உண்மை மனதில் படவில்லை. நான் பிராய்டை கற்றிருக்கிறேன். பிராய்டு மாணவன். இந்த உண்மை மனதில் படவில்லை. பிராய்டு, குழந்தை பால் குடிப்பதே பாலின்பம் சார்ந்தது. என்பார். அந்தக் கவர்ச்சி ஆணுக்கு ஏற்படுத்துகிறது என்று உளவியல் ரீதியாகவும் விளக்கம் தரலாம். தற்போது நீங்க பெண்ணுக்கும் உரியது என்று கூறுகிறீர்கள். இப்போது தான் நினைவில் பட்டது. பால்குடித்து பாலின்பமும் உணர்வது உடனே கூற முடியாதபோதும் நினைவிலி மனதில் பதிந்து வளர்ந்த பின்னரும் மார்ப்பைத் தேடி மயங்குகிறது என்று பிராய்டு கோட்பாட்டில் விளக்கம் கூறலாம். பெண்களும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல.”

“ஆனால் சார் பிறக்கும் போது மானிட இனத்திற்கு ஏற்பட்ட முதுகு நிமிர்ந்த நிலையே இன்று ஆபத்தாகவும் ஆகிவிட்டது...”

“ஏன், எதைச் சொல்லுறீங்க...” -கண்ணபிரான் வியப்போடு கேட்டார்.

“பிறந்ததும் ஆண் பெண் என்று பிரித்துப் பார்க்கவும், பெண் என ஒதுக்கவும் வெறுக்கவும், சிசுக் கொலைக்கும் தூபமிடுகிறது. இந்த நிலைமிருகங்களிடையில் இல்லையே. மிருகங்களிடே ஆணா பெண்ணா என பிறந்த உடனே உறுதியாக அறியவும் முடியாது....?”

“ஆமா அதுவும் உண்மைதான். பின்னர் பாலுறவிலும் மிருகங்கள் தாய், தந்தை என பேதம் பார்ப்பதே இல்லையே....” கண்ணபிரான் கூறினார்.

“மனித இனமும் அப்படித்தான் ஒரு காலத்தில் பாலுறவிலும் ஈடுபட்டது. தாய் பிள்ளைகளிடையே பாலின்பம் பரிமாறப் பட்டது...”

“பிராய்டைக் காட்டி இன்றும் அது தொடர்கிறது என்றும் கூறவருவீர்களா?”

“மனித இனம் குழுவாக, குடும்பமாக, சமூகமாக வளர்ச்சி யடைந்ததும் கட்டுப்பாடுகள், தகாத பாலுறவுகள் என்ற வழக்கங்கள் ஏற்பட்டன. பின்னர் சட்டங்களும் ஆக்கப் பட்டன.”

“தனிச் சொத்துடைமையையும் குடும்ப அமைப்பையும் பேண என்று சொல்லுவீங்க. அதே வேளை பெண் மயக்குபவள், ஆபத்தானவள், கட்டுப்படுத்த வேண்டியவள் என்பன போன்ற மறுதர்மக் கருத்துக்கள் எப்படி வந்தன...”

“சமயம் தோன்றிய பின் அதன் வளர்ச்சிக்கு பாலின்பம் தடையாக இருப்பதாக மத குருமார் ஆணாதிக்க நிலையில் பெண்ணினத்தினை ஒடுக்கப் பிரச்சாரம் செய்தனர். எல்லா மதங்களுமே பாலின்பத்தை ஒதுக்கவும் கட்டுப்படுத்தவும் முயன்றன. மதகலாச்சாரச் சட்டங்கள் வலுப்பெற்றன. தமது சமயத்தை விரிக்க குடும்பப் பெருக்கத்தை மட்டும் அனுமதித் தனர். வானப் பிரஸ்தம், சந்நியாசி நிலையை குடும்ப வாழ்வின் முடிவில். பாலுறவின் தேவையற்ற நிலைக்குத் தள்ளினர்...”
-உமா தர்க்கீகமாக தன் கருத்தைக் கூறினாள்.

“நீங்க கூறிய விளக்கம் புதுமையாகவே உள்ளது. மேலும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். நூல்கள் தேடிக் கற்கவும் வேண்டும். அதன் பின்னர் விவாதிப்போமே. வகுப்பு இருக்கிறது.” -கண்ணபிரான் சிந்தனையுடன் வெளியேறினார்.

அன்று ஆசிரியர்களிடையே தமிழ் மொழிக் கல்வி பற்றிய விவாதம் நடந்தது. ஆரம்பக்கல்வி தாய் மொழியில் இருக்க வேண்டும் என்பதில் ஒருமித்த ஆயிப்பிராயமே நிலவியது.

சிறப்பாக சென்னை நகரிலும் பிற தமிழ்நாட்டுப் பகுதியிலும் வீட்டிலேயே தாய் மொழியாக தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் பேசும் மாணவர்களின் ஆரம்பக் கல்வி பற்றிய பிரச்சனையை தெலுங்கை தாய் மொழியாகக் கொண்ட ஆசிரியர் எழுப்பினார்.

அத்தகைய சிறுபான்மையினருக்கு ஆரம்ப தாய் மொழிக் கல்விக்கு வாய்ப்பு ஏற்படுத்த முடியுமா என்ற பிரச்சனை எழுந்தது. அவர்கள், ஆங்காங்கே உள்ள தெலுங்கு, கன்னட, மலையாளப் பள்ளிக்கூடங்களில் கற்க வேண்டியது தான் என்று சில ஆசிரியர் அபிப்பிராயம் கூறினர். எல்லா மாணவரும் தூர உள்ள ஓரிரு பள்ளிக் கூடங்களுக்குப் போக முடியாது என்ற பிரச்சனை எழுந்தது. தொழிலாளி வர்க்க ஆட்சியில் இத்தகைய சிறுபான்மையினருக்கும் தாய் மொழியில் கல்வி தர முடியும் என லெனின் கூறியிருப்பதை ஒருவர் சுட்டிக்காட்டினார்.

இத்தகைய சிறுபான்மையினரின் பிரச்சனையாலேயே ஐந்தாம் வகுப்புவரை தமிழ்மொழிக் கல்வியும் தடைப்பட்டது. ஆங்கில மொழிப் பள்ளிக் கூடங்கள் நீதிமன்றத்தில் வெற்றி பெற்றன என்பதை தலைவர் சுட்டிக் காட்டினார்.

உமாராணியின் கருத்தை ஒரு சில ஆசிரியர் ஆவலோடு எதிர்பார்த்தனர். தாய் மொழிக் கல்வி ஐந்தாம் வகுப்பு வரை மட்டுமல்ல உயர் நிலை கல்வி வரை இருக்க வேண்டும் என்பதே என் கருத்து. அதே வேளை பள்ளிக்கூடம் கிராப்புறங்களில் இல்லாததினால் படிக்க வாய்ப்பில்லாத பிள்ளைகள், பள்ளிக்கூட வசதியிருந்தும் போக முடியாத பிள்ளைகள், ஓரிரு வருடங்கள் மட்டும் படித்து விட்டுப் பல காரணங்களால் மேலும் பள்ளிக்கூடம் போக முடியாது நின்றுவிடும் பிள்ளைகள் இவற்றில் பெண் பிள்ளைகளே அதிகம் பாதிக்கப்படுகின்றனர் என்றார்.

“பள்ளிக்கூட வசதியே கிராமப்புறங்களில் ஏற்படுத்தவில்லை என்று கூறும் போது எவ்வளவு சிறுவர் பாதிக்கப்பட்டுள்ளார்கள் என்று கூற முடியுமா?” -ஓர் ஆசிரியர் கேட்டார்.

“தமிழ்நாட்டில் ஏறக்குறைய ஐந்து லட்சம் பிள்ளைகள் வரை”

“இத்தனையா?” -ஒரு வியப்புக் குரல்.

“ஐந்தாவது வகுப்பு வரையே பள்ளிக்கூடம் போகாது நின்று விடும் டொப் அவுட்ஸ் மாணவர்கள் தொகை இதனிலும் பார்க்க இரண்டு மூன்று மடங்கு இருக்கும்.”

“ஏன் இப்படி நின்றுவிடுகிறார்கள் என்று காரணம் கூறமுடியுமா?” -ஒருவர் வினா.

“வறுமை ஒரு புறம். பள்ளிக்கூடம் போகும் நேரத்தில் வெளியே கூலி வேலை செய்து வீட்டிலே குழந்தைகளைப் பார்ப்பது. இங்கேயும் பெண் பிள்ளைகளே பாதிக்கப் படுகிறார்கள். எழுத்தறிவற்றவரில் இந்தியாவில் பெண்களே ஆண்களிலும் பார்க்க மிகக் குறைவாக உள்ளனர். தமிழ்நாடு விதிவிலக்கல்ல.

“கிடைக்கும் வாய்ப்பைக் கூடப் பயன்படுத்தாமல் இருக்கிறார்களே...” -ஒரு ஆசிரியர் கூறினார்.

“கல்விகற்பதற்கும் ஒரு தேவை இருக்க வேண்டும்....”

“மேல் நாடுகளில் எல்லோரும் ஆரம்பக் கல்வி கற்று விடுகிறார்கள்.....”

“ஆமாம். கிறமர் ஸ்கூல் என ஆறாம், ஏழாம் வகுப்பு படித்து விடுகிறார்கள். ஏனெனில் யந்திரங்களில் வேலை தேடிச் செல்லும்போது விண்ணப்பத்திரங்கள் நிரப்பித் தரும்படி வேண்டுகிறார்கள். நபரின் விபரங்களை அறியமட்டுமல்ல. வேலைத்தலக் கட்டுப்பாடுகளையும் அவர்கள் எழுத்தில் படித்து அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

இங்கே நிலத்தில் வேலை செய்வதற்கு, கூலிவேலை செய்ய கல்வி எதுவும் தேவையில்லை.”

“அப்போது நில உற்பத்திக்குக் கல்வி அறிவு தேவையில்லை என்று சொல்லுகிறீர்களா?”

“ஆமாம் நிலத்தில் விவசாயக் கூலியாக வேலை செய்ய பாரம் எதுவும் நிரப்பவேண்டியதில்லை. எங்காவது கையெழுத்துப் போடவேண்டுமாயினும் வெட்கப்படாது விரலைக்காட்டி கைநாட்டுப்போட்டுவிடுவர்?”

“யந்திர உற்பத்தி ஏற்பட்டால்தான் கல்வியின் தேவை ஏற்பட்டு எல்லோரும் கல்விகற்பார்கள் என்று கூறுவது போலிருக்கிறது...”

“இன்றும் யந்திர உற்பத்தி இருக்கிறதே. ஆயினும் நில உற்பத்தியே முதன்மை பெற்றிருக்கிறது....” -உமா முடிக்கும் முன்னால் ஒருவர் இடைமறித்தார்.

“முதலாளித்துவ வளர்ச்சி வேணும் என்று கூறுவதாகத் தெரிகிறது...”

“ஆமாம். அந்த வளர்ச்சி மேலாதிக்கம் செலுத்தும்போது கல்வித்தரம் பற்றியும் விசாரித்தே வேலை தருவர். ஏனெனில் வேலைக்குரிய கட்டுப்பாடுகளை அவர்கள் அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காகவே. கல்வி மூலம் அறிவு பெற்றவரா என்பது பற்றி அவர்களுக்குக் கவலையில்லை...”

“உயர்கல்வி..”

“அது விஞ்ஞானத்துறை. நிர்வாகத்துறையில் மட்டுமே முதலாளித்துவம் தமது தேவைக்கேற்ற கல்வி பெற்றவரா என்பதைப் பார்த்துக் கொள்வர்...”

“கல்வியின் நோக்கம் வேலைத்தேவை மட்டுமா....”

“கல்வியின் அடிப்படைத் தேவைகள் இரண்டு. ஒன்று தக்க சரியான அறிவு தர வேண்டும். அடுத்தது உற்பத்தியில் ஈடுபடத்தக்கதாக இருக்க வேண்டும்.”

“தற்போது இரண்டும் இல்லை என்று வாதிடுவீர்கள்..”
-தலைமை ஆசிரியர் சொன்னார்.

“உயர்கல்வி படித்தவரே இங்கே வேலையில்லாது அலைகிறார்கள். அதே வேளை அதற்குரிய காரணங்களை அறியத்தக்க கல்வியும் அவர்கட்கு வழங்கப்படவில்லையே.”

“பெண்களைப் பற்றி...” -கண்ணபிரான் நினைவூட்டினார்.

“ஆமாம். கல்வி கூட ஆணாதிக்கத்திற்குத் தேவையான கல்வி கட்டுமே தரப்படுகிறது. அதனாலேயே பெண்கள் தமது அடிமைத் தனத்தை உணரத்தக்கதான கல்வியே கற்பிக்கப் படுவதில்லை என்பது மட்டுமல்ல. கல்வி கற்க வாய்ப்பில்லாதும் பண்ணிவிடுகிறார்கள். மேலும் சரிசமமான வாய்ப்பில்லை. விஞ்ஞானம், தொழில் நுட்பத்தில் அவர்களுக்கு உரிய பாதிப்பங்கில்லை...” -உமா மேலும் தொடர்ந்தாள்.

“வீட்டுவேலைகளில் மட்டும் முழுப்பங்கு தந்துவிடுகிறார்கள். கூலியில்லாத சமையல்வேலை. குடும்ப வாழ்வு பற்றியும் கற்பிப்பதில்லை. ஆணாதிக்கம் வீட்டுள்ளேயும் அடிமையாக ஒடுக்கிவிடுகிறது...”

23

பெண்களே தம்மைப் பற்றியோ தம் இனத்தைப் பற்றியோ நன்கு அறிந்திருக்கவில்லை. கடலில் மீன்போல அறியாமையில் சமூகக்கடலில் அமிழ்ந்து 'கொண்டிருக்கிறார்கள். பெரிய ஆண்மீன்கள் சிறிய பெண்களை தமது தேவைக்காக வாழ்விடுவது பற்றிய விழிப்பு நிலைதானும்

இல்லாத பெண்கள். இவ்வாறு எண்ணியும் பேசியும் வரும் உமா பள்ளிக் கூடங்களில் பெண்ணியம், தலித்தியம் கட்டாய பாடமாகக் கற்பிக்க வேண்டும் என்ற கொள்கை கொண்டவள். தலித்தியத்திலும் பெண்கள் மிக மோசமான நிலையில் உள்ளனர். தலித் ஆண்களை மட்டுமல்ல தலித் பெண்களையும் உயர்த்த வேண்டிய பொறுப்பு சமூகத்துக்கு உண்டு எனப் பேசி வருவாள்.

ஒன்பதாம் வகுப்புத் தொடக்கம் பன்னிரண்டாம் வகுப்பு வரை உள்ள பெண்களுக்கு சமூகவியல் பாடத்தின்போது பெண்ணியம் பற்றியும் உமா கற்பிப்பாள். பால்நிலைபற்றிய விஷயங்களையும் தயங்காது கலந்துபேசவும் பயிற்றிவிட்டாள். ஏயிட்ஸ் பற்றி உலகெங்கும் அரசுகளாலேயே அச்சத்துடன் பிரசாரம் செய்யும் வேளை பால்நிலைக் கல்வியின் அவசியத்தையும் பகிரங்கமாகக் கூறிவந்தாள். பள்ளிக்கூடங்களிலும் ஏயிட்ஸ் பற்றிய விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தும் படியும் அரசு சுற்று நிருபங்கள் ஆசிரியர்களுக்கு அனுப்பி வந்தது.

அன்றைய பதினொன்றாம் வகுப்புப் பாடவேளையில் மாணவியர் தமக்கு ஏற்படும் பிரச்சனைகளை தயங்காது கூறலாம், அவை பற்றி விரிவாகக் கலந்துரையாடலாம் என்று உமா மாணவியரிடம் கூறினாள்.

“மாடம், பஸ்ஸிலே வரும்போது நெருக்கடியில் தாங்கள் சிலவேளை தள்ளப்படுபவர்போல முதுகிலே, தோளிலே விரல்களைப் பதிக்கிறார்கள். முழங்கையால் இடிக்கப்பார்க்கிறார்கள்...” -ஒரு மாணவி எழுந்து சொன்னாள்.

‘ஆமாம் மாடம்’. அதுபோக கண்டக்டர் டிக்கெட்டும் சில்லரையும் தரும்வேளை உள்ளங்கையில் விரல்களால் அழுத்தித் தருகிறான்....”

“ஆமாம் மாடம். இது எல்லா இடத்திலும் நடப்பதுதான். நாம் சமாளித்துக் கொண்டு தான் வாழுகிறோம்...”

மற்றும் இரு மாணவியர் எழுந்து சொல்லினர். மூணாம் பெண் பொதுமைப்படுத்தினாள்.

“சரி. ரொம்ப நல்லது. உட்காரலாம். இந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசிக்கொள்வோம். தொடுதலால் ஏற்படும் சுகம். இன்பம். ஆசுசை. அசிங்கமான உணர்வு. பரபரப்பு என்றெல்லாம் சொல்லலாம். இவை அவரவர் மனதைப் பொறுத்தது. சைக்கோலோஜிக்கல் என்றும் சொல்லலாம். ரோஜாமலரின் இதழ்களைத் தொடும்போது ஒருவகை இதம் ஏற்படுகிறது. பட்டுச் சேலையைத் தொடும் போதும் மென்மை உணர்வு இதம் தரலாம். அதே வேளை பட்டு பல பட்டுப் பூச்சிகளைக் கொன்ற பட்டுகளால் ஆனது என்று எண்ணும் போது தொடுவது சிலருக்கு அசிங்கமாகத் தோன்றலாம். மலம். இறந்த பிராணியைத் தொடும்போதும் அசிங்கமாக உணரலாம்.”

“மாடம் பஸ்ஸிலே பசங்கள் தொடுவது...”

“ஆமாம். அதற்குத்தான் வருகிறேன். சிறுவயதிலிருந்தே அப்பா, அம்மா, தூக்கி அணைத்து முத்தமிட்டு மகிழலாம். அவற்றை நீங்கள் மறந்திருக்கலாம். பெரிய பெண் ஆன பின்னரே ஆண்கள் தொடும்போது உங்கள் உணர்வு மாறுபடலாம். அதைப்பற்றியே முக்கியமாகப் பேசப் போகிறோம். தொடுபவர் இளைஞனாக இருந்து நீங்க விரும்பின் இன்ப உணர்வாகவும் அனுபவிக்கலாம்...”

“என்ன மாடம் முழங்கையால் மார்பில் கூட இடிக்கிறாங்களே...?” -இடையிட்டு முதல் பேசிய பெண் சொன்னாள்.

“அது பற்றித்தான் சொல்ல வருகிறேன். அந்தப் பசங்கள் தமக்கு இன்ப உணர்வு பெறுவதற்காகத் தொடுவதை நீங்க விரும்பாதபோதே அசிங்க உணர்வோ வெறுப்போ ஏற்படுகிறது. தவறுதலாக முட்டிவிடுவது வேறு. வேண்டுமென்றே சீண்டி இன்பம் காண முயல்வது வேறு. இவற்றில் நீங்க கவனமாக இருக்கவேண்டும்...”

உமாவை இடைமறித்து ஒரு பெண் எழுந்து சொன்னாள்:

“சிலவேளை ஆத்திரமாயிருக்கும்... மரியாதைக்காகப் பொறுத்துக் கொண்டு போய்விடுவோம்...”

“இவற்றை சமாளித்துக் கொண்டுதான் போக வேண்டும். இவை ஆண்களின் குறைபாடல்ல. ஆணாதிக்கத்தில் பெண்களை குறைவாக எண்ணிக் கொள்வதாலும் தாம் சமூகத்தில் உயர்ந்தவர், எதுவும் செய்யலாம் என்ற திமிராலும் ஏற்படுகிறது.....”

“இவற்றை நாம பேசாதுவிடுவதா மாடம்...”

“எப்போதும் நீங்க வெறுப்பைக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டும். அல்லது தொடுபவன் தோளில் கை போடத் தொடங்குவான். இதுமட்டுமல்ல இளைஞர்களோடு பேசிப் பழகும் போதும் கவனமாக இருக்கவேண்டும். காதல் என்று கூறும்போதும் பெண்கள் தான் அதை சீரியஸாக எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். ஆண்கள் அப்படியல்ல. பொறுப்பில்லாது பேசி, சேஷ்டை விட்டுவிட்டுத் தப்பிவிடலாம். பெரும்பாலும் காதல் என்று இறங்குவதில் தோல்வியடைபவர் பெண்களே...தோல்வி என்னும் போது காதல் கலியாணத்தில் முடியவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதையே சொல்லுகிறேன்...”

“பஸ்ஸிலே சிலவேளை பெண்கள் இழிவாகப் பேசி ஆண்களைத் திட்டிவிடுகிறார்கள்...”

“ஆமா, அதுவும் உண்மைதான். விதிவிலக்காக சிலபெண்கள் குரல் எழுப்புகிறார்கள். எல்லாப் பெண்களாலும் அப்படிப் பேசிவிட முடியாது. அது பேசும் பள்ளிக்கூட, காலேஜ் பெண்ணையே பாதிக்கலாம். நாம வாழ்வது ஒரு ஆணாதிக்க சமூகம் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. ஆணாதிக்க அரசு ஆக்கிய சட்டவிதிகள் சில எமக்குச்

சாதகமாக இருந்த போதும் நடைமுறையில் அவை எம்மையே பாதிப்புக்கு உள்ளாக்கலாம்...”

“ஏனப்படி மாடம்..” -ஒரு பெண்ணின் குரல்.

“சட்டவிதிகளை நடைமுறைப்படுத்துபவர்களும் ஆண்களே. அவர்கள் பெரும்பலும் ஆணினத்துக்கு எதிராகச் செயல்பட விரும்பமாட்டார்கள்...”

“சட்டங்களால் பயனில்லை என்று சொல்லுவீங்களா மாடம்..”

“அப்படி முற்று முடிவாகச் சொல்லவில்லை. அவற்றில் ஆண்களுக்கு ஓரளவு பயமிருக்கலாம். நம்ம நாடுகளைப் பொறுத்தவரையில் அரசாங்க சட்டவிதிகளிலும் பார்க்க கலாச்சாரச் சட்டங்களே பலமாக உள்ளன. அரசின் சட்டவிதிகள் நமக்குச் சார்பாக இருந்தபோதும் நீங்க கூறும் பாலியல் தொல்லைகள். பால்ய விவாகம், சீர் சீதனம், சின்ன வீடுகள், பாலியல் தொழிலாளர் விடுதிகள் எல்லாம் நடைபெறுகின்றனவே...”

“நியூஸ்பேப்பரில் சட்ட நடவடிக்கைகள் எடுப்பதாகச் செய்திகளும் வருகின்றன...”

“ஆமாம். கொசுக்கள் நிறைந்த இடத்தில் கையால் வீசி சில கொசுக்களைக் கொன்றுவிட்டு கொசுக்களை அழித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று சமூகத்திற்குக் காட்டி எல்லோரையும் ஏமாற்றுவது போன்றதே..”

“ஈவ்ஊசிங் என்றும் பசங்களை அரெஸ்ட் பண்ணியதாக பேப்பரில் வருகிறது...” -மற்றொரு மாணவி.

“ஆமாம். ஆங்காங்கே காலேஜ் பக்கமாகவே இடையிடை சிலரை அரெஸ்ட் பண்ணி பெண்களுக்குப் பாதுகாப்புத் தருவதாக விளம்பரப்படுத்துகிறார்கள். இந்தச் சேஷ்டைகள் ஆங்காங்கே சந்துமுனைகளில் நின்றே நாள்தோறும்

நடைபெறுகிறது. பெண்களெல்லாம் பதட்டத்தோடு கடந்து செல்ல வேண்டியிருக்கிறது..”

“ஆமாம் மாடம், பெரியதொல்லைகள். நான் சிலவேளை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு போய்விடுவேன்...” -மற்றொரு பெண் எழுந்து சொன்னாள்.

“ஆமாம் எதிர்ப்பையும் வெறுப்பையும் அவ்வாறும் காட்டிவிடலாம். பொதுவாகவே ஆண்கள் பெண்களை உற்றுப்பார்ப்பதும் பெரும்பாலும் இயல்பாக உள்ளது. ஆங்கிலத்தில் ‘மேல் கேஸ்’ -ஆண்கள் பெண்களை உற்றுப்பார்ப்பது சைக்கோலஜிக்கலாக உள்ளது என்பர். அது ஆண்களின் பாலியல் ஆர்வத்தையும் ஆணாதிக்கத்தையும் பிரதிபலிப்பாக உள்ளது. பெண்களெல்லோரும் தம்முள்ளே கருவிக் கொண்டு சமாளித்தே வாழ்கிறார்கள். அதே வேளை ‘மேல் கேஸ்’ என பெண்களை ஆண்கள் உற்றுப்பார்ப்பது பெண்ணினத்தின் உயர்ந்த நிலையாகவும் கொள்ளலாம்...”

“அப்பிடிச் சொல்ல முடியுமா மாடம்...”

“ஆமாம். பால்நிலையில் அந்த உயர்ந்த நிலையை வரலாற்றின் ஒரு காலகட்டத்தில் பெண்ணினம் இழந்து விட்டது என்றே எண்ணுகிறேன்...”

உமாவின் கூற்றின் அடிப்படைக் கருத்தை அவர்கள் புரிந்து கொள்ள மாட்டார்கள் என்பதை அறிவாள். ஆயினும் அதை விரிவாக விளக்க அவள் விரும்பவில்லை. நல்லவேளையாக ஒரு மாணவி எழுந்து பேசிவந்த விஷயத்தை மாற்றிவிட்டாள்.

“தீண்டாச்சாதி’ ‘அன் டச்சபிள்’ என்று ஆண்களையும் சாதியால் ஒதுக்கி வைத்தார்களே.”

“உண்மைதான்’ உயர்சாதிக்காரர் மிகத் தாழ்ந்த சாதியினர் எனக் கூறப்படுபவர்களை தீண்டினால் பிராயச்சித்தம் செய்வர். தீண்டாச் சாதி என ஒதுக்கி வைத்தனர். சட்டரீதியாக அல்ல

கலாச்சார சட்டத்தால் முடிந்தது. கோவில்களில் நுழைவதற்கும் தடை இருந்தது. இன்றும் சில இடங்களில் உள்ளதே...”

“முன்பெல்லாம் சாதிகுறைந்தவரை பார்க்கவும் மாட்டார்கள்ளாம்.”

“ஆமாம் பயங்கரமாக இருந்தது. இன்று மாறிவருகிறது.” பள்ளிக் கூடங்கள், பஸ், ரெயில்களில் அருகருகே உட்கார முடிகிறது.”

“மகாத்மா காந்தியை ஆபிரிக்காவில் ரெயில் வண்டியிலிருந்து வெளியே தள்ளினார்களாம் வெள்ளையர்.”

“ஆமாம் அது நிறப்பிரச்சனை. இங்கே ஒரே நிறத்தவரிடையே தீண்டாச் சாதி- வேடிக்கைத்தானே.”

“மென்சிஸ் நாட்களில் அம்மா கோவிலுக்கே அழைத்துச் செல்லமாட்டா...”

“பெண்களுக்கு இது மற்றொரு கலாச்சார சட்டம். சாபக்கேடு. இப்போதேல்லாம் ஓரளவு நகரங்களில் மாறிவருகிறது. கிராமங்களில் வீடுகளில் பெண்களையும் தீட்டு என்று கூறி தீண்டாச் சாதியாக வைத்திருக்கிறார்கள். நகரத்தில் கூட சில ஜாதிக்காரரிடம் நடைமுறையில் இன்றும் நிலைக்கிறது”

“எங்க வீட்டிலேயே அம்மா சமையற்கட்டுப் பக்கம் வராதே என்று சொல்லி விடுவா...” -துணிச்சலான ஒரு பெண் உட்கார்ந்த படியே குரல்எழுப்பினாள்.

“தீண்டாச் சாதி ஆகவா....இந்த நாட்களிலும் வேடிக்கைதான். மற்றும் ஒரு வேடிக்கையான உண்மை. எந்த ஆண்மகனும் தீண்டாமல் உங்க உடலை திருமணம் வரை பாதுகாக்க வேணும். அதுதவிர உங்களுக்கும் தாலிகட்டியவனை மட்டுமே தீண்ட உரிமை கிடைக்கும். ஆனால் ஆண்களுக்கு மட்டும் எல்லா வேளையும் எவரையும் தீண்ட உரிமை உள்ளது. சட்டங்கள்

எல்லாவேளையும் பயன்படுவதில்லையே. அத்தனை முரண் பாடான சமூகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்...”

“ஏன் மாடம் இப்படியெல்லாம்...” - ஒரு வேதனைக்குரல்.

“நாம வேறு இனத்தவர். வேறு உலகம் சார்ந்தவர்..”

“இந்த உலகத்திலேதானே வாழ்கிறோம்...”

“ஆமாம். இரண்டாவது சாதியினராக...”

“ஆனால் நம்மை உற்றுப்பார்த்து காதலுக்கும் கலியாணத்திற்கும் வருகிறார்கள் தானே...”

“ஆமாம். அது உண்மைதான். அதே வேளையில் அவர்கள் பார்வையிலேயே அடிமையாக்கும் நினைவும் இருக்கும். அது ஒரு தற்காலிக மனப்பான்மையே...”

“தொட வருவதையா?..” - ஒரு அப்பாவிக்குரல்.

“தொடுவதென்ன பிறகு துரத்திக் கொண்டும் வருவார்கள். தொடுவதைப்பற்றியே இதுவரை பேசினோம். தொடாமலே பெண் கணவனைத் தவிர மற்றொருவனை நினைத்தாலே கற்புப் போய்விடும் என்றெல்லாம் நடைமுறைக்கே சாத்தியமில்லாத விதமாக இலக்கியங்களும் பிரசங்கிமாறும் பேசுவர். அகலிகை இந்திரனின் நிழலைத் தண்ணீரில் பார்த்து விரும்பியதாலேயே சபிக்கப்பட்டாள் என்றே இதிகாசக் கதைகள் கட்டிவிடப்பட்டன. கற்புக்கு ஆணாதிக்கம் விதித்த சட்டத்தைப் பார்த்தால் நீங்க பஸ், ரெயில் வண்டியில் பிரயாணம் செய்யவே முடியாது. சினிமாவைப் பார்த்து பிடித்த ஆண் நட்சத்திரத்தின் பெயரையே சொல்லமுடியாது...”

“ஏன் மாடம் இத்தனை முட்டாள்தனமாக பேசி எழுதினார்கள். பேசுகிறார்கள்... சிரித்துப் படிக்கிறார்கள். ஒரு மாணவி கேட்டாள்.

உமா பதிலளித்தாள்: “கடவுள், புராணக் கதைகளையெல்லாம் தமக்குச் சாதகமாகவே ஆண்கள் எழுதி வைத்தது மட்டுமல்ல பேசியும் வருகிறார்கள். எம்மையும் வணக்கச் செய்கிறார்கள். ஆனாலும் இனிமேலும் உங்களையெல்லாம் ஏமாற்றிவிட முடியாது.”

24

அன்று ஓய்வு அறையில் உமா நூலொன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவ்வேளை அங்கு நுழைந்த கண்ணபிரான் உமா அருகே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டார். புத்தகத்தை கீழேதாழ்த்தியபடி உமா அவரை வரவேற்பதாகச் சிரிப்பை வரவழைத்தார்.

“அன்றொரு தடவை ஓய்வாகப் பேசிய பின்னர் உங்களுடன் பேசுவதற்கு வாய்ப்பே கிடைக்கவில்லை. ஆனால் பாலியல் பற்றிய உங்கள் புரட்சிகரமான கருத்தைப் பற்றியே அடிக்கடி சிந்தித்து வந்தேன்.” -கண்ணபிரான் பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“நல்லது. என் கருத்து முற்று முழுதான உண்மை எனக் கூறிவிடமுடியாது. அது ஒரு ஹைப்போதிசிசிஸ் தான். காலப்போக்கில் கோட்பாடாக நிருபிக்கப்படவேண்டும். கோட்பாடுகளெல்லாம் ஆரம்பத்தில் ஹைப்போதிசிலிருந்தே பிறக்கின்றன.”

“ஏதோ என் சிந்தனைப்படியும் உங்கள் கூற்றில் உண்மை இருப்பதாகவே தோன்றுகிறது...”

“அப்படியாயின் அது என் வெற்றியே. ஒரு சிலரிடம் இந்தக் கருத்தைப் போட்டிருந்தேன். எல்லோரும் புதுமையாயிருக்கிறது என்றே கூறினர்..” -உமா ஆர்வத்தோடு சொன்னாள்.

“ஆண் பலசாலி. பெண்களை தன் தேவை உந்தலில் அடக்கினான் என்ற ஒரு கருத்தையும் எங்கோ படித்த ஞாபகம்...”

“அது தவறுங்க. இரத்தத்தைக் கண்டு கலங்காதவள் பெண்ணே. மாதம் தோறும் இரத்தத்தைப் பார்த்து வாழ்ந்து குழந்தையை தன் இரத்தத்தைச் சிந்திப் பெற்றெடுக்கும்போதும் அவள் கலங்கியதில்லை. இயற்கையே அவளுக்கு அதற்குரிய பலம் தந்தது. மற்றும் ஓர் உண்மை இருக்கிறது.”

“எதைக் குறிப்பிடுகிறீங்க.”

“பெண்ணின் விருப்பின்றிய பாலியல் வல்லுறவிலேயே உலகக் குடித்தொகை பெருகியது. என்றும் கூறநேரும்.”

“ஆமா அதுவும் சரிதான்... நல்ல கருத்தே. இயற்கை அத்தகைய குரூரமல்ல” -கண்ணபிரான் ஒப்புக் கொள்வதாகக் கூறினார்.

“பெண்பலவீனமானவள். ஆதனால் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவள் என்பது சொத்து ரீதியாகவும் மத ரீதியாகவும் ஆண்தலையெடுத்ததும் செய்யப்பட்ட பிரச்சாரம். இன்றுவரை நீடிக்கிறது..”

“ஆமாம். மனுஸ்மிருதியிலேயே எழுதி வைத்துவிட்டார்கள்.” -கண்ணபிரான் நினைப்பூட்டினார்.

“இன்றும் அடிமையாக நீண்ட நேரம் இக்கட்டான தொழில் களிலும் உழைத்து வாழ்க்கையிலும் இரத்தம் சிந்திய போதும் நீண்ட காலம் வாழக்கூடியவராகவும் இயற்கை பெண்களையே படைத்துள்ளது...”

“ஸ்பான் அப் லைவைக் குறிப்பிடுகிறீர்களா?”

“சர்வதேச புள்ளிவிபரப்படி ஆண்களிலும்பார்க்க பெண்களே நீண்டகாலம் வாழ்கிறார்கள். ஆண்களே பெண்களைத்

துரத்தித் திரிகின்றனர்... பாதுகாப்பிற்காகவும் ஆணாதிக்க சமூகத்தில், குடும்பத்தில் நுழைந்து அடிமையாக நேரிட்டு விட்டது..." -உமா சொன்னாள்.

"அப்போது விடுதலைதான் எப்போது."

"தனிச் சொத்துடமை அழிந்து பொதுவுடைமைச் சமூகம் ஏற்படுத்தும் வரை நீடிக்கலாம். அதன் பின்னரும் மூளையில் நிலைக்கும். ஆணாதிக்க பேயுரு சிலகாலம் நீடிக்கலாம்."

"தற்போது நீங்கள் செய்யும் பிரச்சாரம் ஆய்வுகளெல்லாம்.." -கண்ணபிரான் விடைதேடினார்.

"இன்று பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதி, துன்பங்கள், வன்முறைகள் உடனே நீக்கிவிடமுடியாது. ஆனாலும் நமது ஆய்வு மூலம் வன்முறையின் காரணங்களை விளக்கவும் விழிப்பு நிலை ஏற்படுத்தவும் முயல்கிறோம். இதன் மூலம் மக்கள் பலமான உறுதியான அறிவு பெற்று பல பொய்மைகளை அறியாமைகளை நீக்க முயலுகிறோம்."

"நீங்கள் எழுதும் தீசீலில் உங்கள் கோட்பாடுகள் எல்லாம் வரும்தானே..." -கண்ணபிரான் சொன்னார்.

"ஆஹா. பெரும்பாலானவற்றை சேர்த்துள்ளேன்."

"எப்பொழுது சமர்ப்பிக்க உள்ளீர்கள்."

"மேலும் ஒருவருஷம் உள்ளது. சில பகுதிகள் சார்ந்து படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்." -உமா தன் திட்டம்பற்றிச் சொன்னாள்.

"யாரு வழிகாட்டும் புரபெஸர்."

"விமலாதேவி மதுரையில் உள்ளார். அவரே என் வாழ்க்கை. அறிவு எல்லாவற்றிற்கும் வழிகாட்டியவர். என் கருத்துகளில் பெரும்பகுதியும் அவருடன் கலந்துபேசி விவாதித்துப் பெற்றவையே.."

“நல்லது. உங்கள் பேச்சுகளிலிருந்தே அவருடைய அறிவு, திறமையையும் அளவிட முடிகிறது.” -கண்ணபிரான் பாராட்டு.

“அவருடன் சேர்ந்து இரண்டு சர்வே கிராமப்புறங்களில் செய்த அனுபவமே என் கருத்துகளையும் வளர்க்க உதவியது.”

“இந்த இளம் வயதில் எப்படி இத்தனை அறிவு, சிந்தனை பெற்றீர்கள் என்று நானும் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்...”

“கோவிந்தனும் கொஞ்சம் உதவினார்..” -உமா உண்மையை நேரடியாகச் சொன்னாள்.

“அப்போது கூட்டு ஆய்வு, கூட்டுச் சிந்தனை என்று சொல்லலாமா?”

“அப்படிச் சொல்லினும் தவறில்லை. ஆனால் நானே எழுதித் தீரவேண்டும். குறிப்புகள், துணைநூல்கள் யாவும் தேடிக் குறிப்பிடவேண்டும். எத்தனை வேலைகளுள் இவற்றையும் கவனிக்கவேண்டும்..”

“ஆமா. எனக்கு ஒருசந்தேகம். மிஸ்டர் கோவிந்தனோடு கூட்டுவாழ்வு என்றீர்கள் முன்னொருதடவை. புதுமையான புரட்சி வாழ்க்கையே.” -கண்ணபிரானின் பாராட்டு.

“என்ன புரட்சி வாழ்க்கை. மேல்நாடுகளில் இதுவே வளர்ந்து வருகிறது...”

“மேல்நாடுகள் இருக்கட்டும். இங்கே நீங்கள் உழைக்கிறீர்கள். மிஸ்டர் கோவிந்தன் மாதச் சம்மபளம் பெறுகிறார். இருவரும் படிப்பறிவுள்ளவர்கள். கூட்டுவாழ்க்கை ஏற்பாடு சரி. மற்றைய வேலையற்ற பெண்கள் எப்படிக் கூட்டுவாழ்க்கையில் சமத்துவமாக நிலைக்க முடியும்.”

“இதே சந்தேகத்தை வேறும் ஒருவர் கேட்டிருந்தார். உண்மையாக பெண்கள் தான் எங்கும் உழைக்கிறார்கள்.

வேலையற்றவர் என ஊர் சுற்றுபவர் பெருபாலும் ஆண்களே..."
-உமா சொன்னாள்.

"அப்படியா சொல்லுகிறீர்கள்?"

"ஆமா, பிரச்சனை என்னவென்றால் பெண்களின் உழைப்பிற்கு கூலிதரப்படுவதில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் அடிமைகளாகக் கருதப்படுவதால், கிராமத்துக்குச் சென்று பாருங்கள். கூலி விவசாயிகளே பெரும்பான்மையினர். பெண்கள் எல்லோரும் வயலில் வேலை இருக்கும் போதெல்லாம் கூலிவேலைக்குச் சென்று உழைக்கிறார்கள். பின்னர் வீட்டிலும் வேலை. கூலியற்ற உழைப்பு"

"ஆனால் கூட்டு வாழ்க்கையாக வாழ முடியவில்லையே..."
-கண்ணபிரானின் சந்தேகம்.

"அதுதான் சொன்னேனே அவர்கள் கணவனுக்கு அடிமையாகவே வாழ்கிறார்கள். அவர்களது கூலி உழைப்பும் கணவனிடம் அல்லது குடும்பத்துள் போய்விடுகிறது..."

"கணவனின் வன்முறையிலிருந்து விடுபடமுடியாது இருக்கிறார்களே..."

"உண்மைதான். நம்ம புரபெஸர் சொல்லுவார். சமூக கலாச்சார சட்டங்கள் யாவும் அரசின் சட்டங்களிலும் பார்க்க பலம் வாய்ந்தவை என்று அடிக்கடி நினைவூட்டுவார்..." -உமா அழுத்தமாக சொன்னாள்.

"சமூக நடைமுறைகள். சமய நம்பிக்கைகள். பரம்பரையாக வந்த எண்ணங்கள் இவற்றைத்தானே சொல்லுவீங்க..."

"ஆமா இதுபோன்ற எழுதாச் சட்டங்கள் தலையில் எழுதப்பட்டதாக அவர்கள் நம்புகிறார்கள். சடங்குமுறையுடன் நடந்த கலியாணம் தாலிக்கயிறு, குங்குமம், இவற்றை

புனிதமாகப் போற்றி, குடும்பத்திற்குக் கட்டுப்படும் நம்பிக்கை..”
-உமா சொன்னாள்.

“மூடநம்பிக்கை என்றும் சொல்லலாம்..”

“பகுத்தறிவற்ற நிலை...”

“இவையெல்லாம் உங்கள் முனைவர் பட்டத்திற்கான ஆய்வுக் கட்டுரையில் இடம் பெறுமா?” -கண்ணபிரான் கேட்டார்.

“ஆமாம் அத்துடன் பெண்ணினத்திற்கெதிரான குடும்ப வன்முறை பற்றிய வேறு சில கருத்துகளையும் அவை சார்ந்த குறிப்பிடத்தக்க புள்ளி விவரங்களையும் நாலாவது தடவை ஆய்வுக்குச் சென்றபோது தொகுத்துள்ளேன்.”

“அது என்னவோ தெரியலாமா? உங்க முடிவுகளை நான் எங்கும் எழுதிவிடப் போவதில்லையே” -சிரித்தபடி கண்ண பிரான் சொன்னார்.

“உங்களுக்குக் கூறுவதில் தயக்கமில்லை. என் முடிவான பல கருத்துகளையெல்லாம் விவாதமின்றி நீங்கள் ஏற்றதே வியப்பானதே” -சிரித்தபடி உமா சொன்னாள்.

“அக்கருத்துதான் என் சிந்தனையைக் குழப்பவே செய்தன. தொடர்ந்த சிந்தனையின் பின்னர் தெளிவு ஏற்பட்டது. அவை சரியாகவே பட்டது.”

“பெண்களுக்குக் கலியாணத்தின் பின்னரே கலாச்சார ரீதியாக பாலுறவின்பத்திற்கு அனுமதி கிடைக்கிறது. சமூகம் மதச் சடங்குகளுடனேயே நான்கு சுவர்களுக்குள் பெண்ணை நுழைத்து விடுகிறது. சினிமாவிலேயும் இந்தப் பலிகடா வேள்வியை பெரிதாக அழகு படுத்துகின்றனர்.”

“ஆமா உண்மைதான்..” - கண்ணபிரானும் ஆமோதித்தார்.

“முதல் நாளென்ன. பின்னர் அவர்கள் ஓரளவு இன்ப சுகம் பெற கர்ப்பம், வாந்தி, வயிற்றுச் சுகமையைத் தொடர்ந்து இரத்தம் சிந்திப் பெற்றெடுத்து பாலூட்டி வளர்ப்பது தொடர்கதையாகிறது; அடிமை நிலையில் கணவனின் பாலுறவு தொல்லையாக அவர்களுக்கு வெறுப்பும் ஏற்பட்டு விடுகிறது. பெண்களுக்கெதிரான வன்முறை இவ்வாறாகவும் தொடர்கிறது.”

“இதற்கு விடிவு ஏதாவது கூறுவீர்களா?”

“குடும்ப சுகமையை ஏற்கும் வரை விடிவு காண்பது அத்தனை எளிதல்ல. உண்மையில் திருமண முறையில் இங்கு மற்றொரு தப்பு உள்ளது என்றே கூற வேண்டும்.”

“எதைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுகிறீங்க...”

“திருமணப் பேச்சின் போது ஜாதகம், வயது, சாதி, அழகு, கல்வி, சீர், சீதனம் எல்லாம் பார்த்து நல்ல நாள் குறித்து கலியாணத்தை ஒழுங்குபடுத்துகிறார்கள். ஆனால் பாலுறவில் பெண்ணின் பங்கு வரையறுக்கப்படவில்லை. அதனாலேயே பெண்கள் இங்கும் தொடர்ந்த வன்முறைக்கு உட்படுகிறார்கள்...”
-உமாவின கூற்றில் புதிய சிந்தனையின் அழுத்தமிருந்தது.

“பண்பாட்டு ரீதியாகவா, சட்ட ரீதியாகவா குறிப்பிடுகிறீங்க.”

“இரண்டு வழிகளாலும்... அதனாலேயும் பெண் தொடர்ந்த வன்முறையுள் வாழ நேரிட்டுள்ளது.”

“நல்ல கருத்தேதான். ஆனால் இரு வழிகளாலும் இவ் விஷயத்தில் தீர்வு சாத்தியமில்லை...” கண்ணபிரான் சொன்னார்.

“ஆமாம்... குடும்பம் என்ற அமைப்பு நிலைக்கும் வரை...”

“இவற்றையெல்லாம் தனிச்சொத்துடமையே ஏற்படுத்தியது என்பீர்கள்.”

“தனிச்சொத்தற்றவரே இன்றைய சமூகத்தில் பெரும் பான்மையினர். ஆயினும், சொத்துள்ளவரின் அரசு ஆதிக்கமே நிலை பெற்றுள்ளது. அவர்கள் கிராமத்து மக்களுக்கு சரியான கல்வி, உழைப்புக்கேற்ற கூலி அளிப்பதில்லை. அங்கே சென்றால் ஒரு சில குடுபங்களே தனிச் சொத்துடன் கூடிய ஆதிக்கம் மிக்க குடும்பங்களே வாழ்வதைக் காணலாம். அவர்கள் சொத்தற்றவருக்குக் கோவில்களைக் காட்டுவார்கள். அங்கும் எல்லோரும் நுழையாதபடி படிமுறையான சமூகத்தைக் கட்டிக் காக்கிறார்கள்...”

“இத்தகைய சூழலில் உங்களைப் போல ஒரு சிலர் தப்பி சிந்திக்கத்தக்க ஆற்றல் பெற்று வாழ்வது சிறப்பானது..”

“ஆனாலும் நம்மால் இந்தச் சமூகத்தை விரைவில் மாற்றிவிட இயலாதே...”

“அதற்கு என்ன தேவை?” -கண்ணபிரான் வினாவிற்கு உமா பதிலளித்தாள்:

“புரட்டசிகர அரசியல் மூலம் ஒரு சோஷலிச சமுதாயம்.”

நான்கு சுவர்களுக்குள்

உமா பிற்பட்ட ஏழை விவசாய சமூகத்திலிருந்து அரசு வழங்கிய உதவிகளைப் பெற்று கல்வியில் முன்னேறுகிறாள். பேராசிரியர் விமலாதேவி அவளுக்கு அறிவுரைகளுடன் அரசின் சலுகைகளைப் பெறுவதிலும் உதவுகிறார். கல்லூரியில் உமாவை காதலிப்பதாக அணுகியவரின் காதலை 'சினிமாக்காதல்' எனப் பரிசுசித்தார்.

கிராமப்புறம், அது சார்ந்த சிறுநகரில் பெண்களுக்கெதிரான வன்முறை பற்றிய ஆய்வில் பேராசிரியர் உமாவையும் சேர்த்துக் கொள்கிறார். அந்த ஆய்வு குடும்ப வாழ்க்கை பற்றிய அச்சத்தையும் ஏற்படுத்தி விடுகிறது. குடும்ப வன்முறைக்கு கணவன், மனைவி என்ற தனிமனிதரல்ல. குடும்ப அமைப்பிலேயே குறை உள்ளது என்பது தெளிவாகிறது. அதிலிருந்து தப்பிக்கக்கூடிய வழிகளையும் உமா சிந்தித்து தன் வாழ்வில் நடைமுறைப்படுத்துகிறாள்.

உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூட ஆசிரியர் பணியுடன் சென்னை நகர ஓரப் பகுதியில் உமா குடியேறுகிறாள். பள்ளிக்கூட ஆசிரியர், மாணவரிடையேயும் நன்மதிப்புப் பெறுகிறாள்; வாழும் சுற்றாடலிலுள்ள ஏழைப் பெண்களிடம் பழகி அவர்கள் படும் வன்முறையைப் பொதுமைப்படுத்தி ஆறுதல் கூறுகிறாள்.

மூளையில் ஆழமாகப் பதிந்துள்ள கலாச்சார சட்ட விதிகள் அரசின் சட்டங்களிலும் பார்க்கப் பலம் வாய்ந்தவை என்பாள் உமா.

இந்நாவல் பொதுமையாக உலகப் பெண்ணினம் சார்ந்த போதும், நான்கு சுவர்களுக்குள் குடும்ப அமைப்புள் வாழும் 20 கோடி இந்தியப் பெண்களுக்கெதிரான பிரச்சனைகள், வன்முறைகளையும் சுட்டிக்காட்டும்.